A NIGHT HUNTRESS NOVEL

One Foot in the Grave

'*Halfway to the Grave* is sure to please fans of Kim Harrison and Kelly Armstrong. Jeaniene Frost has a winner on her hands. I loved it!'
YASMINE GALENORN, NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Jeaniene Frost

One Foot In The Grave

by

Jeaniene Frost

1

Aşteptam în faţa unei case mari cu patru etaje, a unui anumit domn Liam Flannery, în Manhasset. Nu era o vizită de curtoazie, era suficient să mă priveşti şi îţi dădeai seama. Jacheta pe care o purtam era deschisă, lăsând la vedere pistolul și tocul, precum și insigna FBI. Pantaloni îmi erau largi, la fel şi bluza, pentru a ascunde cele câteva kilograme de arme din argint de pe brațe și picioare.

Uşa la care am bătut a fost deschisă de un bătrân, bine îmbrăcat.

-Agent special Catrina Arthur, spun. Sunt aici ca să-l văd pe domnul Flannery.

Catrina nu era numele meu adevărat, ci doar cel scris pe insigna mea falsă. Omul îmi oferi un zâmbet de circumstanță.

-Să văd dacă domnul Flannery este acasă. Așteaptă aici.

Știam deja că Liam Flannery era acasă. Un alt lucru pe care îl ştiam era că domnul Flannery nu era om, și nici cel care mi-a deschis uşa.

Ei bine, nici eu nu eram, deși eram singura din cei trei cu o inimă care bătea.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise din nou.

-Domnul Flannery a fost de acord să vă vadă.

Asta a fost prima lui greșeală. Și, din câte știam, ar fi fost şi ultima.

De îndată ce am intrat în casă, primul meu gând a fost: *Wow*. Pereţii erau decoraţi cu lemn sculptat manual, podelele erau acoperite cu o marmură care părea foarte scumpă, și în fiecare colț antichități plasate cu bun gust. A fi mort nu însemna că nu te puteai bucura de o viaţă luxoasă.

Mi s-a făcut pielea de găină când camera s-a umplut de energie. Flannery nu știa că sunt capabilă să o simt, la fel cum am simţit-o şi pe cea a majordomului vampir. Puteam să par fata normală de alături, dar aveam câţiva aşi în mânecă. Ceva în plus față de numărul discret de cuțite, desigur.

-Agent Arthur, spune Flannery. Trebuie să fie vorba despre cei doi angajaţi ai mei, dar am fost deja interogat de poliție.

Accentul lui englezesc era în contrast cu numele lui de familie irlandez. Acea particularitatea îmi dădu un fior pe șira spinări. Accentul britanic îmi amintea de foarte multe lucruri.

M-am întors. În persoană Flannery arăta chiar mai bine decât în fotografia din dosarul FBI-ului. Tenul lui alb aproape strălucea în contrast cu cămaşa maro. Un singur lucru trebuia spus despre vampiri: toţi aveau o piele superbă. Ochii lui Liam erau turcoaz, iar părul castaniu îi trecea de gulerul cămășii.

Da, era drăguț. Probabil că nu avea nicio problemă să-și procure cina. Dar lucrul cel mai impresionant la el era aura sa, care emana din el valuri pline de energie. Un Maestru vampir, fără îndoială.

-Da, este vorba despre Thomas Stillwell și Jerome Hawthorn. Cei de la FBI ar aprecia cooperare dumneavoastră.

În mod politicos trăgeam de timp pentru a-mi da seama câte persoane erau în casă. Am ciulit urechile, dar pentru moment nu auzeam şi nu simţeam pe nimeni altcineva decât pe Flannery, majordomul, și pe mine.

-Desigur. Orice pentru a ajuta justiția, a spus el mulțumit.

-E în regulă dacă vorbim aici? am întrebat, încercând să văd cât mai mult din casă. Sau aţi prefera să ne retragem într-o cameră mai privată?

El face câțiva pași înainte.

-Agent Arthur, dacă vrei să vorbeşti cu mine în particular, spune-mi Liam. Și sper că vrei să vorbim despre ceva mai puțin plictisitor ca Jerome şi Thomas.

Oh, nu aveam de gând să pierd timpul cu vorbăria imediat ce aş fi rămas singură cu Liam. Din moment ce era implicat în moarte celor doi angajați ai săi, Flannery era pe lista mea cu *lucruri de făcut*, chiar dacă nu eram acolo ca să-l arestez. Omul de rând nu credea în vampiri și zombi, aşa că nu existau proceduri legale pentru cei acuzați de crimă, dar exista o organizaţie secretă numită *Forţele Speciale*, și şeful meu, Don, m-a trimis pe mine în misiune. În lumea vampirilor umblau zvonuri despre mine: şi erau adevărate. Unele au luat naştere în momentul în care am fost însărcinată cu această misiune, însă doar un vampir știa cine eram cu adevărat. Și trecuseră mai bine de patru ani de când nu-l mai văzusem.

-Liam, doar nu flirtezi cu un agent federal care investighează despre tine în cazul unui dublu omor, nu-i aşa?

-Catrina, unui om nevinovat nu-i pasă de demersurile legale, atât timp cât investigaţiile se fac de la distanţă. Cel puțin mă bucur că federalii te-au trimis pe *tine* să vorbeşti cu mine, o fată foarte frumoasă. Mi se pare că ai un chip ușor familiar, dar sunt sigur că mi-aş fi amintit, dacă te-aș fi întâlnit deja.

-Nu ne-am mai întâlnit până acum, m-am grăbit să-l asigur. Crede-mă, mi-aş fi amintit.

Nu intenţionam să-i fac un compliment, dar chicotul lui suna într-un mod prea insinuant pentru gustul meu.

-Pun pariu.

Fiu bastard de cățea. Să vedem pentru cât timp vei mai avea acel rânjet.

-Să nu ne abatem de la subiect, Liam. Vorbim aici sau în altă parte?

El oftă înfrânt.

-Dacă insişti asupra continuări pe această linie, putem la fel de bine să mergem în bibliotecă. Vino cu mine.

L-am urmat prin alte camere luxoase și goale până la bibliotecă. Era magnifică, cu sute de cărți vechi şi noi. Erau chiar şi pergamente conservate într-o vitrină, dar ceea ce mi-a atras atenţia a fost o piesă mare de artă de pe perete.

-Pare... primitiv.

La prima vedere părea făcut din lemn sau fildeș, dar la o inspecţie mai atentă păreau oase. Oase umane.

-Original, are aproape trei sute de ani. Mi-a fost dată de niște prieteni australieni.

Liam se apropie, ochii turcoaz începură să sclipească ca smaralde. Știam ce însemnau puncte verzi din privirea lui. La vampiri plăcerea şi foame apăreau în

același mod. Ambele făceu ca ochii să strălucească ca smaraldul şi colţii să crească. Liam era flămând sau excitat, dar nu aveam de gând să-i satisfac niciuna din dorințe.

Telefonul meu sună.

-Alo? am spus.

-Agent Arthur, încă îl interoghezi pe domnul Flannery? M-a întrebat al doilea şef al meu, Tate.

-Da, ar trebui să încheie în treizeci de minute.

Traducere: dacă nu aș fi răspuns după o jumătate de oră, Tate şi echipa mea ar fi venit în ajutorul meu.

Tate închise fără alte comentarii. El ura când făceam de capul meu, dar răbdare. În casa lui Flannery era linişte ca într-un mormânt, aşa cum ar fi trebuit să fie, și trecuse o lungă perioadă de timp de la ultima mea luptă cu un Maestru vampir.

-Cred că poliția ţi-a spus că trupurile celor doi angajaţi ai mei, Thomas Stillwell și Jerome Hawthorn, au fost găsite aproape fără sânge. Și fără nicio rană care să explice lipsa acestuia, am spus, intrând direct în subiect.

Liam ridică din umeri.

-Departamentul are vreo teorie?

Oh, aveam mai mult decât o teorie. Știam că Liam s-a limitat pur şi simplu la a închide găurile de pe gâtul lui Thomas şi a lui Jerome, cu o picătură din sângele său, înainte ca aceştia să moară. Două corpuri secate și fără niciun bilet de vampir cu care să atragă atenția - asta dacă nu se știa ce trucuri să se caute.

Am răspuns categoric:

-*Tu* ai fost, nu?

-Știi ce teorie am eu, Catrina? Că gustul tău e la fel de dulce pe cât arăţi. De fapt, nu m-am gândit la nimic altceva de când ai intrat în casă.

Când Liam a diminuat distanța dintre noi și mi-a ridicat bărbia, nu am mai putut rezista. La urma urmei, acest lucru l-ar fi distras mai bine decât orice aş fi putut spune.

Buzele lui erau reci pe ale mele și vibrau de energie, făcând ca gura mea să fie străbătută de furnicături plăcute. Săruta chiar foarte bine, ştia când să-şi strecoare limba și când să aprofundeze sărutul. Pentru un minut, mi-am permis să mă bucur de el - Dumnezeule, cei patru ani de abstinenţă se făceau simţiţi! - şi apoi m-am întors la lucruri serioase.

L-am încercuit cu brațele, ca să nu-şi dea seama că scoteam un pumnal din mânecă. În acelaşi timp, lui i-au alunecat mâinile pe șoldurile mele, simţind armele ascunse sub pantaloni.

-Ce naiba...? a murmurat el, trăgându-se înapoi.

Zâmbesc.

-Surpriză! Și apoi am atacat.

Ar fi fost o lovitură mortală, dar Liam a fost mai rapid decât m-am aşteptat. El mi-a pus piedică în timp ce l-am lovit, astfel că lama cuţitului a ratat inima lui cu puţin. În loc să încerc să-mi recâștig stabilitatea, mi-am lăsat corpul să alunece, evitând lovitura pe care urma să o primesc în cap. Liam se mişca rapid, încercînd să

mă lovească din nou, dar brusc s-a dat înapoi imediat ce i-am înfipt în piept trei cuțite. La naiba, am ratat inima, *din nou*.

-Oh Iisuse, a exclamat el. A renunţat la a se mai preface om și a lăsat ca ochii să se transforme într-un verde strălucitor, în timp ce colţii îi apăreau.

-*Tu* trebuie să fii legendara *Roşcata cu Coasa*. Ce o aduce pe ucigaşa de vampiri în casa mea?

Părea intrigat, dar nu înfricoşat. Cu precauţie s-a învârtit în jurul meu în timp ce eu am sărit în picioare, eliberându-mă de jachetă pentru a ajunge mai bine la arme.

-Ca de obicei, am spus. Ai ucis oameni. Sunt aici ca să reglăm conturile.

Liam şi-a dat ochii peste cap.

-Crede-mă, păpușă, Jerome şi Thomas şi-au căutat-o. Acei hoți bastarzi m-au jefuit. Este greu să găsești un bun ajutor în ziua de azi.

-Continuă să vorbești, drăguțule. Nu-mi pasă.

Mi-am rostit capul pe umeri și am luat alte cuțite. Niciunul nu clipea în timp ce aşteptam ca unul din noi să facă o mişcare. Dar Liam nu știa că eram conștientă de faptul că el chemase ajutoare. Reuşeam să simt zombiul care se apropia pe furiş, abia făcând cureţi de aer. Vorbăria lui Liam servea numai pentru a câștiga timp.

El clătină din cap ca și cum s-ar plânge împotriva lui însuși.

-Aspectul tău ar fi trebuit să mă avertizeze. Se spune că Roșcata cu Coasa are părul de culoarea sângelui, ochii gri ca fumul, și pielea... mmm, aici e adevărata particularitate. Nu am văzut niciodată o ființă umană cu o piele atât de frumosă. Iisuse, fato, nici nu aveam de gând să te muşc. Ei bine, nu în modul la care te gândești.

-Sunt flatată că vrei să mi-o tragi în loc să mă omori, Liam. Într-adevăr, eşti un dulce.

El zâmbi.

-La urma urmei, Ziua Îndrăgostiților a fost luna trecută.

Mă forţa să mă îndrept spre ușă și l-am lăsat. Am scos în mod deliberat cuțitul cu lama cea mai lungă, cel care, practic, era o sabie mică, și am schimbat cele cinci cuţite, pe care le aveam în mâna dreaptă, cu cel din mâna stângă.

Liam zâmbi chiar mai mult atunci când îl văzu.

-Impresionant, dar încă nu ai văzut sulița *mea*. Aruncă armele și am să ţi-o arăt. Poţi păstra acel cuțit dacă vrei. Asta va face totul mult mai interesant.

El s-a repezi înainte, dar eu nu m-am lăsat păcălită. În schimb, am aruncat în ele cele cinci cuţite pe care le aveam în mâna stângă și m-am întors pentru a evita lovitura zombiului din spatele meu. Doar cu o singură lovitură am înfipt lama cuțitului în gâtul acelui monstru, cu toată puterea mea.

Lama a ieşit pe partea cealaltă. Capul demonului s-a rotit pe gât pentru o clipă, cu ochii larg deschiși fixaţi pe mine, înainte de cădea la pământ cu o bufnitură. Era doar o singură modalitate de a ucide un zombi, și exact acela era.

Liam şi-a smuls cuțitele de argint din trup ca și cum ar fi fost doar nişte scobitori.

-Căţea obraznică, *acum* am să-ţi fac rău! Magnus era prietenul meu de mai bine de patruzeci de ani!

Asta a marcat sfârșitul oricărui sarcasm. Liam s-a repezit la mine cu o viteză incredibilă. El nu avea arme cu excepția trupului și a dinților, dar erau formidabile. M-a lovit cu pumnul, și răspunsul meu a fost o serie de lovituri grele. Timp de câteva minute ne-am limitat la a ne bate unul pe celălalt, răsturnând fiecare masă și lampă întâlnită în cale. În cele din urmă m-a aruncat în celălalt capăt al camerei, căzând aproape de opera de artă pe care o admirasem, lovindu-mă la cap. Când s-a apropiat, i-am dat o lovitură de picior, făcându-l să se izbească de vitrină. Apoi am luat sculptura de pe perete și am aruncat-o înspre capul lui.

Liam se aplecă, blestemând când sculptura s-a spart în bucăţele în spatele lui.

-La naiba, nu ai pic de respect pentru piesele lucrate manual? Acea piesă avea mai mulţi ani şi decât mine! Şi cum *naiba* poţi face să ai ochii aşa?

Nu trebuia să mă privesc ca să ştiu despre ce vorbeşte. Privirea mea gri anterior, acum trebuia să strălucească în verde, exact ca cea a lui Liam. Lupta a scos la iveală dovada originilor mele mixte, moștenite de la necunoscutul meu tată vampir.

-Acel puzzle de oase era mai în vârstă decât tine, huh? Deci, ai cât două sute de ani? Două sute cincizeci? Atunci ești mai puternic. Am străpuns vampiri de șapte sute de ani, care nu loveau atât de tare ca tine. Va fi distractiv să te ucid.

Dumnezeu să mă ajute, pentru că nu glumeam. Nu mă distram cînd străpungeam pur și simplu un vampir și apoi îmi lăsam echipa să cureţe resturile.

Liam rânji.

-Două sute douăzeci, păpușă. Asta în ani vampireşti. Ceilalții nu au fost buni de nimic, au fost doar sărăcie și mizerie. Londra era un canal pe atunci. Acum arată mai bine.

-Păcat că nu o vei mai vedea din nou.

-Mă îndoiesc, păpușă. Crezi că îţi va face plăcere să mă omori? Eu ştiu că mie mi-ar face *plăcere* să ți-o trag.

-Să vedem ce poţi, l-am provocat.

Traversă camera zburând - prea rapid ca să-l pot evita - și mă loveşte tare la cap, făcând să-mi explodeze o lumină în creier, care, pe o persoană normală ar fi băgat-o direct în mormânt. Cum eu nu sunt normală, mi-a dat doar o stare de greaţă, pe care am reprimat-o şi m-am pregătit să acţionez.

M-am lăsat la pământ, cu gura deschisă, cu ochii peste cap și gâtul expus în mod tentant. Aproape de mână relaxată aveam unul din cuțitele de argint, pe care Liam şi le-a smuls din piept. Oare Liam m-ar fi lovit în timp ce eram la pământ sau ar fi controlat să vadă cât de rău eram rănită?

Această mişcare riscantă m-a răsplătit.

-Aşa-i mai bine, murmură Liam, punându-se în genunchi lângă mine. Mâinile îi alunecară de-a lungul corpului meu, și apoi rânji. La naiba, femeia asta poartă un arsenal complet, nu doar câteva arme.

Îmi descheie pantalonii în mod metodic. Probabil intenționa să mă dezbrace de cuțite mele; aceea ar fi fost o mișcare inteligentă. Cu toate acestea, după ce a trecut pantalonii de şoduri s-a oprit și cu degetele a parcurs tatuajul de pe coapsă, oase încrucişate, făcut cu patru ani în urmă, imediat după ce mi-am abandonat vechea mea viață din Ohio, pentru cea nouă.

Profitând de ocazie, am închis mâna în jurul pumnalului din apropiere și i l-am înfipt în spate ajungând direct în inimă. Privirea şocată a lui Liam a întâlnit-o pe a mea.

-Am crezut că dacă *Alexander* nu m-a putut ucide, nimic nu ar fi făcut-o...

Eram pe cale să-i dau acea lovitură fatală, când în capul meu s-a aprins un beculeţ. *O navă numită* Alexander. *Era din Londra, și a murit cu aproximativ două sute douăzeci de ani în urmă. Deţinea o piesă de artă aborigenă, dată de către un prieten australian...*

-Cine ești tu? am întrebat, ținând pumnalul ferm. Dacă s-ar fi mişcat, i-ar fi sfâşiat inima. Dacă stătea nemişcat, nu l-ar fi ucis. Pentru moment.

-Cum?

-In 1788, patru prizonieri navigau spre coloniile penale din South Wales pe o navă numită *Alexander*. Unul din ei a evadat de îndată ce au ajuns și un an mai târziu, s-a întors să-i omoare pe toţi, mai puţin pe cei trei prieteni ai săi. Unul dintre ei a fost transformat în vampir la alegere, iar ceilalţi doi prin forță. Știu cine nu ești, deci spune-mi cine ești.

Dacă este posibil, părea mai şocat decât atunci când l-am înjunghiat în inimă.

-Doar puţini în această lume știu povestea asta.

Am împins lama, ca pentru intimidare, un pic mai adânc. El a înţeles mesajul.

-Ian. Sunt Ian.

Fiu de cățea! Aveam deasupra mea pe cel care, cu aproape două sute de ani în urmă, transformase iubirea vieţii mele într-un vampir. Ironia sorţi.

Liam, sau Ian, mărturisise că era un ucigaş. Garantat, fie că angajații săi l-au jefuit sau nu, lumea nu duce lipsă de proşti. Vampirii aveau reguli diferite când venea vorba de proprietatea lor. Ei erau incredibil de teritoriali. Dacă Thomas şi Jerome știau ce era şi furaseră de la el, ar fi trebuit să-i imagineze consecințele. Dar nu asta era ceea ce a oprit mâna mea. Totul se reducea la un simplu adevăr: poate l-am părăsit pe Bones, dar nu puteam să-l ucid pe cel responsabil pentru aducerea lui în viața mea.

Da, poţi să-mi spui sentimentalistă...

-Liam, sau Ian, dacă preferi, ascultă-mă cu atenţie. Tu și eu acum ne ridicăm în picioare, voi scoate cuțitul, iar apoi tu vei pleca imediat. Ţi-am înţepat inima, dar te vei vindeca. Datorez viața cuiva și vreau să fie a ta.

Se uită la mine. Strălucirea din ochii noștri fuziona.

-Crispin. Numele real al lui Bones atârna între noi, dar nu am reacționat. Ian a emis un râs suferind. Doar de Crispin putea fi vorba. Ar fi trebuit să-mi dau seama după modul în care lupţi, să nu mai vorbim despre tatuajul tău care este identic cu al lui. Într-adevăr a fost un truc foarte bun, să pretinzi că eşti leșinată, dar şi riscant. El niciodată nu ar fi căzut în capcană. Te-ar fi lovit până când ai fi pus capăt prefăcătoriei.

-Ai dreptate, am fost de acord. Ăsta a fost primul lucru pe care Bones m-a învățat. Întotdeauna să lovesc persoana care este la pământ. Eu am fost atentă. Tu nu.

-Deci, micuţă Roşcata cu Coasa, tu ești motivul stării lui proaste din ultimi ani.

Brusc mi se strânse inima de bucurie. Ian confirmase ceea ce nu-mi permiteam să mă întreb. Bones era în viață. Chiar dacă mă ura pentru că l-am părăsit, era în viață.

Ian se folosi de avantajul său.

-Tu și Crispin, nu-i așa? Nu am vorbit cu el în ultimele luni, dar îl pot găsi. Te pot duce la el, dacă vrei.

Gândul de a-l revedea pe Bones mă emoționa. Pentru a ascunde asta, am râs ironic.

-Nici pentru tot aurul din lume. Bones m-a găsit și m-a transformat într-o momeală pentru ţintele pe care le ucidea în schimbul banilor. M-a convins chiar să-mi fac şi tatuajul. Apropo de aur, când îl vezi, spune-i că încă îmi datorează bani. Nu mi-a dai partea pentru munca prestată, aşa cum a promis. Singurul motiv pentru care azi e *ziua* ta norocoasă, este că odată m-a ajutat să o salvez pe mama, așa că i-am rămas datoare, iar tu eşti plata mea. Dar, dacă îl voi mai revedea vreodată pe Bones, va fi la celălalt capăt al cuțitul meu.

Fiecare cuvânt mă rănea, dar era necesar. Nu aş fi atârnat o ţintă de gâtul lui Bones, admiţând că încă îl iubeam. Dacă Ian i-ar fi zis ceea ce am spus eu, Bones ar fi știut că nu era adevărat. El nu a refuzat să mă plătească pentru munca depusă, doar că eu am refuzat să iau banii. Și nici nu m-a convins să-mi fac tatuajul. Eu l-am vrut ca să-mi aline dorul de el.

-Trebuie să fii pe jumătate vampir. Trebuie, cu ochii aceia strălucitori. Spune-mi, cum...?

Eram pe cale să nu o spun, dar la urma urmei ce importanţă mai avea? Ian știa deja secretul meu. *Cum* era crucial.

-Un vampir transformat de puţin timp a violat-o pe mama mea, din păcate pentru ea, sperma lui era încă vie în zeama lui. Nu știu cine e, dar într-o zi am să-l găsesc și am să-l ucid. Până atunci, sistemez deșeurile societății ca el.

De undeva, din celălalt capăt al camerei, telefonul meu suna. Nu m-am dus să răspund, dar am vorbit în grabă.

-Astea sunt întăririle mele. Când nu răspund, ei intră cu forța şi sunt mult mai mulţi decât tu poţi face faţă acum. Ridică-te, încet. După ce îți scos cuțitul, fugi cât de repede poţi şi nu te opri. Îți salvez viața, dar trebui să părăseşti această casă și să nu te mai întorci. Ne-am înţeles? Gândeşte înainte de a răspunde, pentru că eu nu glumesc.

Ian făcu o grimasă.

-Oh, te cred. Ai un cuțit înfipt în inima mea, care îţi oferă puține motive să glumeşti.

Nu am clipit.

-Atunci să o facem.

Fără niciun alt comentariu, Ian s-a ridicat în genunchi. Fiecare mișcare era o agonie pentru el, vedeam, dar strânse din dinți și nu spuse nimic. Când am fost în picioare, am scos cu prudență cuţitul din spate său, ţinând arma plină de sânge în fața mea.

-La revedere, Ian. Dispari.

A ieşit printr-o fereastră din stânga mea, cu o viteză mai mică decât la început, dar tot impresionant. Am auzit oamenii mei, grăbindu-se să intre. Mai trebuia să fac un singur lucru.

Mi-am înfipt acelaşi cuţit în abdomen, suficient de adânc ca să mă facă să cad în genunchi, dar nu atât de suficient de a-mi pune viaţa în pericol. Când secundul meu şef, Tate, intră alergând în cameră, gâfâim şi sângeram de două ori mai mult pe frumosul covor.

-Iisuse, Cat! exclamă. Cineva să aducă Brams!

Ceilalţi doi căpitani, Dave și Juan, se despărţiră, executând ordinile.

Tate m-a ridicat și m-a scos afară din casă. Cu respirația tăiată, am dat raportul.

-Unul a scăpat, dar nu-l urmăriţi. E prea puternic. Nu mai e nimeni în casă, dar fă un control rapid și apoi retragerea. Trebuie să plecăm, în cazul în care se întoarce cu întăriri ne vor masacra.

-Un control și apoi retragerea! ordonă Dave, închizând ușile dubei cu care mă aduseseră mai devreme. Tate scoase cuțitul, apăsând bandaje pe rană şi dându-mi să înghit o grămadă de pastile care nu se găseau în nicio farmacie normală.

După patru ani, și datorită unei echipe de oameni de ştiinţă geniali, șeful meu, Don, a reușit să filtreze componente sanguine ale morţilor vii pentru a obține un medicament minune. Pe ființe umane, acest *medicamet* vindeca răni de tipul oase rupte și hemoragie internă, ca prin magie. L-a numit Bram, în onoarea scriitorului care i-au făcut celebri pe vampiri.

-Nu ar fi trebuit să intri singură, m-a certat Tate. La naiba, Cat, data viitoare să mă asculți!

Am râs slab.

-Cum spui tu. Nu sunt în stare să mă cert cu tine.

Apoi am leșinat.

2

Casa mea era o structură mică cu două etaje, la capătul unei fundături. Interiorul era aproape spartan în deficitul ei. O singură canapea la parter, rafturi pentru cărți, câteva lămpi și un minibar plin cu gin tonic. Dacă ficatul meu nu ar fi fost pe jumătate din vampir, aş fi murit deja de ciroză. Desigur Tate, Juan și Dave nu se plângeau niciodată. O cantitate suficientă de alcool și un pachet de cărți era de ajuns să-i facă să se reîntoarcă. Din păcate, niciunul dintre ei nu era un mare jucător de poker, nici chiar trezi. După ce îi îmbătam, abia atunci era distractiv să vezi cum abilitățile lor de joc se duceau pe apa sâmbetei, într-o secundă.

Deci, cum de duc o viață atât de luxoasă? Şeful meu, Don, m-a găsit la douăzeci și doi de ani când am avut o mică problemă cu legea. Ştiţi voi, chestii obişnuite de tineri: am ucis guvernatorul Ohio-ului și mai mulți membri din personalul său, dar erau sclavi moderni care vindeau vampirilor femei ca mâncare sau

distracţie. Da, meritau să moară, mai ales că am fost una dintre femeile pe care au încercat să o vândă. Eu şi prietenul meu vampir, Bones, le-am administrat conceptul nostru de justiție, lăsând în urmă o grămadă de cadavre.

După ce am fost arestată, ciudatele mele rapoarte medicale au scos la iveală că nu eram în întregime fiinţă umană. Don m-a luat cu el ca să mă pună la conducerea organizaţiei secrete a *Forţelor Speciale,* ofertă făcută fără posibilitatea de alegere. Ca să fiu mai precisă, a fost o amenințare cu moartea. Am acceptat pactul. Aveam de ales?

Dar, în ciuda tuturor defectelor sale, lui Don îi păsa cu adevărat de cei care nu puteau fi protejate de legislația ordinară. Şi mie îmi păsa de ei. Acesta era motivul pentru care îmi riscam viaţa, simțeam că de asta m-am născut pe jumătate vampir, dar cu aspect uman. Puteam fi momeala şi plasa pentru vânătorii de noapte. Cu siguranță nu era un *"fericiţi până la adânci bătrâneți"*, dar cel puțin pentru unii oameni era ceva pozitiv.

Telefonul meu sună, în timp ce îmi puneam pijamaua. Din moment ce era aproape de miezul nopţii, trebuia să fie vorba fie de unul dintre băieţi, fie Denise, pentru că mama nu era niciodată trează la ora asta.

-Hey, Cat. Acum ai ajuns?

Denise știa ce făceam, și știa ceea ce eram. Într-o noapte, în timp ce îmi vedeam de treburile mele, am dat peste un vampir care încerca să-i transforme gâtul într-un Big Mac. Până când l-am ucis, ea a văzut deja suficient pentru a înțelege că nu eram umană. Trebuie să recunosc că nu a țipat, nu a leşinat și, în general, nu a făcut niciunul din lucrurile care se aşteptau de la o persoană normală. Ea, pur și simplu a clipi și a zis: *"Wow. Îți datorez cel puţin o bere."*

-Da, am răspuns, doar ce am ajuns.

-Hmm, zi proastă? a întrebat ea.

Denise nici măcar nu știa că mi-am petrecut aproape întreaga zi, să-mi vindec rana provocată de cuțitul pe care mi-l înfipsesem singură în abdomen, cu ajutorul lui Bram și a avantajului discutabil de a folosi cuţitul acoperit cu sânge de vampir, care, probabil, făcuse mai mult decât magicile pastile ale lui Don. Nimic nu vindecă mai bine ca sângele de vampir.

-Oh, ca de obicei. Și tu? Cum a fost întâlnirea?

A râs.

-Sunt la telefon cu tine; ce îţi zice asta? De fapt, mă pregăteam să dezgheț un cheesecake. Vrei să-mi ţii companie?

-Poate, dar eu sunt în pijama.

-Nu uita de papucii pufoşi. Aproape reuşeam să aud râsul lui Denise. Nu ai avea ţinuta completă fără ei.

-Pe curând.

Am închis, zâmbind. Singurătatea era pusă în aşteptare. Cel puţin până când cheesecake-ul se va termina.

***

La acea oră târzie din noapte, străzile din Virginia erau în esenţă pustii, dar ochii mei erau larg deschiși, deoarece pentru vampiri era momentul perfect de a vâna. De obicei, era doar un vampir care lua o gustare. Ei se foloseau de puterea priviri și de halucinogenul din colţii lor pentru a suge sânge şi a fugi, lăsându-şi *mesele* cu o uşoară amnezie şi cu fierul scăzut. Bones fusese cel care îmi destăinuise acest lucru. Mă învăţase totul despre vampiri: punctele lor forte (multe!), puncte slabe (puţini, lumina soarelui, crucile și ţepuşele din lemn nu erau printre ele), convingerile lor (că primul vampir a fost Cain, care, ca pedeapsă pentru uciderea lui Abel, Dumnezeu l-a transformat în ceva ce trebuie să bea sânge pentru totdeauna, ca să-i amintească de cel vărsat de fratele său) și că trăiau într-o societate piramidală condusă de vampirul ce guverna toţi *copiii* pe care îi crease. Da, Bones mă învățase tot ce știam.

Și apoi l-am părăsit.

Când o pisică mi-a sărit în faţa maşinii, am tras de volan şi am frânat. Am coborât şi am găsit-o întinsă lângă mașină. Pisica a încercat să fugă, dar am prins-o și i-am dat o privire. Avea sânge pe nas, câteva zgârieturi, și a gemut când i-am atins lăbuţa. Ruptă, fără îndoială.

Murmurându-i prostii ca să-i alin suferinţa, am scos telefonul.

-Tocmai am lovit cu maşina un pisoi, i-am confesat lui Denise. Poți să-mi găseşti un cabinet veterinar? Nu o pot lăsa aşa.

A scos un sunet de compasiune și s-a dus să ia cartea de telefon. După o clipă, s-a reîntors la telefon.

-Acesta este deschis toată noaptea și nu e departe de tine. Anunţă-mă cum se simte pisoiul, bine? Pun cheesecake-ul înapoi în congelator.

Am închis și am sunat la cabinetul veterinar pentru indicații. În zece minute am ajuns la Noah's Furry Ark (Arca lui Noah cu blană).

Peste pijama îmi pusesem haina, dar în loc de cizme aveam papucii pufoşi albaştri. Cred că arătam ca o casnică ieşită din iad.

Când am intrat, bărbatul din spatele biroului zâmbi.

-Sunteţi doamnă care tocmai a sunat? Cu pisica?

-Da.

-Şi sunteţi doamna...?

-Sunt domnișoara Cristine Russell. Acesta era numele sub care îmi ascundeam identitatea, un alt omagiu adus dragostei mele pierdute, din moment ce numele uman a lui Bones era Crispin Russell. Blestemata mea latură romantică avea să fie sfârşitul meu.

Zâmbetul prietenos se lărgi.

-Sunt Dr. Noah Rose.

Noah. Asta explică numele locului. A luat pisoiul ca să-i facă radiografii și după câteva minute mai târziu s-a întors.

-Un picior rupt, câteva zgârieturi, și subnutrit. Ar trebui să se recupereze în câteva săptămâni. E un vagabond?

-Din câte știu, da, Dr. Rose.

-Noah, te rog. Un pisoiaş drăguț; ai de gând să-l păstrezi?

Cuvântul *pisoiaş* m-a făcut să tresar, dar am ascuns asta și am spus fără să mă gândesc.

-Da.

Ochii pisoiului m-au fixat, de parcă știa că soarta i-a fost stabilită. Cu un piciorus în ghips și cu unguent pe zgârieturi, avea într-adevăr un aspect ce stârnea compasiunea.

-Cu hrană și odihnă, acest pisoi va fi ca nou.

-E fantastic. Cât îţi datorez?

Noah zâmbi timid.

-Cheltuieli zero. Ai făcut un lucru bun. Trebuie să-l aduci peste două săptămâni, ca să-i scot ghipsul. Când este convenabil pentru tine?

-Oricând, dar târziu. Eu, ehm, am ore ciudate de lucru.

-Noaptea nu este o problemă.

El mi-a zâmbit timid din nou, și ceva îmi spunea că nu era atât de amabil cu fiecare client. Cu toate acestea, părea inofensiv. Ceea ce era o raritate la bărbaţii întâlniţi.

-Ce zici de ora opt, de joi în două săptămâni?

-În regulă. Mulţumesc pentru ajutor, Noah. Îți rămân datoare.

Împreună cu pisica mă îndrept spre ușă.

-Stai! Ocoli birou și apoi se opri. Acest lucru nu este deloc profesional, dar dacă te simți îndatorată, nu că *ar trebui,* desigur, dar... sunt nou în oraș, și... ei bine, nu cunosc mulți oameni. Cei mai mulţi dintre clienții mei sunt fie în vârstă, fie căsătoriți... ce... ce încearc să spun este că...

În faţa acestui discurs ambiguu, am ridicat o sprânceană în mod interogativ, iar el chiar roşi.

-Nu contează. Dacă nu vei veni când e programarea, voi înțelege. Îmi pare rău.

Bietul de el era o dulceaţă. I-am aruncat o privire rapidă de femeie, una diferită de cea, evaluare-pericol, când am intrat. Noah era înalt, brunet, frumos ca un adolescent. Poate îl puteam cupla cu Denise; doar ce spusese că tipul cu care se întâlnise nu-i făcuse o impresie bună.

-Bine, Noah, răspunsul este da. De fapt, luni, eu şi prietena mea Denise am planificat să luăm cină în oraş. Dacă vrei să ni te alături, eşti binevenit.

El emise un oftat de ușurare.

-Luni este perfect. Te sun duminică pentru confirmare. În mod normal, eu nu fac astfel de lucruri. Dumnezeule, pare ca o scuză. Permite-mi să-ţi cer numărul, înainte să te răzgândeşti.

Zâmbind, i-am scris numărul de telefon. Dacă Noah și Denise s-ar fi cuplat, aş fi plecat liniștită înainte de desert. Dacă s-ar fi dovedit un nesimţit, atunci m-aș fi asigurat că merge pe drumul său fără să o deranjeze pe viitor. La urma urmei, pentru ce sunt prietenii?

-Te rog să nu te răzgândești, a spus atunci când i-am dat foaia cu numărul meu.

În loc de răspuns, m-am limitat la un salut cu mâna.

3

La ora șase fără zece, în lunea următoare, telefonul meu sună. M-am uitat la număr și m-am încruntat. De ce Denise mă suna de acasă? Ar fi trebuit să ajungă aici acum cincisprezece minute.

-Ce s-a întâmplat? am întrebat. Ai întârziat.

Se auzi un sunet ca şi cum părea să inspire adânc.

-Cat, nu te supăra, dar... eu nu vin.

-Ești bolnavă? am întrebat îngrijorată.

Acelaşi sunet din nou.

-Nu, nu vin pentru că vreau ca *tu* să ieși cu Noah. Singură. Ai spus că părea un tip cu adevărat drăguţ.

-Dar eu nu vreau să ies cu nimeni! am protestat. Făceam asta doar ca tu să-l cunoşti și, în cazul în care nu este genul tău, aveai posibilitatea să pleci în mod elegant.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Cat, nu am nevoie de o altă întâlnire, dar tu da! Adică, şi *bunica* are o viață mai activă decât tine. Uite, ştiu că nu vorbeşti despre celălalt tip, oricine ar fi, dar suntem prietene de mai bine de trei ani și trebuie să începi să-şi trăieşti viaţa. Impresionează-l pe Noah cu rezistenţa ta la alcool, înroşeşte-i urechile cu limbajul tău, dar *încercă* să te distrezi un pic cu un tip care nu are de gând să te omoare înainte de sfârșitul serii. Măcar de data asta. Poate după nu vei mai fi atât de trist tot timpul.

Ea atinsese un nerv. Chiar dacă nu i-am dat niciodată detaliile despre Bones, în special de faptul că era un vampir, ea știa că am iubit pe cineva și apoi l-am pierdut. Și știa cât de singură mă simțeam, mai mult decât aş fi recunoscut-o eu.

Am oftat.

-Nu cred că este o idee bună...

-Eu da, m-a întrerupt imediat. Nu ești moartă, deci trebuie să încetezi să te mai comporţi ca şi cum ai fi. E doar o cină, nu o fugă în Las Vegas. Nimeni nu spune că trebuie să-l vezi din nou, doar să ieși de data asta. Haide.

M-am uitat la noua mea pisicuţă. Clipi, și eu am luat asta ca pe un da.

-În regulă. Noah va fi aici în cinci minute. Mă duc, dar probabil că voi spune ceva nepotrivit și după câteva ore voi fi acasă.

Denise râse.

-Nu contează; cel puțin ai încercat. Sună-mă când te întorci.

Am salutat-o și am închis. Din câte se pare aveam de gând să merg la o întâlnire. Indiferent dacă eram pregătită sau nu.

Când am trecut pe lângă oglindă, am reacționat, cu un ţipăt întârziat, la reflecția mea. Părul, recent vopsit şaten, tuns până la umeri - îmi părea straniu, dar asta era şi ideea, în cazul în care Ian s-ar fi decis să confirme bârfele despre înfățișarea mea. Nu

aveam nevoie ca vreun vampir sau zombi să mă recunoască după culoarea părului. Poate blondele îi distrau mai mult, dar speram să fac şi aşa cât mai multe victime. Roşcata cu Coasa se retrăsese pentru odihnă. Trăiască *Şatena cu Coasa*!

Când Noah a bătut la uşă, eram mai pregătită ca niciodată. Când m-a văzut zâmbetul lui a înghețat.

-Înainte erai roșcată, nu? Nu mi-a jucat feste vederea din cauza anxietăţii, nu-i aşa?

Mi-am arcuit o sprânceană, acum de culoarea mierii.

-Am vrut o schimbare. Am fost roșcată toată viața mea, și voiam ceva diferit.

Făcu un pas înapoi.

-Ei bine, este frumos. *Tu* ești frumoasă. Adică, erai şi înainte și încă eşti. Haide, înainte să te răzgândeşti.

O făcusem deja, dar nu a avut nimic de-a face cu Noah. Cu toate acestea, oricât de mult uram să recunosc, Denise avea dreptate. Puteam petrece o altă seară în chinuri după cineva care nu va mai fi al meu, sau puteam ieși și să încerc să mă distrez, în schimb.

-Vești proaste, am spus. Prietena mea, uhm, a avut ceva de făcut și nu mai poate să vină. Îmi pare rău. Dacă vrei să anulezi totul, înțeleg pe deplin.

-Nu, a spus Noah instantaneu, zâmbind. Mi-e foame. Haide să mâncăm.

E doar o întâlnire, mi-am reamintit în timp ce ne îndreptam spre maşina lui. Ce putea fi greșit?

***

Noah și cu mine am mers la Renardo, un mic restaurant italian. Din educaţie am băut doar vin roşu, pentru că nu voiam să-i dezvălui înclinația mea pentru cantităţi uriaşe de gin tonic.

-Cum îţi câştigi existenţa, Cristine? a întrebat el.

-Domeniul cercetare și recrutare, o unitatea specială din FBI.

Într-un fel era adevărat, dacă se putea numi "cercetare" vânătoarea și uciderea creaturilor de noapte, și "recrutare" plimbarea noastră prin țară, adunând cei mai buni oameni pe care armata, poliția, FBI-ul sau chiar sistemul de justiție penală îi putea oferi. Ca unitate de ucidere a vampirilor, nu ne trecea prin cap să facem discriminări în privinţa celor angajaţi, corect? Unii dintre cei mai buni agenţi ai echipei noastre au purtat o odată salopeta portocalie. Juan, absolvent în domeniul Codului Penal, a ales să lucreze pentru Don în loc să petreacă douăzeci de ani după gratii. Poate această adunătură nu era creată pentru o unitâte de luptă tradițională, dar cu siguranță era fatală.

Ochii lui Noah se măriră.

-FBI? Ești agent FBI?

-Nu din punct de vedere tehnic. Departamentul nostru este mai degrabă o extindere a *Forţelor Speciale*.

-Oh, deci e unul dintre acele job-uri în care îmi poţi spune ce faci, dar apoi va trebui să mă omori? a glumit el.

Era aproape să mă înec cu vinul. *Ai spus-o tu, prietene.*

-Uhm, nimic atât de incitant. Numai recrutare și cercetare. Sunt în mod constant în gardă, cu toate acestea, şi lucreze la ore ciudate. De aceea ar fi fost mai bine ca Denise să-ţi facă turul Richmond-ului decât mine.

I-am spus sincer ultimele cuvinte pentru a opri toate iluziile. Noah era dulce, dar nimic mai mult nu s-ar fi întâmplat.

-Înțeleg programul de lucru ciudat și necesitatea de a fi întotdeauna disponibilă. Sunt chemat la orice oră pentru situații de urgență. Nimic serios în comparație cu domeniul tău, dar şi cele mai mici lucruri în viaţă merită atenție. Întotdeauna am considerat că modul în care îi tratăm pe cei mai slabi arată adevăratul nostru caracter.

Ei bine. El tocmai câștigase câteva puncte în ochii mei.

-Îmi pare rău că Denise nu a putut să vină, am spus, cred că pentru a cincea oară. Cred că ţi-ar fi plăcut foarte mult.

Noah se apleсă în faţă.

-Sunt sigur, dar nu mă deranjează că nu a putut veni. Am folosit scuza asta ca să te fac să ieşi cu mine. De fapt, chiar vroiam să ies cu *tine*. De vină trebuie să fi fost acei papuci pufoşi.

Am râs, ceea ce m-a surprins. Ca să fiu sinceră mă așteptam la o seară deprimantă, dar a fost destul de... drăguţă.

-Voi ţine minte.

L-am studiat de deasupra paharului de vin. Noah purta o cămașă gri cu guler rotund și un sacou sport, cu pantaloni largi gri antracit. Părul negru tocmai fusese tuns, dar o şuviţă mică continua să-i cadă pe frunte. Noah cu siguranţă nu ducea lipsă de întâlniri. Chiar dacă pielea lui nu avea luminescenţa cristalină care strălucea în lumina lunii.

Am clătinat din cap. La naiba, trebuia să mă opresc din a mă tortura cu Bones! Nu erau speranțe pentru noi. Chiar dacă am fi reușit să depășim obstacole insurmontabile constituite de faptul că munca mea era să omor vampirii, sau că mama mea nutrea o ură viscerală pentru orice avea colţi, relaţia noastră nu ar fi funcţionat, *oricum.* Bones era un vampir. Aceasta ar fi rămas tânăr pentru totdeauna, în timp ce eu, inevitabil, aş fi îmbătrânit şi aş fi murit. Singura modalitate de a depăși mortalitatea mea era ca el să mă transforme, dar am refuzat să fac asta. Nu conta cum mi-a frânt inima, trebuia să-l părăsesc. Pe tot iadul, poate Bones nici măcar nu se gândea la mine. Probabil că îşi vedea în continuare de viaţa lui; trecuseră mai bine de patru ani de la ultima întâlnire. Poate că era timpul să merg mai departe şi eu.

-Vrei să sărim peste desert și să mergem la o plimbare? am întrebat impulsiv.

Noah nu a ezitat.

-Mi-ar face plăcere.

Pentru a ajunge pe plajă am condus timp de patruzeci de minute. Fiind luna Martie, era încă rece, şi mi-am strâns haina mai bine în jurul meu ca să mă apăr de briza oceanului rece. Noah mergea alături de mine cu mâinile în buzunare.

-Îmi place oceanul. De aceea m-am mutat din Pittsburgh în Virginia. De când am văzut-o pentru prima dată, am înțeles că vreau să trăiesc în apropiere. Este ceva la el care mă face să mă simt mic, dar încă parte dintr-o pictură mai mare. Pare teatral, dar e adevărat.

Zâmbesc melancolic.

-Nu, nu este. Pentru mine înseamnă acelaşi lucru muntele. Întotdeauna mă întorc acolo, ori de câte ori am posibilitatea...

Vocea mea se stinse, pentru că mi-am amintit cu cine eram când am văzut munți pentru prima dată. Toate acestea trebuiau să se termine.

Motivată de dorința de a uita, l-am prins pe Noah şi cu un pic de violență i-am tras capul spre al meu. El a ezitat pentru o fracțiune de secundă înainte de a reacționa, apoi m-a îmbrățișat și, în timp ce-l sărutam, bătăile inimii lui s-au triplat.

Cum l-am apropiat, aşa l-am respins.

-Îmi pare rău. Am fost grosolană.

Lui i-a scăpat un chicot tremurător.

-Tipul de grosolănie în care speram. De fapt, mă gândisem la o manevră delicată, cerându-ţi să stai jos, poate înconjurându-te cu un braț... dar îmi place mai mult în modul tău.

Iisuse, buza lui sângera. Stupid din partea mea să nu-mi controlez forţa. Se pare că săracul Noah era un masochist. Cel puțin nu l-am făcut să-şi înghită dinții; la asta poate ar fi obiectat cu mai multă forţă.

Noah m-a apucat de umeri și de data aceasta a fost el cel care şi-a apropiat capul de al meu. Mi-am reținut forţa normală, și l-am sărutat uşor permițându-i limbii lui să se scufunde în gura mea, printre buze. Pulsul său crescut foarte mult, împingându-i sângele în jos. Era aproape amuzant să aud reacția corpului său.

L-am împins.

-Asta e tot ce sunt dispusă să-ţi ofer.

-Sunt foarte fericit şi cu atât, Cristine. Singurul lucru pe care îl vreau este să te văd din nou. Vreau cu *siguranţă* să te revăd.

Privirea lui era sinceră și onestă. Destul de diferită de a mea, cu toate secretele mele.

Am oftat din nou.

-Noah, duc o viață... foarte ciudată. Călătoresc frecvent pentru muncă, plecând fără avertismente, și de multe ori trebuie să anulez aproape toate planurile pe care le fac. Asta sună ca ceva în care vrei să te implici?

El dădu din cap.

-Sună fantastic, pentru că este viaţa *ta*. Aş vrea să fac parte din ea.

Porțiunea sensibilă din creierul meu îmi trimise un avertisment clar: *Nu face asta.* Singurătatea mea a redus-o la tăcere.

-Atunci şi eu aş vrea să te revăd.

4

Ca un tunet îmi bătea cineva în ușă, făcându-mă să sar din pat. Era doar ora nouă dimineața și nimeni nu venea să mă vadă așa de devreme; toţi îmi știa obiceiurile de odihnă. Chiar şi Noah, cu care ieşeam deja de o lună, știa că era mai bine să nu mă sune sau să vină la o oră așa de absurdă.

Am coborât scările și din obișnuință mi-am pus un cuțit de argint în buzunarul halatului, apoi m-am uitat prin vizor.

De cealaltă parte era Tate, și părea că şi el doar ce se trezise.

-Ce s-a întâmplat? am întrebat când am deschis ușa.

-Trebuie să mergem la sediu. Don ne așteptă, i-a chemat, de asemenea, pe Juan și Dave.

Am lăsat ușa deschisă și am urcat în dormitor ca să-mi schimb hainele. Nu m-aş fi prezentat niciodată în pijamale mele cu Tweety la sediu; n-ar fi inspirat mult respect pentru oamenii mei.

După ce m-am îmbrăcat şi m-am spălat repede pe dinți, am intrat în mașina lui Tate, clipind des împotriva luminii dimineții strălucitoare.

-Știi de ce am fost convocaţi? De ce Don nu m-a chemat mai întâi pe mine?

Tate mormăi:

-Înainte să vorbească cu tine, el a vrut să mă întrebe ce părere am despre situație. Noaptea trecută au avut loc două o crime în Ohio. Mai curând pitoreşti, nu a fost făcută nicio încercare de a ascunde corpurile. De fapt, era ca o frumoasă expoziție.

-Ce este anormal la asta? E groaznic, de acord, dar nu ieşit din comun.

Eram confuză. Niciodată nu ne grăbeam să ajungem la locul oribilei crime, sau nu am fi reuşit să acoperăm toate urmele. Era vorba despre altceva, ceva ce nu-mi spunea.

-Aproape am ajuns. Îl voi lăsa pe Don să te pună la curent cu restul. Treaba mea a fost doar să te iau şi să te aduc aici.

Înainte de a se alătura lui Don, Tate fusese sergent în Forțele Speciale, și anii săi în armată se făceau simțiţi. Motto-ul lui: "Execută ordinele fără discuţie" era ceea ce Don aprecia la el - și motivul pentru care eu îl dezamăgeam, pentru că motto-ul meu era exact opusul.

După douăzeci de minute eram în clădire. Ca întotdeauna, gărzile înarmate ne făcură semn să trecem porțile. Ei erau atât de obişnuiţi cu prezenţa noastră că nu ne mai cereau documente. Practic ştiam toţi gardienii după nume, rang și numărul de serie.

Don era în biroul său, și se plimba ca un leu în cuşcă; mi-am arcuit sprâncenele instant. În mod normal, şeful meu era calm și liniștit. Din momentul în care m-a recrutat, în patru ani aceea era a doua oară cînd îl vedeam atât de agitat. Prima dată a fost atunci când a descoperit că Ian, sau Liam Flannery, aşa cum îl știa el, scăpase.

Don ar fi vrut să-l aduc în sediu ca să-l țină ca pe un animale de companie, cu scopul de a lua o parte din sângele lui pentru a produce alt Brams. Când m-am întors fără Ian, am crezut că Don avea să explodeze. Abia mai târziu şi-a dat seama că eram înjunghiată. În opinia mea, Don avea o scară de priorități confuză.

Pe birou avea foi cu imagini care păreau descărcate de pe internet. Făcu un gest către ele, când ne-am apropiat.

-Am un prieten în departamentul de poliție din Franklin County, care a scanat aceste imagini acum două ore și mi le-a trimis. Are deja zona încercuită și a blocat orice examinare suplimentară a locului a poliției sau medicilor. Plecaţi de îndată ce echipa se va reuni. Alegeţi-vă cei mai buni oameni, pentru că veți avea nevoie. Veţi avea mai mult personal gata să acţioneze la comanda voastră. Acest lucru trebuie să fie rezolvat imediat.

Franklin County. Vechiul meu oraş natal.

-Nu mai fă pe misteriosul, Don, ai atenția mea.

În replică el mi-a dat una dintre foi cu o imagine. Prezenta o cameră mică, cu o grămadă de bucăți proaspete sfâşiate dintr-un cadavru, împrăștiate pe podea. Am recunoscut-o imediat, pentru că era fosta mea cameră din casa bunicilor. Scrisul de pe perete m-a pietrificat, și am știut imediat de ce Don era agitat.

AICI PISOIAŞ, PIS-PIS!

Asta nu era de bine. La naiba, deloc de bine. Faptul că acea glumă în mod clar premeditată, îmi era adresată mie, *şi* în casa în care am crescut, dovedea două lucruri terifiante. Cineva știa numele meu de scenă. Și pe cel adevărat.

-Unde este mama mea? Ea a fost primul meu gând. Poate că știau doar de Catherine Crawfield, sau poate că, de asemenea, știau şi de Cristine Russell.

Don a ridicat o mână.

-Am trimis oameni la casa ei cu ordine să o aducă aici. Este o măsură de precauție, deoarece cred că dacă ar fi știut cine ești și unde te afli acum, nu s-ar mai fi arătat interesaţi de casa ta natală.

Da, era adevărat. Eram atât de supărată că nu mai gândeam clar. Toate astea trebuiau să se termine.

-Ai vreo idee cine ar putea fi, Cat?

-Bineînțeles că nu! De ce ar trebui să am?

Don refectă pentru un moment, trăgându-se de părul unei sprâncene.

-Este o coincidență faptul că ieşi cu Noah Rose deja de o lună, şi dintr-o dată cineva te-a găsit? I-ai spus ce eşti? Ce faci?

M-am uitat urât la Don.

-Ai făcut o evaluare completă asupra trecutului lui Noah din momentul în care ai descoperit că ieşeam cu el. Fără permisiunea mea, trebuie să adăug, și nu, Noah nu știe nimic despre vampiri, despre ceea ce fac și ceea ce sunt. Sper să fie ultima dată când te asigur de asta.

Don a dat din cap, apoi a continuat să speculeze.

-Crezi că poate fi vorba de Liam Flannery? I-ai spus *ceva* care poate fi folosit pentru a te găsi?

Un fior rece m-a străbătut pe şira spinării. Corect, Ian avea legături cu trecutul meu! Prin intermediul lui Bones. Bones știa vechia mea adresă, numele meu real, și era singurul care îmi spunea "Pisoiaş". Putea fi vorba despre Bones? Putea face el ceva atât de extrem ca să mă facă să ies din ascunzătoare mea? După mai bine de patru ani, el încă se gândea la mine?

-Nu, nu i-am spus nimic lui Flannery. Și nu văd cum poate fi el responsabil de toate astea.

Minciuna mi-a scăpat din gură fără să mă gândesc. Dacă ar fi fost vorba de Bones, direct sau indirect, m-aș fi ocupat eu însămi. Don și Tate credeau că trupul său fusese împachetat în gheaţă, pus în congelatorul din subsol. Şi nu aveam de gând să schimb ceea ce credeau.

Juan și Dave sosiseră. Amândoi aveau aspectul unor persoane tocmai trezite din somn. Don îi puse repede la curent cu situația și consecințele ei.

-Cat, vă las pe voi patru să vă ocupaţi de asta, a concluzionat el. Alegeţi echipa şi curăţă acestă mizerie. Avionul va fi gata atunci când veţi fi şi voi. Și de această dată, nu e nevoie să-mi aduci niciun prizonier. Doar limitează-te să elimini pe oricine te cunoaște.

Am dat din cap cu amărăciune, și mă rugam ca suspiciunile mele să se dovedească nefondate.

***

-Ai mai fost acasă de când ai început să lucrezi pentru *Echipa Morţii din Iad*? Crezi că cineva te-ar recunoaște?

Dave a continuat să vorbească fără întrerupere, în timp ce survolam peste baza aeriană înainte de aterizare.

-Nu, după moartea bunicilor mei, nu m-am mai întors înapoi. Am avut doar un prieten - și cu siguranţă *nu* mă referam la o anumită fantomă excitată și alcoolică - dar a absolvit și s-a mutat în Santa Monica, cu ani în urmă.

Era vorba despre Timmie, fostul meu vecin. Ultima dată când am verificat era reporter pentru una dintre acele reviste independente de tipul "adevărul este acolo". Cele care, ocazional, loveau cu câte o poveste incredibilă și reală, și care îi făceau viaţa un iad lui Don în timp ce căuta un mod de a le discredita. Timmie credea că am fost ucisă într-un schimb de focuri cu poliția, după ce mi-am ucis bunicii, nişte agenți și guvernatorul. Ce modalitate de-a fi amintită. Don nu mi-a salvat reputația, după ce m-a făcut să dispar. Aveam chiar o piatră funerară și rapoarte false de autopsiei.

-Cu toate astea... am scuturat trecut ca o pelerină de ploaie umedă. Cu părul scurt și şaten, am un aspect complet diferit. Acum, nimeni nu mă poate recunoaşte.

Cu excepţia lui Bones. El m-ar fi recunoscut de la kilometri depărtare numai după miros. Gândul de a-l vedea din nou, chiar și în aceste împrejurări sângeroase, îmi făcu inima să bată. Cât de jos am putut să cad.

-Ești sigură că am făcut bine lunându-l pe Cooper? mă întreabă Dave, înghiontindu-mă și uitându-se spre partea din spate a avionului. Aveam micul nostru spaţiul în partea din față. Nu eram noi cei speciali?

-Știu că au trecut doar două luni de când l-am recrutat pe Cooper, dar este inteligent, rapid și nemilos. Probabil că anii de agent sub acoperire la narcotice l-au ajutat în acest sens. A fost bun la antrenamente, așa că e timpul să vedem cum se comportă pe teren.

Dave se încruntă.

-Nu te place, Cat. Crede că într-o zi te vei răzvrăti împotriva noastră pentru că ești pe jumătate vampir. Cred că ar trebui să-i facem o spălare de creier, ca să-i ștergem din minte ultimele două luni.

În ultimii ani, Don îşi perfecţionase tehnica de spălare a creierului datorită vampirilor pe care îi ţineam prizonieri, a căror colți apăreau exact ca la șerpi. Picăturile halucinogene, pe care le produceau, erau prelucrate şi puse la păstrat. Când erau combinate cu metode pe care armata le utiliza pentru a trimite în iad creierul, persoanele implicate nu îşi aminteau, din fericire, de niciun detaliu cu privire la modul nostru de operare. În acest mod, am făcut eliminări printre recruți fără a ne faceți griji că cineva ar putea vorbi despre o puicuţă cu puteri supraomenești. Tot ce îşi aminteau era doar o zi grea de antrenament.

-Cooper nu trebuie să mă placă, trebuie doar să execute ordinele. Dacă eșuează, atunci este dat afară. Sau mort, dacă este ucis înainte. El este ultima noastră grijă acum.

Aeronava ateriză cu o bufnitură. Dave zâmbi.

-Bine ai revenit acasă, Cat.

5

Casa în care am crescut era situată pe o plantație de cireşi, a căror fructe păreau să nu mai fie strânse de ani. Poate că de când bunicii mei fuseseră uciși. Licking Falls, Ohio, era un loc pe care nu credeam că-l voi mai vedea, și era ciudat să vezi că timpul părea să se fi oprit în acel orășel. Iisuse, ce reputație negativă își câștigase acea casă! Patru persoane fuseseră ucise acolo: două aparent de propria lor nepoată, care, apoi făcuse un masacru fără sens; și acum acest cuplu.

Era ironic că şi ultima dată când am urcat acest pridvor, fusese pentru a descoperi o dublă crimă. Am fost inundată de durere, aducându-mi aminte de bunicul meu căzut pe podeaua din bucătărie și amprentele roșii ale bunicii mele, care pătaseră scările pe unde încercase să scape.

Eu şi Dave am făcut turul bucătărie, având grijă să nu deranjăm mai mult decât era necesar.

-S-au verificat cadavrele? S-a descoperit ceva?

Tate tuși.

-Cadavrele sunt încă aici, Cat. Don a ordonat să nu fie luate până nu le aruncăm o privire. Nu a fost confiscat nimic.

Fantastic. Don era prea deștept pentru propriul său bine.

-Au fost fotografiate? Certificate? Putem să-i despicăm pentru a controla prin ei?

Juan tresări, auzind cuvintele mele, dar Tate dădu din cap. Exteriorul casei era înconjurat de trupe, în cazul unei capcane. Era doar înainte de prânz, astfel încât, într-un fel, eram în siguranţă. Vampirii urau să se trezească devreme. Nu, eram adusă acolo cu un scop, și aș putea paria că oricine a făcut-o se bucura de o odihnă bine meritată.

-Deci, bine, să începem.

O oră mai târziu Cooper era sătul şi scârbit.

-Cred că o să vărs.

Am aruncat o privire la rămășițele a ceea ce trebuia să fi fost un cuplu fericit. Dap, faţa de culoarea cafelei a lui Cooper se făcuse verde.

-Dacă vei vomita, soldat, vei linge podeau.

A înjurat, și s-a întors să examineze trunchiul din fața mea. Din când în când îi auzeam stomacul scoţând sunete ciudate, dar Cooper înghițea nodul din gât și continua să lucreze. Aveam speranțe mari cu privire la abilităţile sale.

Mâna mi se lovi de ceva ciudat în interiorul cavității toracice a femei. Ceva tare care nu era os. L-am scos cu grijă, ignorând sunetul de aspiraţie pe care-l făcea în timp ce-l trăgeam afară.

Tate și Juan se aplecară peste mine cu mare atenție.

-Pare un fel de rocă, observă primul.

-Ce vrea să însemne asta? se întrebă Juan.

Am împietrit și, în mine, am țipat.

-Nu este o rocă. Este o bucată de calcar. Provine dintr-o peşteră.

***

-Staţi la cel puțin zece kilometri distanţă pe fiecare parte, pentru că altfel vă vor simţi bătăile inimii. Fără sprijin aerian, şi fără radio. Doar gesturi; nu vrem să știe câţi suntem. Voi intra în peşteră prin faţă, şi îmi veţi acorda doar treizeci de minute. Dacă nu mă întorc, lansaţi racheta, verificaţi perimetrul şi fiţi cu ochii în patru. Dacă din acea peşteră iese altcineva în afară de mine, trageţi până vă asigurați că este mort cu adevărat. Și apoi trageţi în altă parte.

Tate mă atacă supărat.

-Este un plan de rahat! Acea rachetă te va ucide doar pe tine, iar vampirii vor scăpa pur și simplu. Dacă nu ieși, vom intra după tine. Punct.

-Tate are dreptate. Nu te vom arunca în aer înainte de a avea ocazia să-ți arăt ce dotat sunt. Chiar şi Juan părea îngrijorat. Aluzia lui era spusă fără pic de entuziasm.

-Categoric nu, Cat, susţinu şi Dave. Mi-ai salvat fundul de prea multe ori ca să apăs pe buton.

-Asta nu este o democrație. Cuvintele mele erau de gheață. Eu iau deciziile. Voi le executaţi. Nu înţelegeţi? Dacă nu ies după o jumătate de oră, înseamnă că sunt *moartă.*

Vorbeam în elicopter pentru a-i împiedica pe vampiri să tragă cu urechea. După ce am găsit bucata de calcar, am devenit exagerat de paranoică. Uram să cred, dar nu-mi puteam imagina cine altcineva ar fi putut-o lăsa dacă nu Bones. Acel suvenir din peșteră era prea personal, ca să fi fost Ian. Numai Bones știa de peșteră, și de restul. Gândul că el sfâşiase acele persoane îmi făcea rău. Ce s-ar fi putut întâmplat în patru ani de l-a schimbat atât de mult încât să facă ceva atât de macabru? De aceea aveam nevoie de numai treizeci de minute. Fie îl ucideam eu, fie el pe mine, dar în orice caz trebuia să fie rapid. Bones trecea, întotdeauna, direct la acţiune, și nu s-ar fi așteptat la o întâlnire romantică. Nu după ce îmi trimisese un *buchet* de părţi umane.

Elicopterul ateriză la treizeci de kilometri distanță. Aveam să mergem cu maşina alţi douăzeci și cinci, și eu aş fi făcut ultimii cinci kilometri pe jos. Cei trei continuară să se certe cu mine pe tot parcursul drumului, dar apoi i-am ignorat. Nu mă puteam concentra, creierul meu era amorţit. Voiam cu disperare să-l văd pe Bones din nou, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că va fi în acest mod. *De ce?* M-am întrebat din nou. *De ce Bone ar fi făcut un lucru atât de oribil, de extrem, după tot acest timp?*

-Nu o face, Cat.

Tate a făcut o ultimă încercare în timp ce eu îmi închideam jacheta. Acesta era căptuşită cu arme de argint, utilă nu numai pentru a ţine de cald. Iarna ceda mai greu în acel an. Tate mă apucă de braț, dar m-am eliberat cu o smucitură.

-Dacă nu voi scăpa, condu echipa. Ține-i în viață. E treaba ta. Asta e a mea.

Înainte ca el să poată adăuga ceva, am rupt-o la fugă.

***

Ultimul kilometru l-am redus la mers, temându-mă de confruntare. Urechile mele erau pregătite să capteze orice sunet, dar peştera era o ascunzătoare perfectă datorită adâncimii și înălțimii ce înșelau auzul. Nu am reuşit să detectez niciun zgomot cu precizie. În timp ce mă apropiam, am fost surprinsă să aud bătăi de inimă, dar poate că era a mea. Când am atins intrarea peşterii, am simțit energia din interior. Energia de vampir vibra în aer. Dumnezeule!

Înainte de a mă apleca pentru a trece pragul, am apăsat un buton de pe ceas. Numărătoarea inversă, treizeci de minute exacte, începea acum.

În ambele mâini aveam câte un pumnal de argint amenințător, și eram copleșită de greutatea cuțitelor de aruncare. Aveam chiar și o armă, în pantaloni, încărcată cu gloanțe de argint. Trebuia să cheltuieşti o mică avere pentru a fi pregătit să ucizi.

Pupilele mele s-au adaptat la întunericul din interior. Dar datorită crăpăturilor mici în stâncă, peştera nu era complet în întuneric. Pentru moment intrarea era liberă. Am auzit niște zgomote în îndepărtare, și întrebarea pe care refuzam să o iau în

considerare acum se contura: *L-aş ucide pe Bones?* Aş fi fost în stare să mă uit în ochii lui căprui, sau cei verzi ca smaraldul, și să-i răsucesc cuţitul în inimă? Nu ştiam, iată motivul acelei rachete ca plan de rezervă. Dacă aş fi dat greş, întăririle mele nu ar fi făcut-o. Ar fi fost puternici, în cazul în care eu m-aş fi dovedit slabă. Sau moartă, în funcție de ceea ce se întâmpla prima dată.

-*Vino mai aproape,* m-a invitat o voce.

Vocea reverbera cu ecouri. Era un accent englezesc? Nu eram sigură. Cu pulsul accelerat am intrat în peşteră.

Erau făcute unele schimbări de când o văzusem ultima dată. Spaţiul care servea odată ca zonă de salon era distrus. Canapeaua era făcută bucăţi, şi nu mai putea fi montată. Umplutura de perne era împrăştiată ca zăpada pe podea, din televizor rămase doar carcasa, și trecuse ceva vreme de când lămpile nu mai fuseseră aprinse. Paravanul care îmi ascundea trupul cu modestie, era împrăștiat în bucăți. Era evident că cineva demolase locul într-un acces de furie. Sincer, mi-era teamă să mă uit în cameră, dar am aruncat o privire în interior, oricum, și inima mi se strânse.

Salteau patului era redusă în bucățele de spumă. Lemnul și arcurile acopereau spațiul, scufundându-se câțiva centimetri în sol. Ici şi colo se găseau pietre din zidurile care fuseseră cioplite de un pumn sau un alt obiect contondent cu care fuseseră loviţi. Am fost invadată de durere.

Un curent rece a tăiat aerul în spatele meu. M-am răsucit cu pumnalele pregătite de atac. Un vampir cu ochi verzi strălucitori se uita la mine. În spatele lui erau alți șase. În spaţiul îngust energia lor îngreuna atmosfera, dar erau prost distribuiţi, ca să zic aşa. Doar unu singur trosnea de energie din abundență, dar fața lui mine îmi era complet necunoscută.

-Şi cine dracu sunteţi voi?

-Ai venit. Fostul tău iubit nu ne-a mințit. Nu eram siguri dacă să-l credem sau nu.

Această frază venise de la vampirul din primul rând, unul cu păr șaten şi ondulat. El părea să aibă în jur de douăzeci de ani, umani vorbind. Din puterea care o emana corpul său, am estimat că ar fi avut aproximativ cinci sute de ani, sau un Maestru tânăr. Din cei şapte, el era cel mai periculos, şi cuvintele sale anterioare m-au speriat de moarte. *Fostul tău iubit.* Iată cum de ştiau despre mine. Doamne, nu Bones le-a ucis pe acele persoane, ci aceşti vampiri! Ceea ce i-ar fi putut face să-l determine să vorbească de mine îmi porvoca greață şi furie.

-Unde este el?

Singura întrebare importantă. Dacă l-ar fi ucis pe Bones, aveam intenţia să-i reduc exact în aceeași stare în care era salteaua din spatele meu: în particule imposibil de distins.

-E aici. Încă în viață. Dacă vrei să rămână aşa, va trebui să faci ce-ți spun. Celelalte creaturi începură să se împăştie, înconjurându-mă, folosind camera drept capcană. Pentru că era o zonă închisă, nu aş fi avut parte de niciun fel de ajutor.

-Lasă-mă să-l văd.

Păr Creţ zâmbi cu îngâmfare.

-Fără cereri, fetiţo. Chiar crezi că acele cuţite te pot proteja?

Când bunicii mei au fost uciși, şi pentru a-mi salva mama am folosit mașina asemenea unui berbec, făcându-mi intrarea în felul meu în acea casă, am crezut că niciodată nu voi ajunge să mă înfurii mai mult de atât. Dar m-am înșelat. Setea de sânge veritabil care curgea prin mine îmi dădea fiori, făcându-mă să tremur. Vampirii schimbară tremurul meu cu teamă, și zâmbiră chiar mai mult. Păr Creţ făcu un pas înainte.

Două dintre pumnale îmi zburară din mână, chiar înainte de a articula ordinul creierului meu. Ele s-au înfipt până la mânere în inima vampirului din stânga mea, care îşi lingea buzele. A căzut înainte de a încheia gestul insinuant cu limba. Alte cuțite le înlocuiră pe cele aruncate, și din nou aveam ambele mâini ocupate.

-Acum o să te întreb din nou, și nu mă face să mă enervez. De dimineață mi-am pus fundul la bătaie și nu am prea mult răbdare. Următorul este pentru tine, Păr Creț, cu excepția cazului în care îmi arăţi ce vreau. Băieţii tăi pot, de asemenea, să se năpustească asupra mea într-o clipă, dar tu vei fi prea mort ca să-ţi pese.

Ochii mei s-au fixat în ai lui, şi l-am făcut să înțeleagă că am vorbit serios. În cazul în care nu mi l-ar fi arătat pe Bones, aveam de gând să pun în aplicare vorbele mele, şi să mă arunc în flăcări iadului, dar aveam grijă să vină şi ei cu mine.

Trebuia să fi fost ceva în privirea mea ce l-a convins că vorbeam serios, pentru că a făcut semn către doi dintre locotenenţii săi uimiţi. Înainte de a o lua la trap, aceştia îi aruncară o ultimă privire prietenului lor, care începuse încet să se zbârcească. O lamă înfiptă drept în inimă nu l-ar fi ucis, dar două făcuseră destule prejudicii acesteia. În fundal, am auzit zornăit de fier, și am înţeles unde îl ţineau pe Bones. La naiba, acolo fusesem şi eu ţinută în lanţuri. Acum eram sigură că aud bătăi de inimă. Îl păzea o fiinţă umană?

Șeful mă studia cu răceală.

-Tu ești cea care, în ultimii ani, a ucis pe mulți dintre specia noastră. O umană cu puterea unui imortal, cea care e supranumită Roşcata cu Coasa. Știi câți bani valorezi?

La naiba, *asta* chiar era ironic. Era un vânător de recompense, și eu eram ținta lui. Ei bine, era doar o chestiune de timp, presupun. Nu poţi ucide sute de creaturi, fără să te aştepţi ca cineva să nu fie iritat.

-Foarte mulţi, sper. Nu aş vrea să fiu la reducere.

El se încruntă.

-Faci mişto de mine. Eu sunt Lazarus, și ar trebui să tremuri înaintea mea. Aminteşte-ţi că de mine depinde viața iubirii tale. Ce este mai important pentru tine: soarta lui sau a ta?

Îl iubeam pe Bones suficient ca să mor pentru el? Absolut. Uşurarea că nu a fost în spatele celor întâmplate, aproape m-a făcut să mă bucur de moartea mea iminentă. Mai degrabă aș murit în fiecare zi a săptămânii, decât să-l suspectez din nou de o asemenea cruzime.

Suspinele mi-au atras atenția, aducându-mă înapoi la realitate. Ce se întâmpla? O privire aruncată la ceas îmi arăta că mai erau cincisprezece minute până la explozie. Bones ar fi făcut bine să se grăbească să iasă, înainte ca racheta să lovească. Lazarus nu ar fi ajuns să-și ia banii. Poate îi voi spune înainte de expirarea timpului.

Ceva uman și scâncind a fost aruncat pe suprafața de lângă picioarele mele. I-am aruncat o privire disprețuitoare înainte de-a mă întoarce spre Lazarus.

-Nu mai pierde timpul. Nu am nevoie să văd o altă jucărie de-a voastră cu colţi ca să știu că sunteți toţi nişte nemernici. Într-adevăr, tremur. Unde-i Bones?

-Bones? a întrebat Lazarus, privind de jur împrejur. Unde?

Am realizat două lucruri aproape simultan. Unu, din expresia lui Lazarus, că nu avea nicio idee unde era Bones. Doi, că faţa brăzdată cu lacrimi care se ridica spre mine îi aparţinea unui mincinos de rahat ce m-a sedus și abandonat la șaisprezece ani.

6

-Danny? am întrebat cu neîncredere. Danny Milton? *Tu* eşti motivul pentru care mi-am adus fundul din Virginia până aici?

Danny nu era nici el fericit să mă vadă.

-Mi-ai distrus viața! scânci el. Prima dată acel monstru de prieten al tău m-a lăsat infirm, apoi nu este adevărat că ești moartă, iar acum am fost răpit de aceste *creaturi*! Blestem ziua în care te-am cunoscut!

Am pufnit.

-Valabil acelaşi lucru, nemernicule!

Lazarus s-a uitat la mine cu suspiciune.

-El a spus că erai îndrăgostită de el. Acum doar te prefaci că nu-ţi pasă ca să nu-l ucid.

-Vrei să-l ucizi? Poate că înnebunisem, pentru că știam că rămăseseră mai puțin de cincisprezece minute, sau poate pur şi simplu mă săturasem. Te rog! Uite, te ajut şi eu!

Am scos pistolul din buzunarul de la spate și l-am împușcat pe Danny cu hotărâre, fără să-l rănesc mortal. Lazarus și ceilalți vampiri rămaseră pentru o clipă uimiţi de turnura situaţiei, și am profitat, trăgând direct în fața lui Lazarus. Nu m-am deranjat să trag în inimă, pentru că îl voiam în viaţă. El avea niște informații pentru mine, în cazul în care supraviețuiam, și am aruncat cu arma în el, în timp ce cu mâna liberă am aruncam cuțitele în cei cinci vampiri rămaşi.

M-au atacat. Colţii lor se afundară în carnea mea, sfâşiindu-mi-o înainte de a putea scăpa de ei. Era o încăierare în adevăratul sens al cuvântului, ne rostogoleam peste pietrele ascuțite, în timp ce loveam şi înfigeam cuţitele în orice carne care nu era a mea. Eram intens conștientă de secundele care treceau, luptându-mă să păstrez pumnalele în mâinile mele și colții lor departe de gâtul meu. La urma urmei, era ceva să mori pentru Bones, chiar dacă era nebun sau nu, şi altceva să mori pentru un nemernic plângăcios ca Danny Milton. Puteai spune cu uşurinţă că încă aveam resentimente.

Ultimul vampir l-am omorât cu o lovitură în inimă, văzând pe ceas că rămăseseră mai puțin de treizeci de secunde. Lazarus, care nu era încă mort, se târî

până la Danny. Danny, şi el în viață, gemu cu un sentiment de neputință, încercând să se îndepărteze.

Nu era suficient timp pentru a stoarce informaţii de la Lazarus, să nu mai vorbim de uciderea lui *și* salvarea lui Danny. Abia îmi rămânea suficient timp pentru a face unul din două lucruri.

Fără să mă gândesc de două ori, l-am luat pe Danny și l-am aruncat pe umeri, apoi am alergat cu viteză maximă spre intrarea în peșteră. Danny urlă de durere și mă blestema gâfâind. Temporizatorul ajunse la zero, chiar în momentul în care începusem să văd intrarea iluminată de soare. În spatele meu l-am auzit alergând şi pe Lazarus, dar prea departe. El nu ar fi reuşit să iasă la timp. Și nici măcar eu. Timpul disponibil se terminase.

În loc de explozia la care mă aşteptam, am auzit voci şi mișcare. Două figuri intrară în peșteră, când eu aproape ajunsem. Erau Tate și Dave.
Am ţipat pentru că știam că nu mă vor vedea în întuneric.

-Nu trage-ţi!

-Opriţi-vă, e Cat! tună Tate.

Ceea ce urmă se întâmplă într-o clipă, chiar dacă în mintea mea ar fi fost pentru totdeauna prea lent.

-Vampiri în apropiere, ţintiţi sus! am strigat, și m-am ghemuit pentru a elibera linia de foc. Tate, care nu avea o poziție relaxată, trase orbește în întuneric în spatele meu. În schimb, Dave, care coborâse arma în timp ce încerca să mă localizeze în întuneric, a sfârşit cu gâtul în fața lui Lazarus.

Când acesta şi-a înfipt colţii şi a ajuns la arteră s-a auzi un gâlgâit dezgustător. Am țipat, l-am pus pe Danny jos și a fugit spre el. Lazarus l-a aruncat în mine cu toată puterea lui, și corpul lui Dave m-a doborât la pământ. În timp ce apăsam cu mâinile în jurul ranei de la gât, încercând în zadar să opresc fluxul, sângele fierbinte mi-a ajuns pe față. Cu toate astea, Tate nu s-a oprit din tras şi Lazarus l-a izbit de peretele peșterii și a fugit. Afară se auzea trosnetul focuri de armă, în timp ce echipele ce înconjurau perimetrul trăgeau în Lazarus.

-Om la pământ, om la pământ!

Juan a intrat în peșteră, folosind lanterna, urmat îndeaproape de Cooper şi restul. Mi-am rupt cămașa ca să o pun pe rană, apăsând pe gâtul lui Dave.

Dave abia putea vorbi, dar încerca:

-... nu... mă lăsa să... ‘or...

Era doar o singură posibilitate. Poate că nici măcar aia.

-Ţine-l, am spus brusc către Juan. Apoi m-am repezit în adâncimea peșterii cu aceeași viteză cu care am lăsat-o. Când am ajuns la primul corp, l-am aruncat pe umeri și m-am întors înapoi în grabă.

-Ce faci? m-a întrebat Cooper.

L-am ignorat, a luat un cuțit și am tăiat mai adânc gâtul vampirului mort. Sângele picura, dar nu suficient. I-am smuls capul complet și am întors vampirul cu susul în jos, ținându-l de picioare. Astfel încât un flux regulat de lichid violet curgea direct pe Dave.

-Deschide-i gura. Fă-l să înghită, am comandat. *Dumnezeule, fă să nu fie prea târziu. Fă să nu fie prea târziu…!*

Cu lacrimile ce îi curgeau pe obraji, Juan separă buzele lui Dave. El chiar se şi ruga, cu voce tare și în spaniolă. Fără milă am dat cadavrului un picor pentru a trimite cât mai mult sânge în jos, și Juan îl forță pe Dave să înghită.

Pielea din jurul gâtului său reacționă la sângele mortului-viu, dar nu suficient de repede. Se diminuase chiar şi fluxul de la jugulară, în timp ce marginile se închideau, dar curând se opri: Dave era mort.

Am ieşit ca o furtună din peşteră, clocotind de furie. O parte din oameni încercuiau zona, l-am apucat pe cel mai apropiat.

-Unde s-a dus? Ai văzut în ce direcție a luat-o?

Văzându-mă acoperită de sânge, soldatul Kelso păli.

-Nu putem spune cu exactitate. Cineva a strigat "vampir", dar eu am văzut doar copaci. Îl căutăm. Nu poate fi departe.

-La dracu că poate, am mârâi. Un Maestru vampir la galop, deși rănit, putea ajunge la o sută de kilometri pe oră. Nu i-aş fi permis lui Lazarus să scape. Categoric nu.

Cei trei bărbați încă se învârteau în jurul corpului neînsuflețit al lui Dave. Juan plângea necontrolat, ochii lui Tate erau plini de lacrimi, iar Cooper doar privea.

-Vampirul a ieşit din perimetru, am început fără preambul. Mă duc după el. Tate, fă-mi rost de un transmiţător și pregăteşte echipa. Eu vă spun tare și clar: nu dau doi bani pe reguli, pentru că le schimb chiar acum. Atunci când îl voi prinde, doar cei care vor face exact ceea ce spun, vor fi cu mine. Dacă nu, puteţi rămâne cu ceilalți. Astăzi nu voi rămâne să privesc cadavrul unui alt om, indiferent de ce consideră acceptabil Don. Oricine vrea să fie prezent, atunci când acel vampir va primi ceea ce merită, să vină cu mine. Şi spune celorlalţi din echipă să aștepte până ne vom întoarce.

Tate și Juan se ridicară în picioare imediat. Cooper ezită. L-am privit fără să clipesc.

-Te dai înapoi ca o fată, Coop?

El mă evaluă dintr-o privire.

-Sunt jumătate sicilian și jumătate african. Ambele părți cred în răzbunare. Singura *păsărică* de aici ești tu, Căpitane.

-Atunci ordonă celor rămași să se pregătească și să mă urmeze. Vom vedea din ce aluat eşti făcut.

Brusc el a arătat cu capul spre Danny, încă ghemuit şi în stare de șoc.

-Și el?

-Du-l la medic. Are o rană de glonț.

-Vampirii l-au împușcat? întrebă uimit Tate. De obicei, ei nu folosesc arme. De ce ar folosi când colţii lor sunt mai puternici?

-Nu ei, eu. Să ne mişcăm, fiecare secundă contează.

Cooper îl puse pe Danny pe umeri și înaintă spre lumină fără alte comentarii. L-am auzit comandând trupelor să se pregătească, cât timp noi căutăm în peșteră

după supravieţuitori. Între timp, i-am închis ochii lui Dave. Când Cooper s-a reîntors, ţineam lanterna în faţa mea, să luminez drumul.

-Pe aici.

Când am ajuns în zona în care i-am ucis pe ceilalţii vampiri, am început.

-Bine, oameni buni, voi spune o dată. Luaţi câte un cuţit, apucaţi un vampir, şi nu-mi pasă dacă veţi fi nevoiţi să sugeţi sângele din boaşele lor, veţi bea cât mai mult lichid posibil. Umanii pot bea o jumătate de litru înainte să fie regurgitat în mod spontan de corp. Vreau o jumătate de litru în fiecare dintre voi, şi *acum.* Vampirul care l-a ucis pe Dave era un Maestru şi aleargă mai mult de un kilometru şi jumătate pe minut. Nu avem timp să discutăm despre moralitate. Aceste corpuri se zbârcesc cu fiecare secundă ce trece. Rămâneţi sau plecaţi.

Prin urmare, m-am dat drept exemplu şi am taiat gâtul cadavrului din faţa mea, înfigându-mi dinţii ca un pit bull. Pentru o secundă, nimeni nu se mişcă. Mi-am ridicat capul, incendiindu-i cu privirea mea de smarald.

-Un stomac sensibil l-ar fi împiedicat pe Dave să-l răzbune pe vreunul din voi?

Asta funcţionă. Brusc în peşteră se auziră sunete de supt şi înghiţit. Sângele avea gust rău, pentru că se descompunerea rapid, dar chiar şi după moarte îşi menţinea puterea. După câteva înghiţituri bune, am simţit schimbarea. În momentul în care am simţit că gustul nu-mi mai părea oribil, am aruncat vampirul, tremurând.

-Opriţi-vă, am comandat.

Ei fură fericiţi să asculte. Cu originile mele mixte, mi-a luat mult mai puţin timp să înceapă să-mi placă. Spre deosebire de mine, ei nu riscau să cedeze impulsului de a se hrăni.

-Cat?

Tate s-a întins să mă atingă, şi am tresărit. Simţeam bătăile inimii lui cu putere în urechile mele, şi mirosul sângelui, sudoarea şi lacrimile vărsate. Asta era ideea. Îl puteam mirosi pe el... şi pe toţi ceilalţi.

-Nu mă atinge. Aşteaptă. Mi-am strâns palmele în pumni. Mi-am amintit vag cum Bones m-a întins pe pat, împiedicându-mă să-i sar la gât. *Rezistă, pisoi, va trece...*

După mai multe respiraţii adânci, am fost în stare să gândesc din nou.
M-am dus direct unde Lazarus a zăcut după ce l-am împuşcat. Am mirosit profund şi lung sângele lui, apoi am lins, lăsând aroma să-mi inunde nasul. Cu o sumbră satisfacţie m-am întors spre Tate.

-Gata. Dă-mi transmiţătorul şi urmaţi-mă cu maşină. Când mă voi opri, însemnă că l-am găsit. Atunci vom aflăm ce ştie.

-Cat. Tate se uită uimit la mâini şi apoi de jur-împrejurul peşterii. Ştiam că simţea senzaţii cu totul noi. Mă simt…

-Ştiu. Să mergem.

7

Având în vedere că argintul pentru vampiri este ca kryptonita, gloanțe îl încetiniră pe Lazarus, care, în ciuda utilizării proprii puteri de vindecare el nu mâncase și deci nu alerga cu toată viteza. Cel mai mult din sângele lui Dave ajunsese pe jos nu în gura lui, și el se grăbise să intre în pădure fără să se oprească pentru o altă gustare. Viteza mea anterioară maximă crescuse și recuperam terenul pierdut, mirosul lui îmi indica drumul ca nişte indicatoare stradale invizibile. De asemenea, cunoşteam aceste păduri. Aici Bones mă antrenase. Treceam cu agilitate peste rădăcinile și găurile de care Lazarus se poticnise, în timp ce amintirile mă loveau rapid și dureros. Aproape reuşeam să-i aud vocea în spatele meu, acel accent britanic batjocoritor.

-Asta e tot cee ce poţi, Pisoiaş? Dacă te vei mişca atât de lent, nu vei fi nimic mai mult decât o culoare pe obrajii unui tip... haide, Pisoiaş! Este un meci mortal, nu o petrecere de ceai sângeroasă!

Doamne, cum l-am urât în acele prime săptămâni, și cât aș dori acum să întorc acele ceasului înapoi la acele momente. Amintirea mă incită să alerg mai repede. Înaintea mea, la circa zece kilometrii, simţeam mirosul lui Lazarus. El nu putea încă să-l simtă pe al meu, pentru că eram în direcția opusă a vântului, dar în curând m-ar fi auzit. Speram să fie speriat. Dacă nu ar fi fost, ar fi devenit.

Lazarus a trecut printre copaci ca să traverseze drumul, evitând traficul din ambele sensuri. După câteva minute, l-am urmat. Frânele scârţiau pe şosea când șoferii opreau confuzi, în timp ce umbrele le tăiau calea. L-am urmărit printre grădini și șinele de căi ferate, reducând distanța dintre noi. Acum reuşeam să-l văd, la mai puțin de un kilometru și jumătate, se îndreapta spre un lac. N-aş fi permis niciodată să ajungă la el. L-aş fi pierdut în apă din cauza dependenței mele de oxigen. Am căutat în mine o formă de inspirație, și încă o dată am văzut o pereche de ochi maro închis.

-Nu-ți face griji, scumpi. Mă întorc cât ai clipi.

Ultimele cuvinte pe care Bones mi le-a spus. Ultima dată când i-am auzit vocea. Nu mai aveam nevoie de un alt stimulent. Poate, dacă aş fi alergat mai repede, m-aş fi putut întoarce înapoi ca să-i pot simţi brațele din nou în jurul meu...

L-am atacat pe Lazarus din spate, la mai puțin de douăzeci metri de apă. Cu toată teama şi disperarea mea i-am înfipt în inimă cuțitul de argint din mână, dar nu l-am răsucit. Nu încă. Trebuia să vorbim un pic înainte.

-Cum se simte, Lazarus? Doare, nu-i așa? Știi cum e să doară cu *adevărat*? Dacă mişc doar un pic...

Am mişcat o idee lama. El primi mesajul și rămase nemişcat, ochii lui de argint sângerând în verde.

-Eliberează-mă imediat, a ordonat, cu o voce calmă.

Am râs poznaş.

-Bună încercare, dar nu, controlul cu mintea nu funcționează cu mine, prietene. Știi de ce?

Pentru prima dată, l-am lăsat să vadă strălucirea din ochii mei. Cu toate gloanțele pe care i le-am tras în față, o ratase.

Lazarus fixă ochii mei luminoşi fără să înţeleagă.

-Nu se poate. Respiri, inima ta bate... este imposibil.

-Da, nu-i așa? Viaţa e o curvă și apoi cineva te înjunghie.

O mașină se opri cu un scârţâit de frâne, şi apoi am auzit paşi alergând. Nu trebuia să mă întorc, pentru că știam că era vorba de Tate, Juan, și Cooper.

-Ei bine, *amigos,* uite ce a prins pisica în gheare, a tărăgănat Juan cu venin. Aveau armele aţintite pe vampir. Lazarus încercă din nou cu controlul minții.

-Trageţi în ea. Vreţi să trageţi în ea. *Ucideţi-o*, le ordonă.

-Nu vrem să tragem în ea, îl corectă Tate, descărcând o rafală de gloanțe în piciorul lui Lazarus. Vrem să trage în *tine.*

Vampirul țipă o dată și apoi din nou, atunci când şi Cooper apăsă pe trăgaci, nimerindu-l în coapsă.

-Opriţi-vă... pentru moment. Trebuie să-i pun întrebări. Și sper că e destul de prost să-mi dea o scuză ca să-l sculptez aşa cum a făcut el cu acel cuplu aseară.

Lazarus a fost uimit de impotenţa lui.

-Ce ești tu? Cum se face că nu-ţi pot controla oamenii?

-Pentru că ei doar ce au băut din prietenii tăi și le curge prin vene sângele morţilor vii. Funcţionezi exact ca o telecomandă de la distanță, care are prea puțină baterie, semnalele tale nu ajung. Destul cu prostiile astea. Am de gând să îţi pun câteva întrebări, și prietenii mei de aici vor tăia bucăţi din tine ori de câte ori nu răspunzi. Adunaţi-vă, băieți. Avem suficientă carne pentru toți.

Ei îl încercuiră pe Lazarus, având fiecare câte un cuţit în mână. Am zâmbit în timp ce îl întorceam, punându-l în poala mea cu lama de argint încă înfiptă în spate.

-Acum spune-mi, cum l-ai cunoscut pe Danny Milton...

***

Un elicopter luă trupul lui Dave, și noi trei îl priveam cum dispare. Cel care trebuia să ia restul echipei aștepta în apropiere. Eram singurii care nu se urcaseră la bord.

-Aşa te simți în fiecare zi, Cat? Mai puternic, mai rapid... superior? Eu aşa mă simt cu rahatul ăsta în organism. Superior. Mă sperie de moarte.

Tate vorbea încet, nu era nevoie să strige, chiar dacă elicele elicoperului se roteau în jurul nostru. Și răspunsul meu a fost spus la fel de încet. Pentru câteva ore ar fi auzit șoaptele cele mai slabe la un bloc distanță.

-Crede-mă, Tate, văzându-l pe Dave fără gât mă face să mă simt cu totul altfel decât superioară. De ce nu m-ați ascultat și nu aţi lansat racheta? Acum ar fi fost în viață.

Juan mi-a atins umărul.

-Dave nu ar fi făcut-o, *Querida*. El a refuzat categoric să o facă. El a spus că înainte trebuia să-ţi scoată fundul de acolo. Apoi am intrat în peşteră...

-Nu e vina voastră. Vocea mea era slabă. Doar a mea. V-am spus să nu trageţi. Trebuia să vă avertizez de prezenţa vampirului. Imediat, înainte de orice altceva. M-am întors brusc, îndreptându-mă spre elicopter. Eram aproape de uşă când Cooper a vorbit. Nu-mi adresase niciun cuvânt din peşteră.

-Comandante.

M-am oprit, aşteptând. Cu spatele drept.

-Da, Cooper? Aş fi meritat orice acuză. Eram la conducere şi un om murise. Responsabilitatea era a mea.

-Când am auzit pentru prima dată, ceea ce erai, am crezut că eşti un monstru. Tonul lui era direct. Sau o glumă a naturii, o greşeală... nu ştiu. Dar ştiu asta: tu comanzi, eu execut. La fel cum făcea şi Dave. El nu a făcut nicio greşeală în acest sens.

Cooper trecu pe lângă mine şi urcă în elicopter. Tate şi Juan m-au luat fiecare de câte-o mână, şi am intrat împreună.

***

-Don lovea cu stiloul raportul din faţa lui, unul din multe. Eram deprimaţi amândoi. În acea dimineaţă avusese loc înmormântarea lui Dave. Înainte de a se alătura nouă fusese pompier, şi se pare că toţi cei din fostul său departament erau aici. Imaginea prăbuşirii surorii lui Dave în timp ce închidea capacul sicriu, m-ar fi bântui pentru totdeauna. Două zile au trecut de când ne-am întors din Ohio, şi Don citea rapoartele finale a celor întâmplate.

-Acum patru ani, după ce am salvat-o pe mama ta, atunci când a fost răpită de vampiri, s-au răspândit poveşti despre o umană cu părul roşu şi cu abilităţi incredibile. După anii petrecuţi cu noi, aceste voci au crescut. Ulterior Lazarus a fost angajat pentru a găsi şi ucide această misterioasă *"Roşcata cu Coasa"* Don oftă. Asta tot nu explică cum a făcut legătura între Catherine Crawfield şi tine. N-ai reuşit să-l faci să-ţi spună asta?

-Nu. Vocea mea era plată. El s-a zbătut în timp ce îl interogam şi cuţitul meu i-a străpuns inima. Nu ştiu cum a reuşit să afle că Roşcata cu Coasa este de fapt presupusa moartă Catherine Crawfield. Poate că doar a ghicit şi avut noroc, la fel cum a găsit peştera, citind vechile rapoarte ale poliţiei care m-au localizat în acea zonă de pădure. Pe Danny l-a găsit pentru că, se pare că idiotului îi plăcea să se laude că se culcase cu infama asasină a guvernatorului.

-Şi asta: *"Aici Pisoiaş, pis-pis?"*

-Cu ani în urmă Hennessey, vampirul care se ocupa de afacerile fostului guvernator, ştia porecla mea: *Pisoiaş*. El trebuie să o fi repetat oamenilor lui.

Don îşi frecă fruntea, semn că era obosit. Toţi eram obosiţi, dar eu nu puteam dormi: de îndată ce închideam ochii vedeam gâtul lui Dave.

-Cred că singurul lucru care contează este că Lazarus nu-ţi știa identitatea actuală. Să trecem la următoarea problemă. Când l-ai ajuns pe Lazarus, aveai o sută treizeci de kilometri pe oră, și unii membri ai echipei au spus că voi trei aţi ieșit din peşteră cu sânge pe faţă. Nu ai nimic de spus despre asta?

Don nu era prost. El știa că recordul meu anterior fusese de o sută de kilometri pe oră, şi că aveam o marea cantitate de anticorpi în sânge, avea toate motivele să fie suspicios. Cei trei bărbați au negat categoric orice activitate neobișnuită, vina dând-o pe Bram pentru rezultatele ciudate ale analizelor făcute. Cine eram eu ca să-l ajut?

-Nu.

Don a oftat și a împins scaunul înapoi, apoi a fixat peretele timp de un minut. Când s-a întors, a renunțat la întrebările legate de acea problemă.

-L-ai împușcat pe Danny Milton în prezența ostaticilor, este o nouă tactică de negociere pe care eu nu o știu?

Suna ca şi cum părea să aprobe. Danny nu avea prea mulţi fani, mai ales după ce aproape m-a dat de gol, provocând moartea lui Dave.

-Am vrut să distragă atenția vampirilor. A funcţionat.

-Da, e adevărat. Acum este ținut sub protecţie. Nu cred că este atât de prost pentru a continua să se laude cu privire la voi. Nu că ar mai avea ceva de spus. Cei din departamentul de *Curăţenie* s-au ocupat de el.

Un termen frumos pentru cei care se ocupau de spălarea creierului. Ar fi fost mai bine dacă l-aş fi împușcat în cap în loc de şold. Atunci l-aş fi putut trage în țeapă pe Lazarus și Dave ar fi fost în viață. Acum îi datoram lui Danny trei lucruri: virginitatea, denunţarea mea cu anii la poliție, și Dave.

-Cat. Don s-a ridicat și eu i-am urmat exemplul. Știu că te simți vinovată. Toţi îl plăceau pe Dave. După ce am citit rapoartele, este clar că greşeala lui i-a adus moartea. El trebuia să rămână în alertă în loc să lase garda jos, adică arma lui. A fost o greșeală care l-a costat viața. Am de gând să-ţi dau liber în următoarele două săptămâni. Niciun antrenament, recrutări sau controale. Puneţi în ordine gândurile și eliberează-te de vinovăție. Să trăieşti nu înseamnă doar să exişti.

Am râs fără să mă amuz.

-Să trăiesc? Ce bună idee. O să încerc.

8

-Cat, mă bucur să te văd din nou.

Cuvintele Don mi-au făcut plăcere, dar după expresia lui ştiam că avea de gând să mă enerveze. Era prima mea zi după două săptămâni de vacanță forțată, și, de fapt, mă bucuram că m-am întors la muncă. Am petrecut timpul învinovăţindu-mă pentru moartea lui Dave sau meditând asupra faptului că îl pierdusem cu adevărat pe Bones. Cumva, mi-l imaginam încă în acea peșteră, în așteptarea întoarcerii mele. Ilogic,

irațional și greșit aşa cum s-a dovedit. Mirosul lui, chiar și cu un nas foarte bun, era atât de slab încât părea aproape inexistent. Bones nu mai trecuse pe acolo cu anii.

Deci, înapoi în forţă, riscându-mi cu regularitate viața? Suna bine.

-Este ceva despre care nu ştii, a continuat Don. M-am gândit că cel mai bine e să nu-ți spun imediat, iar acum este timpul să te informez.

-Ce? Un singur cuvânt, ascuțit. Ce ai decis cu inteligenţă ta să-mi ascunzi?

Don se încruntă.

-Nu te gândi la ceva rău. Am luat o decizie pe baza informațiilor relevante în acel moment. Având în vedere că tu te recuperai după o misiune nu tocmai reuşită, nu trebuie să dai repede vina pe alții.

Ah, ah, el era în defensivă. Nu era un semn bun.

-De acord, scuipă. Ce nu știu?

-După moartea lui Dave, erai distrusă de înțeles. De aceea ți-am dat o vacanță. Patru zile după începerea concediului, am primit un telefon de la protecția martorilor: Danny Milton dispăruse.

-El *ce*?! Am sărit în sus și bătut cu pumnul în masă. Toate foile și diferitele obiecte s-au mişcat. Cum ai putut să nu-mi spui nimic? Nu l-am ucis pe Lazarus din cauza acelui nemernic plângăcios, și din această cauză Dave este mort!

Don m-a privit calm.

-Nu ţi-am spus pentru că ai fi reacționat ca acum. Dave era soldat, înainte de-a te cunoaşte, Cat. Știa riscurile. Nu poţi nega asta, pentru că dacă o faci reputaţia lui va fi pătată.

-Scuteşte-mă de predica de duminică, tată, am răbufnit. Se ştie ceva de Danny? Ați găsi vreun corp, ceva? Cum dracu a dispărut după patru zile de la plecarea noastră din Ohio? El nu a fost dus într-un loc sigur aşa cum am ordonat?

-L-am dus cu elicopterul la Chicago și ținut sub custodie în spital. Sincer, nu știu cum de s-a întâmplat. După incident Tate a mers acolo personal, dar nu a găsit nimic. De atunci nu se ştie nimic despre Danny Milton.

-A fost un vampir. Răspunsul meu a fost imediat. Numai un vampir putea intra atât de ușor, fără să fie observat sau să alerteze gărzile. Poate că le-a spălat creierele, făcându-i să uite că l-au văzut. Trebuie să fie ceva la locul faptei. Vampirii lăsa întotdeauna un indiciu: e cartea lor de vizită! Mă duc la acel spital.

-Nu, nu te vei duce. Scena a fost verificată și fotografiată, dar nu asta e problema acum. Trebuie să aflăm dacă Danny este în viață și, în acest caz, dacă este o amenințare pentru securitatea noastre. Ai spus *ceva* în fața lui, care ar putea fi folosit împotriva ta? Deși i-am *modificat memori*a, îţi vine în minte vreun risc?

Mintea mea era prea fixată pe modul viclean cu care fusese luat Danny. Trebuia să fie un indiciu. Tate pur și simplu nu-l găsise.

-Arată-mi fotografiile. Atunci mă voi gândi la problema ta.

El mormăi supărat.

-Îți voi da fotografiile. De fapt, voi face ceva mai bun. Avem totul aici în clădire, până la ultima bucățică. O să le trimit la tine în birou și vei putea pierde tot timpul cu ele, dar când ești gata, îmi vei spune dacă există ceva de care ar trebui să ne preocupăm.

Am pufnit grosolan.
-Voi face asta, Don.

***

După treizeci de minute de frunzărit printre fotografiile camerei de spital am constatat că Don avea dreptate. Totul părea cât mai curat posibil. Chiar și acul care fusese înlăturat de pe brațul lui Danny odihnea inocent pe pat, ca şi cum aștepta următoarea venă. Nu urme, amprente digitale, nici sânge, nici fluide corporale, și nici măcar un nenorocit de cearceaf mototolit. Transportul molecular nu ar fi fost mai ordonat de atât. Poate că despre asta era vorba. Poate că Danny fusese teleportat direct de acolo, la naiba. Ar fi meritat să-i spun asta lui Don doar pentru a-i vedea fața.

După ce am examinat fotografiile pentru o oră, m-am concentrat asupra lucrurilor personale și medicale băgate într-o altă cutie de dimensiuni medii. O pereche de pantofi, care erau aproape noi. Haine, lenjerie de corp, șosete, cremă de ras (am turnat un pic pe birou. Da, pur și simplu cremă de ras), beţişoare de urechi, bandaje, ace hipodermice atent ambalate, şervețele de hârtie mototolite, un ceas...

Vederea mea s-a încețoșată. Chiar și mâna pe care am întins-o tremura, ratând obiectivul de două ori. Inima îmi bătea cu putere, și simțeam că eram pe cale să leșin. Cunoşteam acel ceas. La urma urmei, fusese al meu.

Pentru oricine altcineva ar fi fost un ceas normal. Nimic sofisticat, nici un brand scump, doar un ceas comun care putea fi de bărbat sau femeie. Iluminarea fusese eliminată intenționat astfel încât să nu atragă atenția, dar avea o funcție în plus care nu era inclus în modelul de bază. Dacă se apăsa pe un buton abia vizibil de pe-o parte, pornea o alarmă cu rază scurtă, conectată la un singur pager. Acel buton mi-a salvat viața odată, iar ultima dată în care am văzut ceasul a fost atunci când l-am luat de pe încheietura mâinii și l-am lăsat pe biletul de adio, pe care îl scrisesem pentru Bones.

Dacă m-aș fi dus eu în Chicago, aş fi găsit eu ceasul. Dacă Don nu m-ar fi lăsat pe dinafară chiar în acel moment, eu aş fi mers acolo. Eu, și nu Tate, iar Bones mi-ar fi lăsat totul, dar nu şi numărul lui de telefon. Pager-ul funcţiona doar pe raza câtorva kilometri. Ar fi rămas aproape, așteptând să vadă dacă veneam și apăsam butonul.

Am strâns ceasul atât de tare încât mi-am tăiat pielea din palmă. Nu aveam idee cum de Bones știa de Danny, nici ce se întâmplase, cu toate acestea, fusese isteţ. După toți acești ani, m-a găsit. Doar că nu am primit mesajul la timp.

Simpla ironie a lucrurilor m-a făcut să râd. Aşa a fost modul în care Don m-a găsit, chicotind pe podea fără umor. M-a privit cu suspiciune, dar a rămas lângă ușă.

-Te superi dacă îmi spui ce-i aşa de amuzant?

-Oh, ai avut dreptate, am gâfâit. Nu e nimic aici. Niciun indiciu. Dar nu-ţi mai face griji în privinţa lui Danny Milton. Crede-mă când spun că este *mort.*

***

-Despre ce fel de vampir vorbim? am întrebat cum am urcat în mașină. În mod normal, băieții nu veneau să mă ia de acasă decât dacă unul nu era la locul faptei. Când Tate m-a sunat să-mi spună că era în drum spre mine, mi-am cerut scuze faţă de Noah, cu care urma să iau cină, și am plecat. O altă seară întreruptă. Nu aveam nicio idee de ce Noah era încă cu mine.

-Probabil unul tânăr, poate doi, a spus Tate.

De când am început relația cu Noah, acesta a devenit rigid cu mine. Nu aveam idee ce cauzase acestă atitudine, dar amândoi puteam pretinde că nu se întâmpla nimic.

Nu am vorbit până când nu a parcat lângă club. Chiar şi peste zgomotul muzicii, puteam auzi bătăile de inimă din interior. Multe.

-De ce clubul nu a fost evacuat?

-Nu sunt cadavre, comandante, a spus Cooper. Cineva s-a limitat să spună că a văzut o femeie luptându-se cu sângele de pe gât. Apoi acea femeie a dispărut. Don nu a vrut ca vampirul să bănuiască ceva dacă ar mai fi fost încă aici.

Cooper a depăşit toate aşteptările mele. După acea după-amiază teribilă de la peşteră, nu a mai pus la îndoială ordinele mele. Continua să-mi spună "monstru" în mod deschis, dar nu mă deranja. Spunea lucruri de genul: *"Ești un monstru, comandante. Haideți, oameni, aţi auzit curva! Mişcare! Mişcare!"* Putea să îmi zică cum voia, atât timp cât se arăta ascultător.

-Și restul echipei este pregătit?

Era cea mai proastă abordarea a unei posibile crime, pe care am folosit-o vreodată. Băieții nu erau nici măcar echipaţi în mod corespunzător. Poate credeau că era vorba de ceva nesimnificativ, dat fiind faptul că cine sunase la 911 părea beat. Nu ar fi prima alarmă falsă primită. Sau a cincizecea.

-*Querida,* mergem în interior şi doar verificăm, a propus Juan pe un ton nerăbdător. Dacă nu este în regulă dau eu de băut.

Ok. Fără alte formalităţi mi-am pus geaca și am înaintat spre uşă. Seara de mai nu era răcoroasă, dar trench-ul îmi ascundea armele. Ca întotdeauna băieții m-au lăsat să intru prima, și de îndată ce am trecut pragul, am realizat că era o capcană.

-Surpriză! a strigat Denise.

Cuvântul a fost repetat de diferiți membri ai echipei mele, precum și de o duzină de angajaţi a ceea ce era în mod clar un club de striptease.

Am clipit ca o proastă.

-Ziua mea de naștere a fost săptămâna trecută.

Ea a râs.

-Știu, Cat! De aceea este o petrecere surpriză. Îi poţi mulțumi lui Tate. El a fost cel care a pus la cale planul fals pentru a te aduce aici.

Eram șocată.

-Este şi Noah?

Denise pufni.

-Într-un club de striptease? Nu. Şi poți fi sigură că nu am invitat-o nici măcar pe mama ta!

Gândul la mama într-un club de striptease m-a făcut să râd. Ar fi fugit ţipând.

Tate m-a ajuns din urmă și m-a sărutat ușor pe obraz.

-La mulți ani, Cat, a spus el încet.

L-am îmbrățișat și numai atunci am realizat cât de mult m-a supărat îndepărtarea noastră recentă. El și Juan erau ca frații pe care nu i-am avut niciodată.

Juan m-a luat în brațe din spate.

-Denise m-a angajat ca gigolo tău pentru noaptea asta. Spune-mi câte de multe orgasme vrei şi îţi promit că ţi le voi oferi. O să-ți dau o cu totul nouă definiție a "sexului între colegi", *Querida*. Mmm, fundul tău pare ca o bucată rotundă de... ahia!

Cotul lui Tate în coastele sale îl întrerupse. Mi-am dat ochii peste cap.

-Sunt mereu înarmată, Juan. Ar fi bine să-ţi aminteşti asta. Apoi m-am uitat peste unele capete și am reperat o altă față familiară. Ăla nu Don? Cum l-aţi făcut să vină într-un loc ca ăsta?

Don s-a apropiat de mine, cu aerul de a fi în largul lui la fel cum ar fi fost mama mea.

-La mulţi ani cu întârziere, Cat, a spus, oferindu-mi un zâmbet auto-peiorativ. Nu ești bucuroasă că a fost Juan cel care a ales localul şi nu eu? Am fi avut cafea cu lapte și aperitive în loc de alcool și bikini. Nimeni nu ţi-a oferit încă un gin?

-Uite-l, a ciripit Denise, dându-mi un pahar mare. Don zâmbi. Tu eşti șeful ei. Ești exact aşa cum mi-am imaginat.

-Iar tu eşti Denise. Numele meu este Don, dar nu-l ţine minte. Nu ar trebui să știi nimic din toate astea.

Ea făcu un semn cu mâna.

-Dacă te face să te simți mai bine, am intenţia să beau atât de mult încât după nu am să-mi amintesc nici măcar numele *meu*. Cum sună asta pentru siguranță?

Don zâmbi glacial.

-Înțeleg de ce voi două vă înţelegeţi.

-Unde e sărbătorita? gânguri un tânăr gol doar cu o pereche de bikini cu imprimeu de leopard în timp ce se apropia.

-Chiar aici! a spus Denise imediat. Şi are nevoie urgent de un dans la bară!

-Nu îţi face griji, tată, voi avea grijă de fata ta, striperul rânji la Don.

Aproape m-am înecat cu ginul.

-El *nu* este tatăl meu, l-am corectat imediat.

-Nu? Semănaţi, draga mea. Umeri rigizi și privirea intensă. Am eu grijă de tine, *splendoare,* dar de *tine,* îi făcu din ochi lui Don, mă duc să-l chem pe Chip.

Denise râse. Don părea chiar mai puțin în largul lui, de când fusese confundat cu tatăl meu.

-Dacă ai nevoie de mine, Cat, a spus el pe un ton scrâşnit, voi fi într-un colț. Ascunzându-mă.

***

Clubul se închise la trei dimineața. Don amabil s-a oferit să ducă acasă restul echipei, dar chiar şi după o sticlă de gin consumată, eram încă destul de trează să îi conduc pe Denise, Juan și Tate acasă.

Pentru că Tate locuia cel mai aproape de casa mea, era ultima mea oprire. El a încercat vitejeşte să mearcă până la uşă, dar picioarele continuau să nu-l asculte. Cu o frustrare amuzată, l-am dus înăuntru. Din fericire a scos cheile, așa că nu a trebuit să le mai caut.

Cu toate că el a intrat destul de des în casa mea, eu nu am intrat niciodată în a lui. Interiorul sigurului etaj era suficient de curat de-a face fericit un sergent de intrucţie militară. Nu avea animale de companie, nici măcar un peștișor auriu, și pereții erau goi, fără nicio formă de artă. Când am ajuns în camera lui, era mai mult sau mai puțin aceleași imagine. Niciun decor, doar un televizor, și aş fi putut să fac o monedă să sară pe patul lui, dar înainte să-l aruncat pe Tate şi să-i scot pantofii, pentru că nu mai eram în starea de spirit să o fac.

Avea o fotografie pe noptieră. Era singura pe care am văzut-o în toată casa, așa că m-am uitat la ea curioasă. Și am rămas surprinsă să văd că eram eu, și nu eram ca la fotograf - pregătită pentru poză, eram pe jumătate întoarsă spre aparatul de fotografiat și, dintre toate locurile posibile, la loc unei crime. El trebuie să o fi făcut în timp ce fotografia corpurile.

-De ce o ai? m-am întrebat cu voce tare, fără a aștepta într-adevăr un răspuns.

Tate mormăi ceva care părea să fie numele meu și cu o bruscheţe de care nu l-aș fi crezut capabil în condiția lui, m-a apucat și m-a tras peste el.

Eram atât de surprinsă că nu m-am mișcat. Tate m-a sărutat, gura sa era caldă și mirosea a alcool, în timp ce buzele se mişcau flămânde peste ale mele. Apoi, şi-a strecurat limba printre buze şi a început să cerceteze interiorul gurii mele. Când a ajuns cu mâinile la nasturele pantalonilor mei, în sfârşit, am reacționat.

-Oreşte-te, am sus brusc, și l-am împins înapoi atât de puternic, că s-a lovit cu capul de bordura patului.

El a respirat adânc, iar ochii lui de un albastru intens străluciră din cauza beţiei, dar și a altor lucruri.

-Ți-ai dorit vreodată ceva ce nu ai putut avea? a întrebat el brusc.

Am rămas mută. După patru ani de nimic mai mult decât o relație platonică, Tate se uita la mine într-un mod în care ar fi făcut ridicolă orice privire răutăcioasă de-a lui Juan.

El a râs fără chef, trecându-şi o mână prin părul șaten scurt.

-Şocată? Nu ar trebui. Te-am dorit din primul moment în care te-am văzut în acel pat de spital, păreai un înger blestemat cu părul roșu și ochi cenușii. Da, sunt beat, dar e adevărul. Poate mâine nu-mi voi mai aminti. Nu trebuie să-ţi faci griji. Pot gestiona lucrurile așa cum sunt, dar în seara asta am avrut să te sărut, fără a mă gândi la consecințe.

-Tate, eu... îmi pare rău. Ce altceva puteam să spun? Şi eu cred că am băut *prea* mult, pentru că niciodată nu mi s-a părut atât de atractiv ca acum, cu acea sclipire aproape periculoasă în ochi. Denise a spus întotdeauna că arăta ca o copie exactă a lui Brad Pitt în *Mr. & Mrs. Smith.*

A zâmbit strâmb.

-Poţi să simţi bătăile inimii mele, nu? În Ohio, când am băut acel sânge, am reuşit să-l aud pe al tău. Puteam să-ţi simt mirosul pe mâinile mele.

-Tu ești prietenul meu, am spus cu vocea un pic tremurândă, pentru că cruditate de pe fața lui mă îngrijora - şi la un nivel mai scăzut - mă excita. Dar *lucrăm* împreună. Nu îţi pot oferi nimic mai mult.

El a oftat pe nas și a dat din cap scurt.

-Ştiu că nu simţi la fel pentru mine. *Nu încă.*

La acele două cuvinte m-am retras și m-a îndreptat spre ușă. Erau prea încărcate cu semnificație pentru a rămâne un alt minut.

-Răspunde-mi la o întrebare înainte de a pleca. Doar una singură, și spune-mi adevărul. Ai fost vreodată îndrăgostită?

Acest lucru m-a făcut să ezit, bâlbâind răspunsul:

-Tate, eu... nu cred că este un subiect pe care ar trebui să-l discutăm...

-Prostii, m-a întrerupt. Eu doar ce am confesat. Răspunde la întrebare.

Poate şi eu m-am gândit că a doua zi el nu-şi va mai amintit conversația, sau poate a fost onestitatea lui. Oricum, i-am spus adevărul.

-O singură dată. Cu ani în urmă, înainte să te cunosc.

Tate nu clipi, și fixă ochii mei.

-Cine era? Ce s-a întâmplat?

M-am întors, pentru că acum urma să-i spun o minciună. Când i-am răspuns, ieşeam pe ușă.

-Îl cunoşteai. Era vampirul cu care mă culcam și cel care ţi-a distrus maşina în ziua când ne-am cunoscut. Şi, de asemenea, știi ce s-a întâmplat cu el. L-am omorât.

9

Am muncit din greu, și într-un fel a fost bine. Ritmul agitat din ultimele două săptămâni a ținut departe comportamentul stângaci dintre mine și Tate. Era greu să nu fie aşa când viaţa noastră era în mod constant în pericol.

Nici chiar cu Noah nu era totul roz. Deşi s-a străduit foarte mult, absențele mele frecvente puneau la grea încercare relaţia noastră deja incertă. Și în ultima vreme a lăsat să se înţeleagă că dorea să "aprofundeze" lucrurile între noi. Cu siguranță nu-l învinovăţeam pentru că încercase, ieşeam deja de mai mult de două luni, dar nu s-ar fi întâmplat.

Știam că nu ar putea funcționa între noi, indiferent de cât de fantastic era Noah. Erau prea multe minciuni între noi, toate ale mele, desigur, și se pare că nu eram

pregătită să uit anterioara mea nefericită relație. Ei bine, cel puțin am încercat. Acum trebuia să-l părăsesc pe Noah, însă trebuia să o fac cu blândeţe. I-am spus deja, că aș înțelege dacă devenise prea greu pentru el să gestioneze programul meu. Ori era încăpățânat, ori nu înțelegea aluzia. Trebuia să încep să folosesc metode mai concise, dar nu aveam de gând să-i spun pur și simplu: *"S-a terminat!"* și să o termin cu el. Îmi plăcea Noah, și nu suportam ideea să-l rănesc.

Apoi într-o marți, absurd de devreme, mi-a sunat telefonul. Am sărit în sus pentru a răspunde în timp ce, deja în căutarea hainelor, blestemam fiecare creatură cu bătăi de inimă ce îmi cauza probleme înainte de opt dimineața, când am auzit vocea lui Denise.

-Ce s-a întâmplat? am întrebat, fără întârziere.

-Nimic! Îmi pare rău că te sun așa devreme, dar nu am mai putut aștepta să-ți spun. Oh, Cat, sunt atât de fericită. Mă mărit!

***

Nu am spus niciuna dintre obiecțiile: *"Ești sigură? E atât de devreme!"* Numai de două săptămâni se întâlnea cu noul ei iubit, Randy, dar Denise nu acţiona în mod normal impulsiv, și a spus că ştie că îl iubeşte și că Randy simte la fel pentru ea. Văzând privirea ei pierdută, am înţeles că, chiar dacă aș fi vorbit despre grabă, aşteptare, sau precauţie nu m-ar fi ascultat. În plus, avea alte lucruri la care să se gândească. Părinții ei refuzau chiar să şi-l întâlnească pe Randy, pentru că era catolic și nu evreu ca ei. Nu erau încântaţi nici de scurta lor logodnă. Cine spune că este ușor să te îndrăgosteşti? Cu siguranţă, eu nu.

Mă gândeam să port o mică discuție cu părinţii ei. De-a lungul anilor am încercat să stăpânesc puterea din ochii mei. Nu era la fel de eficace ca cea a vampirilor, dar aveam de gând să dau cei mai bun. Denise merita o nuntă fericită, și aș fi făcut orice ca să o aibă. Ce putea merge prost? Părinţii ei nu ar fi devenit mai ostili la nuntă decât erau deja.

Am insistat să plătesc pentru flori, fotograf și tort. Ei s-ar fi ocupat de restul cheltuielilor. Denise a încercat să refuze, dar am amenințat-o cu cuțite și modul meu autoritar. În orele în care nu aveam de lucru, ne grăbeam pentru a alege rochia de mireasă și cele pentru domnișoarele de onoare, flori și invitații. L-am întâlnit pe Randy cu doar patru zile înainte de căsătorie. Cu uşurare egoistă, am aflat că el se muta în casa ei, şi nu invers. Denise mi-a spus că lucra pe cont propriu ca şi consultant în domeniul informaticii - un *geniu* în software, a izbucnit ea - și, prin urmare era mai uşor pentru el să se mute decât pentru ea.

Denise m-a rugat să-i ajut la descărcare, și atunci când Randy a sosit cu un furgon închiriat, l-am văzut pentru prima dată. Era înalt aproape un metru optzeci, păr castaniu, ochelari fără ramă și un corp atletic. Avea o frumusețe blândă, dar ochii mi-au plăcut cel mai mult dintre toate. Se luminau când o privea pe Denise.

După ce a salutat-o cu un sărut pe Denise, Randy mi-a întins mâna.

-Tu trebuie să fi Cat. Denise vorbeşte tot timpul despre tine. Mulţumesc pentru tot ajutorul oferit la organizarea nunţii.

I-am ignorat mâna și l-am îmbrățișat.

-Încântată să te cunosc în sfârșit! Și nu-ţi face griji cu privire la ajutor. Probabil că nu mă voi mărita niciodată, aşa că trăiesc momentul împreună cu ea. Haide-ţi să descărcăm lucrurile. În seara asta Denise are ultima probă a rochiei de mireasă, și nu poate întârzia.

Randy tușește.

-Uhm, scumpa mea, nu ai spus că vom avea suficient ajutor? Suntem doar trei.

Denise râse.

-Nu-ţi face griji. Cat provine dintr-o lungă generaţie cu descendenți în agricultură. Crede-mă, am putea sta și privi, dar nu ar fi frumos.

Randy s-a uitat la mine cu suspiciune. Denise s-a ținut de cuvânt și nu i-a spus nimic despre originea mea. El, pur și simplu, credea că lucrez pentru guvern.

Randy m-a urmat în partea din spate a camionetei.

-Ești sigură? În seara asta mă întâlnesc cu un prieten, unul dintre martori, și s-a oferit să ajute. I-am spus că nu e nevoie din cauza celor spuse de Denise, dar pot să-l sun. Nu vreau să te oboseşti pre tare.

-Nu Randy, eşti dulce, dar nu te teme. Vom termina repede.

O jumătate de oră mai târziu, Randy fixa cu gura căscată la mobilierul aşezat în frumoasa casă cu două etaje a lui Denise. Uneori să fiu pe jumătate vampir nu era deloc rău.

-Agricultori? a întrebat el, privindu-mă neîncrezător.

Am zâmbit.

-Da, timp de cinci generații.

-Corect, a declarat Randy, în timp ce Denise sufoca un chicotit.

-Du-te şi fă un duș, am îndemnat-o. Trebuie să mergem.

-Randy, când te întorci? Cat și eu trebuie să luăm ceva pentru cină?

-Da, văd un prieten, deci voi întârzia un pic.

Mi-am dres vocea cu o ameninţare falsă.

-Bine, bine mă duc! s-a dat Denise bătută.

-Mulțumesc pentru tot, a spus din nou Randy. Nu numai pentru ajutorul de astăzi sau pentru organizarea nunţii. Denise mi-a spus că întotdeauna ai fost acolo pentru ea, și rar găseşti astfel de prieteni.

Se uita la mine fără falsitate, și am înțeles de ce Denise se simţea legată de el. Avea o privire directă.

-Cu plăcere. Nu am spus nimic altceva. Oarecum, nu era nevoie.

-Sunt gata, ciripi Denise câteva minute mai târziu.

I-am dat o ultimă îmbrăţişare lui Randy de salut.

-A fost o adevărată plăcere să te cunosc în cele din urmă.

-Chiar și pentru mine. Ai grijă de fata mea.

-Oh, o face, l-a asigurat Denise. Şi încă cum.

***

Patru ore mai târziu, după ce Denise a probat rochia de mireasă, și apoi după o cină neîntreruptă - pentru prima dată! - am lăsat-o acasă, și am ajuns la mine în jur de unu dimineaţa. Aproape devreme pentru mine.

Am îngheţat atunci când am coborât din maşină și am simțit o energie slabă în aer. Nu se auzea niciun zgomot neobișnuit, doar sunetele de fundal ale oamenilor din casele din jur, dar nu simţeam prezența nimănui. Cu toate acestea, am întins mâna şi am simţit aerul gol de pe alee, ca și cum ar fi avut o formă. Era o senzație ușoară de energie neumană, nu destul de puternică ca sursa să fie încă acolo, dar ceva fusese. Poate că era vorba doar de o creatură care trecuse pe acolo. Nu ar fi fost prima dată. În aerul rămas nu părea să fie nimic ameninţător. Când vânau pentru a ucide, vampirii și zombii emanau diferite vibraţii.

Am ridicat din umeri. Dacă o ființă rea moartă m-a găsit și avea intenții răuvoitoare, atunci mă aștepta înăuntru. Pentru a mă asigura am intrat cu prudență, apoi am verificat toate camerele. Nimic.

Am făcut un duș și m-a pus în pat. Sub el nu se ascundea niciun monstru, dar totuşi, acel sentiment ciudat persista. Aș fi putut jura că cineva a fost în casa mea. Dar era absurd. Iisuse, eram la fel de paranoică ca Don.

Am închis ochii ferm, încearcând să țin departe amintirea acelei rugăciuni vechi, care de mic copil o recitam în pat... *Dacă ar trebui să mor înainte să mă trezesc...*

M-am culcat cu un cuțit sub pat, spuându-mi că nu sunt paranoică. Doar prudentă.

Da, sigur, nu credeam nici eu.

10

-Denise, e aproape timpul.

Pentru a evita să ne împiedicăm de mire, ne-am baricadat în camera noastră privat de la Country Club, unde se ţinea ceremonia și recepție. Denise mi-a zâmbit radios în timp ce îi aranjam vălul.

-Nu știu *ce* le-ai spus părinților mei. Cred că i-ai drogat, dar nu-mi pasă!

Am îmbrățișat-o făcând pe inocenta. Nu era necesar să-i spun că, *da* i-am drogat, punând esenţă halucinogenă de vampir în ceaiul lor rece, apoi cu ochii mei le-am controlat mintea. Spre marea mea uimire fucţionase. Chiar dacă erau speriaţi de diferențele religioase, au venit.

Felicity a intrat în cameră cu pas nonșalant. Nu-mi plăcea, dar era verişoara lui Denise și una dintre domnişoarele de onoare, aşa că amabilitatea era o necesitate. În

timp ce ajutam mireasa să se pregătească, ea era plecată în căutarea bărbaților singuri printre invitaţi. Era întotdeauna în călduri, fata asta.

-În sfârşit a sosit şi ultimul martor al mirelui, a spus ea.

Am oftat cu ușurare. Nu mai aveam de ce să amânăm căsătoria.

-Este delicios, a continuat ea. Considera delicios pe orice bărbat apt fizic și cu sculă, dar asta am păstrat pentru mine. L-am văzut din spate doar pentru o clipă, dar ce fund!

-Uhm, Felicity, poţi lua florile? i-am sugerat, dându-mi ochii peste cap spre Denise.

Ea rânji.

-Vești bune, Felicity, este cel lângă care îţi vei petrece seara. Nu l-am cunoscut încă, dar Randy a spus că este singur.

Denise a aşezat martorii la o masă lungă dreptunghiulară, unde băieții și fetele alternau. M-am gândit că era un pic ciudat aranjamentul, dar era petrecerea ei nu a mea.

-Delicios, a spus ea din nou, torcând ca o pisică.

Am simțit compasiune pentru acel tip. Probabil l-ar fi palpat pe sub masă, chiar înainte de a închina un pahar în cinstea mirilor.

Fratele lui Randy, Philip, introdu-se capul înăuntru.

-Ești gata, Denise?

Ea s-a întors spre mine abia ținându-şi emoția în frâu.

-Haide să mă mărit!

Am zâmbit la Philip.

-Ne vedem la altar.

***

Denise a renunţat la marşul de nuntă tradițional în favoarea unei balade instrumentale încântătoare. În loc ca domnişoarele de onoare să o însoţească pe culoar, Randy și martorii lui o așteaptau la altar. Fetele trebuiau să traverseze aleea una câte una în funcție de o ierarhie, din acest motiv, fiind prietena ei cea mai bună, eram ultima înainte de Denise. I-am aranjat trena rochiei pentru ultima oară și apoi m-am așezat la ușa de la intrare.

Când am pășit în camera unde erau adunate cele patruzeci și cinci de persoane, inclusiv familia și prietenii, am simțit un val de energie pur neumană. *La naiba, unul dintre invitați este vampir*. Era bine dacă se mânca doar tort, aşa aş fi avut tacâmurile de argint doar pentru mine. Ar fi fost o joacă de copii uciderea unui oaspete la o recepție fără ca nimeni să observe. Ochii mei au scanat mulțimea în căutarea sursei.

Mama mea era aşezată lângă Noah, pe care Denise îl invitase înainte să-i spun că încercam să o rup cu el. Noah îmi zâmbi când am traversat culoarul îngust. I-am întors zâmbetul, făcând inventarul ca un soldat. *Partea miresei, liber. Partea mirelui, liber*. Dintr-un anumit motiv, nu m-am gândit să mă uit în față, unde se afla mirele şi

martori. Chiar și atunci când am făcut-o, creierului meu i-a luat o clipă să înregistreze recunoaşterea înainte să paralizeze.

Părul lui era diferit. De un castaniu-miere în loc de blondul platinat pe care mi-l aminteam. Era, de asemenea, mai lung decât înainte, şi i se bucla în jurul urechilor, nu îmbrăţişa capul ca o cască netedă. Pielea albă strălucea împotriva ţesăturii de abanos a fracului, într-un contrast cremos uluitor. Ochii de un căprui atât de închis ce păreau a fi aproape negri, se fixară în ai mei fără șocul pe care îl simțeam eu.

Obiectele în mişcare rămân în mişcare cu aceeași viteză și în aceeași direcție, dacă nu este aplicată o forță care să le dezechilibreze. Am experimentat principiul de inerție a lui Newton, pentru că, deși mi s-a oprit respirația și inima a omis o bătaie, am reușit să merg în continuare de-a lungul aleei.

Privirea lui Bones a devorat-o pe a mea. Înăuntrul meu a explodat un sentiment destul de neobișnuit, și creierului meu lent în luă o secundă pentru a o diagnostica. *Bucurie*. O bucurie pură m-a invadat. De fapt, eram pe cale să mă arunc în brațele lui, când m-am oprit.

Ce făcea Bones aici? Și de ce nu părea surprins să mă vadă?

Acest gând m-a împiedicat de a face lucruri nebuneşti, cum ar fi să mă arunc în brațele lui aşa cum am fost tentată să o fac. Dacă Bones nu era surprins să mă vadă, atunci el știa că voi fi aici. Dar *cum* ştia asta? Și, întrebările cele mai importante: *Cum m-a găsit? Ce voia?*

Nu era momentul potrivit pentru a afla. Era nunta lui Denise. N-aș fi distrus-o cu o scenă. *Mulțumesc lui Dumnezeu și tuturor sfinților din cer*, m-am gândit, *că mama nu privea cu atenţie cavalerii de onoare*. Nu ar fi ezitat să distrugă ziua cea mare a lui Denise într-un mod spectaculos. Indiferent de ceea ce avea în minte Bones, m-aș fi ocupat de el după ceremonie.

Sau aş fi leșinat. Oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

Fără drame suplimentare, m-am așezat lângă Felicity. Ea s-a aplecat spre mine și, în timp ce Denise a început să înainteze pe alee, mi-a șuierat în ureche:

-Nici să nu te gândeşti la frumuşel; îmi revendic toate drepturile.

-Taci, am replicat, destul de încet pentru ca oaspeții să nu mă audă. Palmele îmi transpirau și genunchii mei păreau de gelatină. Cum aveam să ajung până la sfârșitul nunţii? Apropierea lui Bones era inevitabilă. L-am visat timp de patru ani și jumătate, iar acum puteam să întind braţul şi să-l ating. Nici măcar nu pare real.

Randy a luat-o pe Denise de la braţul tatălui ei, și se ţineau de mână. Judecătorul desemnat a început versiunea modificată de jurăminte, fără referințe religioase. Bones s-a întors să se uite la mire, în timp ce martorii ceilalţi nu o făceau.

Ceremonia a fost în ceaţă. În momentul schimbului de inele, Felicity a trebuit să-mi dea un ghiont pentru a lua buchetul de la Denise. Când, în sfârşit, judecătorul i-a declarat soţ şi soție, am fost uşurată. Teribil din partea mea. Era nunta celei mai bune prietene și tot ce mi-am dorit a fost să se încheie cât mai repede ca să pot avea un moment pentru a-mi reveni.

Denise și Randy traversară înapoi aleea, și atunci când a venit rândul meu să-i urmeze aproape am alergat. Philip a încercat să mă ţină în frâu într-o plimbare liniștită, dar l-am tras de braţ ca să-l grăbesc.

-Trebuie să merg la baie, am mințit disperată. De fapt, aveam nevoie de un moment singură pentru a-mi găsi echilibrul pierdut. Spune-i lui Noah să nu mă aștepte; după mă duc direct la locul unde se fac fotografiile.

După ce am părăsit capela, m-am repezit în baia femeilor, uitând buchetul pe podea, unde l-am lăsat să cadă.

Toaleta se afla de cealaltă parte a clubului. Odată înăuntru, m-am lăsat să alunec pe podea lângă chiuvetă. Oh, Doamne, după ce l-am văzut toate emoțiile pe care am încercat să le uit s-au întors în forţă cu o intensitate nemiloasă. Trebuia să recâştig controlul asupra mea. Rapid.

Capul meu a căzut pe genunchii îndoiţi.

-*Bună, Pisoiaş.*

Eram atât de îngrijorată de epuizare mea că nu l-am auzit pe Bones intrând. Vocea lui era calmă aşa cum mi-o aminteam, accentul britanic la fel de ispititor. Mi-am ridicat brusc capul, și în timp ce viața mea atent construită se destrăma, eu mă gândeam la cele mai absurde lucruri.

-Iisuse, Bones, asta este toaleta femeilor! Dacă te vede cineva?

El a râs, un sunet seducător. Noah m-a sărutat cu mai puțin efect.

-La fel de puritană, nu-i așa? Nu te teme... am închis ușa în urma mea.

Dacă presupunea că asta trebuia să reducă tensiunea mea, greșea: a avut exact efectul opus. Am sărit în picioare, dar nu aveam unde să fug. Bones bloca singura ieșire.

-Uită-te la tine, scumpi. Nu pot spune că prefer culoarea părului tău castaniu, dar în rest... eşti suculentă.

Bones îşi linse buza de jos, în timp ce ochii lui mă priveau de sus până jos. Căldura lor părea că se frecă de pielea mea. Când a pășit în față, m-am lipit de perete.

-Stai unde ești.

El s-a sprijint nonșalant de chiuvetă.

-Dar de ce eşti atât de agită? Crezi că sunt aici să te ucid?

-Nu. Dacă ai fi vrut să mă ucizi, nu te-ai fi deranjat cu capcana de la altar. Este clar că știi ce nume folosesc acum, așa că te-ai fi limitat la a mă ataca într-o seară în drum spre casă.

El fluieră în semn de laudă.

-Este adevărat, scumpi. Nu ai uitat cum lucrez. Știi că de trei ori mi s-a oferit un contract pentru misterioasa Roşcata cu Coasa? Un tip a pus jumătate de milion pe capul tău.

Ei bine, nu a fost o surprinză. La urma urmei, pentru același motiv
Lazarus a încercat să încaseze un cec cu fundul meu.

-Ce i-ai spus, având în vedere că mi-ai confirmat deja că nu eşti aici pentru asta?

Bones se îndreptă, și persiflarea dispăru din atitudinea lui.

-Oh, am spus da, desigur. Apoi i-am vânat pe acei idioţi şi am jucat fotbal cu capul lor. După aceea nu am mai primit oferte.

Am înghiți nodul din gât la acea imagine. Cunoscându-l, ştiam că exact asta făcuse.

-Deci, atunci, de ce *ești* aici?
El a zâmbit și ignorând comanda mea anterioară, s-a apropiat.
-Nu te bucuri să mă vezi după toți acești ani? Știi de ce am vrut să te iau prin surprindere? Ca să pot vedea ochii tăi, și să înțeleg ce simți în acel moment.
Pericol. Pericol. Ne despărţeau mai puțin de treizeci de centimetri. Nu am fost niciodată în stare să-i rezist atunci când mă atingea, și nu aveam de gând să-mi testez voința în acest moment. Căutam cu frenezie o modalitate de a-i distrage atenția.
-L-ai cunoscut pe prietenul meu?
Uite, asta era grozav. Bones şi-a îngustat ochii, și buzele lui s-au strâns într-o linie. Da, pentru amândoi Noah era modul perfect de a ucide starea de spirit creată.
Am profitat de avantaj. Pericolul înainte de pasiune; era mai sigur.
-Oricum, mai exact, cum te-ai strecurat în viața lui Randy ca să devii martor la nuntă? Ai aflat că cea mai bună prietenă a mea urma să se mărite cu el? Trebuie să le fi spălat creierul al dracului de repede. Au fost logodiţi doar o lună.
-Pe Randy îl ştiu de șase luni. Cu mult înainte de-a o întâlni pe Denise. Un tip ciudat, nu crezi? Știi care au fost primele cuvinte spuse, după ce am stat unul alături de celălat într-un bar timp de o oră? El a spus: *"Sper să nu fie gravat pe piatra mormântului meu, dar în tot acest timp tu nu ai respirat. Poţi să spui cum faci?"*
Am clipit. Denise mi-a spus că Randy gândea altfel, ieşit din comun. Și eu am subestimat dimensiunea boaşelor lui.
-Știe ce ești?
Bones dădu din cap.
-I-am dat o privire de-a mea, ştii tu, privirea ochilor mei verzi strălucitori, și i-am spus că nu a văzut nimic. El a clipi la fel cum ai făcut tu acum și am întrebat dacă trebuia să funcţioneze.
Acum eram *într-adevăr* impresionată. Randy era imun la puterea de vampir, chiar şi la unul puternic ca Bones.
-Evident, nu mă așteptam. Am început o conversie cu el și am devenit prieteni. În această săptămână, *după* ce am fost de acord să-i fiu martor, când a venit la bar, unde urma să ne întâlnim, am simţit miros tău pe el. În acea zi l-ai ajutat să descarce şi să aranjeze mobila.
Am fost uşurată, dar în același timp durea gândul că revederea lui Bones a fost doar o întâmplare.
-Deci să te întâlnesc a fost doar o coincidență? Tu ai, uhm, trecut peste ceea ce s-a întâmplat înainte?
El şi-a fixat ochii în ai mei.
-Vrei să afli? Nu cred că am să-ți spun. Poţi să-ţi storci creierul aşa cum am făcut-o şi eu de când am primit blestematul tău bilet de adio. O să-ți spun asta, însă, lucrurile între noi nu sunt lămurite. Și poți fi sigură că le vom lămuri, indiferent cât vrei să eviţi asta.
Oh *la naiba*. I-am lăsat un bilet deoarce știam că nu aş fi reuşit să-l confrunt pentru a-i spune adio. Şi acum, patru ani mai târziu, ştiam că nu sunt încă suficient de puternică.
-Cather... uhm, Cristine! Ești acolo?

Mama bătea tare în ușă, și eu m-am relaxat uşurată. Pentru prima dată eram bucuroasă că era acolo.

Bones strânse buzele.

-Cred că voi prezenta respectele mele mamei tale, Pisoiaş. A trecut ceva timp.

-Nu...!

Amenințarea, pe care aveam fost de gând să o spun, muri pe buzele mele atunci când Bones a deschis usa. Mama mea se uită la el nedumerită pentru o secundă înainte să-l recunoască. Apoi fața ei deveni purpurie.

-*Tu! Tu!*

-Mă bucur să te revăd, Justina, a spus Bones diabolic. Eşti foarte atractivă cu această culoare.

-Animal *jegos!* a izbucnit. Mă rog în fiecare noapte să mori și să putrezeşti în iad!

-Mamă! am exclamat brusc. Distanța nu o făcuse mai afectuoasă.

Bones ridică din umeri.

-Ar trebui să vorbeşti un pic mai tare. Atotputernicul nu cred că te-a auzit.

Am arătat ușa cu un deget.

-Bones, orice ai vrea să-mi spui poate aștepta până la sfârșitul nunţii. Afară, prietenii mei şi ai tăi ne aşteaptă pentru fotografii, și asta este ceea ce vom face. Mamă, dacă faci şi cel mai mic lucru pentru a strica petrecerea lui Denise, jur pe Dumnezeu că îl las să te muşte.

-Bucuros te ascult, Pisoiaş, m-a asigurat Bones.

Cu o smucitură a capului i-am arătat ușa din nou.

-Afară!

-Doamnelor. Bones dădu din cap și se retrase.

L-am privit cu pleacă și apoi m-am dus la chiuvetă pentru a-mi da cu puţină apă pe faţă. La urma urmei, trebuia să arăt bine pentru fotogafii.

11

Mama mea a avut nevoie de mai multe avertismente înainte de a accepta să nu facă nimic pentru a distruge recepţia, sau să le spună celor cu care lucrez despre Bones. Am jurat cu hotărâre, că dacă ar fi făcut una dintre astea două, m-aş fi transformat într-un vampir instantaneu.

-Asta e ceea ce vrea de la tine, Catherine. El vrea să-ţi fure sufletul şi să te transforme într-o bestie, a spus ea pentru a treia oară în timp ce mă însoțea spre atrium.

-Ei bine, atunci îţi vei aminti să-ți ții gura, nu? Și pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Cristine. Ai putea *fi* mai explicită de atât?

Am ajuns la uşă. Denise a abandonat poza pe care o făcea cu Randy și m-a întâmpinat la intrare.

-Oh, Cat, nu am știu că prietenul lui Randy este... coborî vocea. Un vampir! Dar nu-ţi face griji. Am vorbit cu Randy. A rămas uimit că știam de existența lor! Avem atât de multe în comun. Oricum, Randy jură că este inofensiv și că îl știe de luni de zile.

Mama mea se uita la ea de parcă i-ar fi răsărit trei capete.

-*Inofensiv*?! Noi nu vorbim despre un câine care poate muşca sau nu! Vorbim despre un *asasin*...

-Uhm, am întrerupt-o, frecându-mi gâtul pentru accent. Ea a închis gura și a plecat. Puţin mai departe l-am auzit pe Bones râzând pe înfundate. El ascultase conversaţia.

-E în ordine, Denise, o asigur eu. El știe că, atât timp cât îşi păstrează colţii curaţi nu vom avea probleme.

-Cum face să știe asta? a întrebat ea distrată. Ai vorbit cu el? Ai stat în baie ceva vreme și nici el nu a fost prin jur. L-ai pus cu spatele la zid?

Opusul, mai degrabă.

-Uhm, ei bine, într-un fel... mmm, am bâlbâi, ceea ce nu mai făcusem de ani de zile. Îl cunosc. Adică, l-am văzut înainte. În Virginia, da. El, uhm, el și cu mine avem o înţelegere. El nu-mi face probleme mie și nici eu lui.

Denise m-a crezut pe cuvânt.

-Ei bine, atunci să mergem să face fotografiile. Mă bucur că voi doi nu aveţi de gând să vă bateţi. Spune-i să nu-i zică nimic despre tine lui Randy, de acord? Şefului tău i-ar cădea tot părul de pe boaşe dacă ar aflat cât de mulți oameni știu despre tine.

-Bine spus. Bine spus, într-adevăr.

Bones era misteriosul partener al lui Felicity. Ea era entuziastă, şi la fiecare fotografie reuşea să se lipească de el într-un mod indecent. Şi pentru a înrăutăți lucrurile, el făcea pe fermecătorul cu ea. Aş fi putut să-i ucid cu bucurie pe amândoi după sesiunea de poze.

Dar nu puteam să-i arăt cât de tare mă deranja, din același motiv pentru care nu i-am sărit în braţe când l-am văzut înainte. Indiferent de sentimentele mele, nu se schimbase nimic în statul nostru. Deci, nu puteam permite să îl las să știe cât de mult țineam încă la el. Trebuia doar să-l ignor - și să sper că Bones va înghiţi găluşca suficient pentru a mă părăsi *el* de data asta.

Imediat după ultima poză, m-am dus direct la bar. Era doar un singur lucru care mă putea ajuta în acea noapte, și acela era ginul. *Mult* gin. Am băut primul pahar dintr-o singură înghițitură în faţa barmanului.

-Încă unul.

Barmanul m-a privit întrebător, dar mi-a turnat un alt gin tonic. Am observat cantitatea vărsată şi i-am aruncat o privire sumbră.

-Mai mult alcool, am spus succint.

-Îţi îneci necazurile? mă tachină o voce familiară.

-Nu e treaba ta, am spus, îndreptându-mi umeri.

-Aici erai, draga mea!

Noah s-a apropiat și mi-a dat un pupic pe obraz. Privindu-ne, Bones şi-a presat buzele într-o linie subţire.

-Oh, Noah... te însoţesc la masa ta. Voiam să-l duc departe de Bones, care se uita la el ca și cum ar fi preferat să bea de la gâtul lui decât ceea ce barul îi oferea.

L-am sistemat pe Noah la locul lui, pentru că eu trebuia să stau la masă mirilor, cu restul martorilor. Mama m-a luat de-o parte de îndată ce am plecat de lângă Noah. Era roşie la faţă.

-Ştii ce a făcut bestia aia când ai plecat de la bar? Mi-a făcut cu ochiul!

Surprinsă, am râs. O, Doamne, era hilar. Cred că i-a ieşit fum pe urechi, la gestul lui Bones.

-Crezi că e amuzant? a întrebat instinctiv.

-Ei bine, mami, şi-a riscat viața pentru tine și apoi tu ai făcut tot posibilul ca să fie ucis. Poate că nu te place.

Am vorbit încet, dar cu încredere, pentru că nu mă preocupam de acţiunile lui Bones împotriva ei. El nu i-ar fi făcut rău, știam, dar cu siguranţă ar fi așteptat-o mici împunsături. Numai Dumnezeu știa ce mă aştepta pe mine.

Erau carduri cu numele fiecărui invitat la masa mirilor. Masa era lungă, dreptunghiulară și permitea tuturor să aibă o vedere amplă asupra întregului salonul. M-am așezat în dreptul celui marcat cu "Cristine Russell". Randy s-a așezat la stânga mea, cu Denise la dreapta lui. La dreapta mea am citit "Chris Pin". Cine...?

-Cred că-ţi baţi joc de mine, am spus cu voce tare. De ce nu doar mă împuşc şi terminăm cu asta?

-Justina, ne întâlnim din nou. Bones a apărut și, în timp ce tresăream pe scaun, se așează lângă mine. Nu aş dori să fiu nepoliticos, dar cred că masa ta este *acolo*.

El înclină capul spre locul în care stătea Noah, inconștient de scena făcută.

-Aici erai! ţipă Felicity. Îl apucă pe Bones de braț și îi zâmbi. Tu și cu mine suntem un cuplu în seara asta, așa că nu mai fugi! Sper că la dans eşti la fel de grozav pe cât arăţi.

-Curvă! am murmurat, dar nu suficient de încet.

-Ce-ai spus? a întrebat ea, continuând să fluture din gene spre Bones provocator.

-Uhm, mult noroc! am ridicat vocea la un nivel normal, lăsându-mă pe spate.

Felicity m-a privit cu un aer elegant.

-Nu am nevoie de noroc.

Am dat ginul pe gât şi m-am îndreptat, din nou, spre bar. Urmându-mă, mama aruncă o privire dezgustată înspre Bones.

-Ah, domnișoară *Russell,* a strigat el. Am înghețat. Accentul pus pe numele meu fals a fost în mod deliberat. Dar în realitate, la ce mă aşteptam? Alesesem numele real al lui Bones; chiar credeam că nu ar fi observat? Sau să nu fi comentat? Ai fi drăguţă să-mi aduci şi mie ceva de băut? Sunt sigur că îţi aminteşti preferințele mele.

Îmi treceau prin minte o serie de blesteme, dar am respirat adânc încercând să rămână calmă. Denise era cea mai bună prietenă a mea. Ea merita o petrecere frumoasă, nu o baie de sânge.

-Acel vierme dezgustător... începu mama mea.

-Opreşte-te. Am ajuns la bar și i-am aruncat bietului barman o privire asasină. Un pahar mare doar cu gin. Și să nu îndrăznești să comentezi.

El păli, dar a făcut ce i-am cerut. Am luat o lungă înghiţitură înainte de a adăuga:

-Oh, da, și un blestemat de whisky, simplu.

12

Felicity se uită la paharul pe jumătate gol de gin, cu care m-am reîntors la locul meu, și a rămas uimită.

-Cristine, te poți opri din băut? E nunta verişoarei mele, pentru numele lui Dumnezeu!

Tonul ei formal m-a făcut să strâng paharul atât de tare, pentru a evita să i-l azvârl în cap, încât s-a spulberat. Ginul s-a vărsat și palma a început să sângereze.

-La dracu! am strigat.

Toate capetele s-au întors. Bones sufocă un râs, ascunzându-l în spatele unui acces de tuse.

-Eşti în regulă? Randy s-a uitat la mine îngrijorat și a înfășurat un şerveţel în jurul palmei mele. La privit pe Bones, care îi răspunse cu o inocentă ridicare din umeri.

-Sunt bine, Randy, am gemut iritată.

Denise se aplecă înainte şi întrebă încet:

-Vrei să facem schimb de locuri?

Ei credeau că eram nervoasă pentru că Bones era un vampir, dar asta era ultima dintre problemele mele. Apropierea lui arunca în aer tot auto-controlul meu, și petrecerea era încă la început.

-Cristine, Noah a venit la masă și a îndepărtat şerveţelul de pe palma mea. E o tăietură adâncă?

-Sunt bine, i-am răspuns cu asprime. M-am simţit vinovată văzând faţa lui rănită. Mi-e ruşine, atâta tot, m-am scuzat. Voi fi în regulă. Întoarce-te la locul tău. Să nu înrăutăţim lucrurile.

Noah s-a calmat și s-a întors la masa lui. Am zâmbit pentru a masca gândurile care mă puteau trăda.

-Serios, sunt bine, am adăugat pentru calmarea Denisei.

Am adunat cioburile în şerveţelul plin de sânge.

-Mă duc la toaletă să mă spăl și să arunc cioburile.

-Vin cu tine, se oferi Denise.

-Nu! Părea surprinsă de răspunsul meu abrupt. Am aruncat o privire spre Bones și apoi înapoi la ea. Ochii Denisei se măriră, înțelegând situația, sau cel puțin o parte.

-Chris, i s-a adresat lui Bones, te-ar deranja să mergi cu Cristine să vezi dacă au bandaje? Randy spune... Se opri și apoi continuă poznaș, Randy spune că ai experiență cu rănile.

-Oooh, ești doctor? gânguri Felicity.

Bones se ridică și îi oferi un rânjet de apreciere Denisei pentru alegerea cuvintelor.

-În Londra am fost foarte multe lucruri, a răspuns el evaziv lui Felicity.

M-am oprit la bar înainte. Barmanul a privit cu ochii mari la şerveţelul colorat în roşu.

-Gin. Fără pahar, doar sticla, am comandat răspicat.

-Uhm, domnişoară, poate că ar trebui...

-Dă-i sticla domnişoarei, omul, a intervenit Bones cu privirea verde.

Fără alte formalități sticla de gin neatinsă a fost împinsă în mâna mea încă plină de sânge. Am desfăcut capacul, aruncând cioburile și şerveţelul murdar, şi am luat o înghițitură lungă. Apoi, l-am condus pe Bones în colțul cel mai îndepărtat de parcare, unde erau doar câteva maşini. El a așteptat cu răbdare în timp ce eu continuam să beau. Murdăream cu sânge tot exteriorul sticlei, dar nu-mi păsa.

-M-ai bine? a întrebat el când am ridicat capul pentru a respira. Buzele lui tremurau din cauza amuzamentului.

-Nici pe departe, am contracarat. Uite, nu știu cât de mult va mai sta potolită mama, dar, în caz că nu ai observat, te urăște şi va chema trupele ca să te străpungă cu o ţepuşă de argint și să te prăjească la flacără deschisă. Trebuie să pleci.

-Nu.

-La naiba, Bones! mânia mea explodă. De ce trebuia să fie atât de minunat, de ce trebuit să stea atât de aproape de mine și *de ce* încă îl iubeam atât de mult? *Vrei* să fii ucis? Un apel telefonic către şeful meu, doar de atât este nevoie, și crede-mă, probabil că în acest moment mama mea ţine telefonul în mână şi se gândeşte la asta.

Bones îşi dădu ochii peste cap.

-Ticăloși ca şeful tău m-au vânat aproape toată viața mea de mort-viu, dar eu sunt încă aici şi ei nu. Nu mă sperie nici mama ta, şi nici şeful tău, Pisoiaş. Dacă nu vrei să purtăm acum conversaţia noastră amânată de atâta timp, îţi sugerez să ne întoarcem la petrecere. Dar nici să nu te gândeşti că voi pleca - sau că tu vei pleca, în ceea ce mă privește. Te-am găsit acum câteva zile. Există un motiv pentru care nu ai ştiut nimic până acum, dacă încerci din nou să dispari în ceață aceasta va fi o fugă scurtă, te asigur. În plus, vom face şueta noastră în condiții foarte diferite. Gen, cu tine legată într-un loc de unde nu ai putea să încerci să scapi din nou. Alege tu circumstanţele, scumpi, dar am aşteptat destul de al naibii de mult pentru a rezolva chestia asta cu tine.

Oh, oh. Știam deja că Bones nu vorbea la cacealma niciodată, dar chiar dacă nu aş fi ştiu asta, privirea din ochii lui arăta că vorbea serios.

-Pe tine te-am simțit în fața casei mele noaptea trecută, nu-i aşa? l-am întrebat acuzator. El trebuia să fie. A fost în aceeași noapte în care s-a întâlnit cu Randy la bar.

Un mic zâmbet s-a ivit pe buzele lui. Briza îi ciufuli buclele întunecate, și cu fracul și luna ce îi mângâia suprafețele cizelate ale feţei, avea un aspect incontestabil de devastator.

-Deci m-ai simţit. M-am întrebat dacă ai fi făcut-o.

Nu am putut continua să mă uit la el. Chiar dacă eram imună la puterea de vampir, Bones a fost întotdeauna kryptonita mea.

-Trebuie să ne întoarcem la petrecere, a fost tot ce am spus, rupând contactul vizual.

El întinse mâna.

-Te superi dacă înainte iau o înghițitură din sticla ta?

I-am întins sticla cu gin, având grijă să nu las degetele mele să le atingă pe ale lui. Oricum, în loc să bea, Bones o luă și fixându-mă cu ochii a început să lingă tot sângele de pe suprafața de sticlă netedă. Limba lui a urmat toate contururile acesteia și, în timp ce îl priveam hipnotizată m-am simțit invadată de căldură. Atunci când nu mai rămăsese nicio urmă roşie, mi-a pus-o înapoi în mâna care dintr-o dată a început să tremure.

Gândeşte-te la muncă! strigă creierul meu. *Gândeşte-te la orice altceva ce nu îţi aminteşte cât de sensibilă erai când limba lui traversa pielea ta!*

M-am îndepărtat cu un pas de el, dar el m-a apucat de mână. Am vrut să-mi trag mâna, dar era ca şi cum aş fi lupta împotriva oțelului inoxidabil.

-Stai calmă, a spus cu blândețe Bones, scoţând un cuțit. Ochii mei s-au mărit, dar el se limită doar la a se tăia în palma care o ţinea pe a mea, și apoi a presat sângele lui pe rana mea, care mă furnica în timp ce se vindeca în urma contactului.

Mi-am retras mâna. De data asta nu a opus rezistenţă, dar vârtejul verde din ochii lui arăta că fusese la fel de tulburat în urma contactului, pe cât fusesem eu când i-am simt pielea lui pe a mea.

Da, trebuia să plec. *Acum, și imediat.*

M-am întors și am plecat repede, reuşind, nu știu cum, să nu mă uit înapoi.

***

Petrecerea se dovedi a fi un iad pentru mine. De îndată ce Bones s-a întors, Felicity a început un flux continuu și constant de discursuri provocatoare, și el nu a făcut nimic s-o descurajeze. Eu am rămas privindu-i încruntată, bând cu determinarea unui condamnat la moarte.

Noah, chiar în acea seară, a fost căutat pe pager de la clinica veterinară. Înainte de a pleca şi-a cerut mii de scuze Denisei, dar eu abia am observat că plecase.

Mirele si mireasa au fost aproape ultimii care au plecat. Urmau să plece în luna de miere două zile mai târziu, și în acea noapte aveau să se întorcă la casa ei. I-am îmbrăţişat și le-am dorit toată fericirea din lume, în timp ce continuam să mă gândesc că trecuseră cinci minute de când nu-i mai văzusem pe Felicity şi Bones. Din câte ştiam erau încă acolo.

Nefiind în stare să mă abţin am mers să-i caut, urmând traseul de energie invizibil care provinea de la el. Când i-am găsit, m-am oprit brusc.

Ei erau într-un colț de terasă din camera principală. Era întuneric beznă, dar pentru mine a fost ușor să văd totul. Felicity era cu spatele la mine, cu braţele în jurul lui Bones. Lumina lunii se reflecta pe pielea lui iluminând fața lui în timp se apleca să o sărute.

Am fost înjunghiată, rănit de un glonț, arsă, mușcată, bătută până mi-am pierdut cunoștința de prea multe ori pentru a le număra, şi chiar străpunsă cu o ţeapă, dar nimic nu semăna cu durerea pe care o simţeam văzând gura lui peste a ei. Mi-a scăpat un mic suspin, care abia a deranjat aerul, dar a fost un sunet de agonie pură.

În acel moment, Bones şi-a ridicat privirea și s-a uitat direct în ochii mei. Privirea lui părea să strige: *"Nu-ți place? Ce ai de gând să faci?"*

Am fugit cât mai repede posibil, am ajuns la mașină și am intrat băgând în viteză cu violență. Sentimetul de posesiune, pe care îl au toţi vampirii, mă fierbea prin interior. Trebuia să plec sau altfel aş fi ucis-o pe Felicity, și ea practic nu făcuse nimic greşit. Nu, eu eram cea cu probleme. Ea doar săruta tipul pe care eu îl iubeam... și l-a care am renunţat.

13

Eram atât de tulburată că trebuia să fac ceva. În seara următoare trebuia să investigheze GiGi Club, un loc de unde dispăruseră două fete. Corpurile lor nu au fost încă găsite, dar ceva în modul în care poliția renunţase la legătura dintre ele şi club, mirosea a influenţa vampirilor. Din fericire clubul era aproape. Doar la o oră distanță. Încă îmbrăcată cu rochia de domnișoară de onoare am legat cuțitele la picioare și am condus până acolo. La naiba cu întăriri. A doua zi Tate și băieții puteau să-şi ia liberă seara. Mergeam la vânătoare de vampiri și o făceam singură.

Cincizeci de minute mai târziu am coborât din maşină, mergând pe jos încă enervată, și eram la jumătatea parcării când nişte strigăte m-au făcut să întorc capul brusc. Aproape de intrarea în club un tânăr cu sânge pe gât agita brațele și striga după ajutor. Nimeni nu ridica capul. Toţi treceau pe lângă el. Doar atunci când cineva a trecut *prin* el am înţeles.

-Hei amice! Am strigat, apropiindu-mă cu pași mari. Aici!

Mai multe capete se întoarseră. Cei care păzeau clubul s-au uitat la mine ciudat, fără îndoială întrebându-se cât alcool am consumat deja. Băiatul însângerat a căpătat o expresie de mare ușurare și a ajuns lângă mine ca un fulger.

-Mulțumesc lui Dumnezeu! Nimeni nu mă ascultă, dar prietena mea este *pe moarte!* Nu știu de ce toți mă ignoră...

La naiba. Singura fantomă simţitoare pe care am întâlnit-o era foarte conștientă de faptul că era mort. Cele mai multe dintre ele sunt doar o imagine fragmentată, care repetă mereu aceeași scenă a unui eveniment petrecut cu mult timp în urmă. Ele nu

sunt speriate sau confuze, şi nu au nicio idee de ce dintr-o dată nimeni nu-i ia în considerare.

-Unde?

Poate nu era de niciun folos. Prietena lui putea fi moartă de ani de zile, dar el era îmbrăcat în haine moderne, cu piercing-uri în sprânceană şi limbă. Imaginați-vă că poartă *astea* pentru eternitate!

-Aici! A trecut direct prni uşă în timp ce eu încercam să-mi fac drum printre oamenii de la rând.

-Îl caut pe prietenul meu, am explicat la diverse priviri ostile. Ştiu că este aici cu târfa aia cu care lucreză.

Acest lucru a adus femeile de partea mea. M-au împins înainte cu expresia: *"Du-te şi caută-l, scumpo!"* Am trecut de intrare, fără să mi se ceară cartea de identitate. Bănuiam că arătam mai mult de douăzeci de ani.

Băiatul mort m-a condus la o uşă de cealaltă parte a localului, aproape de toalete. Era închisă, dar a fost de ajuns să-i dau o lovitură bună şi s-a deschis. Aceasta dădea înspre un hol îngust întunecat, pe care l-am parcurs până la o altă uşă încuiată. Ah, o cameră privată complet izolată fonic. Ritmul muzicii era aproape de neauzit aici.

Nu am mai văzut fantoma. În fața uşii nu era decât o fată pe un scaun de piele, și cu siguranță nu era în pericol de moarte, cu excepția cazului în care nu conta smaltul pe care şi-l aplica pe unghiile de la picioare. Când m-a văzut ochii i s-au mărit.

-Cum ai ajuns aici? Asta este zona rezervată doar membrilor!

Am zâmbit și i-am arătat în schimb insigna mea, una din multele pe care le purtam cu mine.

-Poliția, dulceață. Ceea ce mă face un membru peste tot, am spus, îndreptându-mă spre singura uşă din spatele ei.

Ea clătină din cap.

-Nu vrei să intrii acolo, dar, ei bine, e înmormântarea ta.

După acest spectacol controversat de îngrijorare, ea a continuat cu pictarea unghiilor în timp ce eu deschideam uşa.

În cameră era fantoma băiatului, care mi-a arătat o fată leșinată în brațele unui vampir.

-Ajut-o, te rog!

Erau aproximativ o jumătate de duzină de vampiri. Niciunul nu părea mai în vârstă decât mine în anii de vampiri, și pe podea două corpuri. Dintre care una era fantoma mea ce plutea frenetic în jurul fetei tinere, care era gustarea unui vampir. Era încă în viață, dar nu pentru mult timp judecând după bătăile inimii. Vampirul nici măcar nu s-a oprit să se uite la fantomă, deşi ştiam că nenorocitul de mor-viu o putea vedea. Eu aş fi fost incomodată de fantoma celui pe care tocmai l-am ucis, să se plimbe în jurul meu în timp ce mâncam, dar acel vierme părea indiferent. Chiar și celălalt corp era al unei fete tinere, și o a treia se zbătea între viață și moartea în brațele unui vampir. Clipea des și apoi i-a închis atunci când am aruncat privirea spre ea.

-Ar fi trebuit să o asculţi pe Brandy, mi-a spus unul dintre vampiri, torcând la mine cu o imitație proastă a unei voci amenințătoare.

-Domnişoara Unghii Roz? am întrebat, ridicându-mi tivul rochiei.

Ei se uitau cu interes la tivul care se ridica de-a lungul picioarelor lungi. Nu l-am ridicat ca să le distrag atenția - chiar dacă acest lucru a fost un avantaj - ci pentru a ajunge la cuțitele prinse de coapse. Când acestea au ieşit la iveală starea de spirit în cameră a trecut de la foame și indecenţă la îngrijorare.

-Acum, nenorociţi bastarzi, am spus cu o rotire a capul și ascunzând alte cuțite în mână, lasaţi-mă să mă prezint.

-Ai uitat unul.

Eram pe cale să arunc alte cuţite atunci când vocea lui m-a oprit. Bones a intrat în cameră, examinând măcelul. Cei mai mulţi dintre vampiri îi omorâsem cu cuțitele, dar cei care îi uciseră pe tineri îi măcelărisem cu mâinile goale. Măcar atât puteam face.

-Cine?

El zâmbi satisfăcut.

-Curva care se furiș în căutarea unei arme; dar acum nu va face asta niciodată.

Trebuia să fie Brandy cea cu unghiile roz. Expresia lui mulţumită nu m-a înșelat. Cunoscându-l pe Bones, ea ar fi purtat acea culoare în iad.

-Două dintre fete sunt încă în viață. Dă-le sânge. Al tău va acţiona mai repede decât ceea ce am eu de oferit.

Bones a luat cuțitul pe care i l-am dat și s-a tăiat în palmă, apoi a mers la fiecare fată și a făcut-o să înghită sângele lui.

-O să se facă bine? a întrebat fantoma, plutind peste prietena lui.

În timp ce sângele lui Bones își făcea treaba, vindecând rănile, am simțit cum treptat îi revenea pulsul, încet, dar regulat. O clipă mai târziu, am zâmbit.

-Da, va fi bine acum.

El îmi zâmbi înapoi, arătând că în viață avusese gropiţe. Iisuse, era atât de tânăr! Apoi el s-a încruntat.

-Nu sunt toţi aici. Mai sunt alte trei astfel de creaturi. Ei au spus că se vor întoarce.

Probabil s-au dus să-și procure alte cine. Bastarzi.

-Îi voi prinde, am promis. Nu-ţi face griji. Este jobul meu.

El a zâmbit din nou... Și apoi a început să se estompeze pe margini, devenind din ce în ce mai încețoșat până când nu a mai rămas nimic din el.

M-am uitat în tăcere. Apoi am spus:

-A plecat?

Bones știa ce voiam să spun.

-Cred că da. A dus la bun sfârşit ceea ce avea de făcut, aşa că a plecat. Uneori unele persoane se încăpățânează să rămână în stare latentă suficient de mult timp pentru a face un ultim lucru.

Și a avut încredere în mine pentru a mă ocupa de ultimul lucru pentru el. Poate nu puteam spune în ceea ce excelam, dar răzbunarea celor cărora li se luase viaţa era specialitatea mea.

M-am îndreptat spre uşă.

-Ce ai de gând să faci? a întrebat Bones.

-Să o iau pe Domnişoara Unghii Roz și să o aduc aici alături de ceilalţi, am aruncat peste umăr. Apoi am de gând să aștept până când se vor întoarce prietenii lor ca să-i ucid aşa cum merită.

Bones mă urmă.

-Sună distractiv.

***

Eram pe ringul de dans aproape de toalete. Oricine încerca să între în acea oribilă cameră privată, trebuia să treacă pe lângă noi mai întâi. Am refuzat să dansez cu el, chiar dacă era cea mai bună acoperire, dar Bones s-a limitat doar la a mă trage pe ring, aşa cum făcuse la prima noastră întâlnire.

-Ești un ucigaș *profesionist,* nu? a întrebat el. Atunci nu poți umbla pe coridor acoperită de sânge și să te aștepţi să treci neobservată.

Pe rochia mea de lavandă erau într-adevăr dungi roşii. M-am spălat pe mâini la baie, dar pe alea nu le puteam sistema. Bones avea dreptate - aș fi apărut în mod clar ca un pumn în ochi, rătăcind în hol, sau chiar la bar. Zdrobită la pieptul lui pe ringul de dans, cu toate astea, nimeni nu le-ar fi văzut.

Apropierea dintre mine şi Bones, făcea rău auto-controlului meu. Ultima oară când l-am ţinut aşa de strâns a fost în dimineaţa când l-am părăsit. Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri: eu luptând cu lacrimile, amintindu-mi că era singura opțiune.

Dap, unele lucruri nu s-au schimbat.

M-am uitat în jur pentru a-mi distrage atenția. Orice în afară de a mă concentra pe cât de mult mi-a lipsit să fiu înconjurată de brațele lui.

-Oricum, de ce ești aici? Credeam că ești ocupat cu Felicity, din câte am văzut.

El îşi arcui sprâncenele.

-Te-a deranjat să mă vezi sărutând-o? Nu-mi pot imagina de ce. În biletul tău de adio nu mi-ai spus, oare, să-mi văd mai departe de viaţă?

O lovitură sub centură. Am început să mă retrag din îmbrăţişarea lui, dar el a strâns strânsoarea. Ori rămâneam alături de el, ori făceam o scenă şi probabil lăsam cale liberă ucigașilor să fugă.

Încruntată am început să danseze, urând că mie încă îmi păsa atât de mult pe când el era doar furios.

-Ei știau ceea ce eram, Bones. Bărbații, care au venit în acea zi la spital, cunoşteau totul din rapoartele mele patologice. Și ştiau despre vampiri. Cel de la conducere...

-Don? a sugerat Bones.

Oh, deci îşi făcuse temele.

-Da, Don. El a spus că a căutat toată viața lui pe cineva suficient de puternic pentru a lupta împotriva vampirilor, dar care nu era unul dintre ei. El mi-a făcut o ofertă. Ne-ar fi găsit un alt loc unde să stăm şi eu i-aş fi condus echipa, în schimb, el

a promis să te lase în pace. Nu am fi supravieţuit altfel. Acolo ne-ar fi vânat ca animalele, și știi că mama mea mai degrabă ar fi murit decât să meargă cu tine. Ea ar fi dorit, mai degrabă, să mă vadă moartă decât transformată într-un vampir şi, hai să recunoaştem, în cele din urmă asta ai fi vrut de la mine!

Bones a oftat trist, învârtindu-mă un pic prea tare.

-Și ăsta e punctul acestei blestemate poveşti? Credeai că te-aş transforma într-un vampir? La naiba, Pisoiaş, ţi-a trecut prin minte să *vorbeşti* cu mine în loc să fugi?

-Ar fi fost inutil. În cele din urmă ai fi insistat, i-am spus încăpățânată.

-Ar fi trebuit să ai încredere în mine, a murmurat. Când vreodată te-am mințit?

-Când m-ai mințit? am sărit la el. Ce spui despre faptul că l-ai răpit și ucis pe Danny Milton? Mi-ai jurat că nu te vei atinge de el, dar nu cred că este în Mexic savurând o băutură exotică, nu?

-Tu m-ai pus să jur să nu-l omor, schilodez, mutilez, dezmembrez, orbesc, torturez, sau să-i cauzez vreun prejudiciu lui Danny Milton. *Nu* să stau să privesc în timp ce altcineva o face. Tu ar trebui să îți faci griji pentru cineva care merită; Danny te-a trădat fără ezitare, un prost obicei la care nu renunţase. Știi că distrugerea de amintiri cauzată de spălarea creierul nu are niciun efect sub ochii unui vampir Maestru. Cel puțin acel ticălos a fost de ajutor. El mi-a spus unde trăiai. În Virginia, redusesem zona de căutare la trei state, dar Danny m-a ajutat să câştig timp. De aceea i-am ordonat lui Rodney să-l omoare rapid și fără durere - și nu am privit.

-Bastardule, am reușit să spun.

Bones a ridicat din umeri.

-Din ziua în care m-am născut.

Am dansat în tăcere timp de câteva minute. Am continuat să privesc în jur, căutând piele cristalină printre patronii, dar momentan singurii neumani eram eu şi Bones. *Unde sunteţi, lipitorilor?*

-Deci, de cât timp ieși cu medicul veterinar? m-a întrebat Bones.

Tonul său batjocoritor m-a făcut să-mi îndrept spatele.

-Nu e treaba ta.

El a râs scurt.

-Serios? Mai devreme arătai ca şi cum ai fi vrut să-i înfigi un cuţit în inimă lui Felicity, însă, cu toate astea, eşti reticentă în a-mi da un simplu răspuns?

Ritmul muzicii s-a schimbat, devenind mai lent. Am blestemat muzica, pe Bones și ucigașii care m-au pus în această situație.

-Am vrut să-i înfig un cuţit în inimă, pentru că este o cățea superficială, care mă calca pe bătături. Nu are nicio legătură cu tine.

Râsul lui Bones devenit mai moale.

-Mincinoaso.

El s-a apropiat mai mult de mine, corpurile noastre mişcându-se în ritmul muzicii. Senzația mușchilor săi, ce se mişcau în valuri sinuoase pe sub haine, îmi făceau mâinile să se încleşteze. Acum luptam nu doar contra lacrimilor, ci şi a conşientizării că între noi nu va mai putea fi nimic.

Nările lui tremurau. Am înjurat în gând. Puteam să mă prefac indiferentă cât voiam, dar Bones era vampir. El îşi dădea seama ce efect avea asupra mea doar mirosindu-mă.

-Poate că ţi-am lipsit la urma urmei, a spus el încet, în timp ce îi apăreau pete verzi în ochi.

M-am prefăcut indiferentă.

-Nu te flata; eşti doar un dansator bun. Chiar şi Felicity părea să creadă asta.

-Să mă vezi cu Felicity a fost o mică parte din pedeapsa pe care o meritai, după ce am fost nevoit să văd cum acel urs uman îţi făcea ochi dulci, a replicat Bones sec. Acum serios vorbind, Pisoiaş, ce a fost în mintea ta? Mama ta are boaşele mai mari decât Noah.

-Boaşele lui sunt perfecte! am răbufnit, apoi am roșit. Pe tot iadul dacă aveam habar, și, Dumnezeule, chiar am spus asta?

Bones pufni și mă învârtit, înainte de-a mă izbi de pieptul lui.

-Corect. Nu e de mirare că eşti atât de înfierbântată în jurul meu. Cred că ți-a plăcut mai mult să te masturbezi decât să ţi-o tragi cu el. Asta trebuie să fie frustrant.

Bătându-şi joc de mine, își frecă șoldurile de mine. Am simţit cum furia pune stăpânire pe mine, acoperind pofta mea. Nu aş fi recunoscut că nu m-am culcat cu Noah sau, la naiba, cu altcineva după el. Frustrant? Nu era termenul corect pentru ceea ce simţeam.

În doi jocul ar fi fost mult mai distractiv, nu? Mi-am înfăşurat un picior în jurul coapsei lui, ceea ce a făcut ca privirea lui de smarald să devină mai intensă.

-Se pare că nu sunt singura frustrată, Domnul Erecţie Optică. Ar fi mai bine dacă ai reduce intensitatea ochilor tăi, persoanele din jur vor observa.

Bones îi închise, apoi îmi înconjură talia și se apleacă până îmi atinse urechea cu gura lui.

-Ai grijă, scumpi. Chiar dacă sunt supărat pe tine asta nu înseamnă că nu te mai doresc. Deci, dacă mai faci asta încă o dată ţi-o voi trage chiar aici, chiar acum, și la dracu cu oricine vrea să se uite.

Erecţia lui instantă sublinia faptul că nu ameninţa în van. Asta m-a speriat... m-a excitat în moduri pe care nici măcar nu le visam.

Bones inspiră adânc. M-am cutremurat pentru că știam că, deşi vampirii nu aveau nevoie să respire, el inhala aroma trădătoare a dorinţei mele.

-Oh, Pisoiaş... vocea lui deveni răgușită. Acum mă provoci, nu?

Am fost cruțată de la a da un răspuns - sau mai rău - atunci când energia în cameră s-a schimbat. Bones a simţit-o şi el, mult mai clar decât mine. El s-a încordat și a deschis ochii brusc, aceştia nu mai erau verzi strălucitori, ci căprui închis.

-Sunt aici.

Grupul de vampiri era format din doi bărbați și o femeie. Se plimbau pe lângă bar cu o graţie periculoasă și senzuală, pe care niciun om nu o putea copia. Din păcate persoanele din preajma lor nu puteau simți pericolul, roind în jurul prădătorilor superbi, vorbind şi glumind, pentru a le capta atenţia.

Apoi acțiunea lor m-a făcut să gem cu voce tare. S-au separat. La naiba. Am sperat că se vor duce cu toţii în secreta cameră de divertisment, permiţându-ne mie şi lui Bones să-i blocăm, apoi să-i ucidem aşa cum am fi vrut. Dar, desigur, ar fi prea ușor.

-Va trebui să-mi sun echipa, i-am spus încet lui Bones. Să am perimetru asigurat.

El pufni disprețuitor.

-Corect. Soldații tăi de jucărie sunt la mai mult de o oră distanță, și practic pot să simt setea de sânge care debordează din aceşti nemernici. Se vor hrăni curând. Dacă vei aștepta, cineva va muri.

El avea dreptate. Se pare că cei trei deja îşi alegeau aperitivul. În cazul în care unul dintre ei intra în zona privată, rezervată doar membrilor, şi vedea *dezordinea* dădeau alarma, iar celelalţi doi puteau scăpa. În plus, nici nu puteam face mutarea mea, obişnuită, de-a mă oferi ca mușcătură de probă. Sângele de pe rochia mea strica aspectul meu de gustare inofensivă.

-Ceva idei? am întrebat.

Bones zâmbi.

-Da.

El m-a surprins prin apucarea fetei din apropiere şi dintr-o smucitură a lipit-o de el. Şi-a făcut mâinile căuş în jurul capului ei, apropiindu-şi faţa de a ei. Eram pe cale să-l întreb ce naiba făcea când ochii lui s-au luminat, parțial ascunşi de mâinile lui. I-a trebuit doar o secundă, apoi ochii lui Bones au revenit la culoarea lor normală de căprui închis, iar ea privea înainte cu o expresie docilă.

-Du-te la toaleta femeilor, a poruncit Bones, și schimbă rochia ta cu această femeie.

Am clătinat din cap în admirație, când mi-a trecut prin minte un gând.

-Ai fi putea face acest lucru *înainte,* aşa nu am mai fi fost nevoiţi să dansăm!

Bones zâmbi.

-Da, aș fi putut.

L-am străfulgerat cu privirea înainte de a urma fata la toaletă. Când am intrat amândouă în aceeași cabină de wc, am primit câteva priviri ciudate şi lungi, dar nu era momentul să mă preocup de reacţia lor. Mi-am scos repede rochia și ea a făcut același lucru, așa cum îi fusese ordonat. A ei era un pic prea mulată şi mult mai vulgară decât rochia mea de domnișoară de onoare. De asemenea, avea spatele gol, aşa că am fost nevoită să renunţ la sutien. Când am ieșit din cabină, m-am uitat repede în oglindă. Sânii mei aproape ieşeau din decolteul adânc, şi oricine şi-ar fi dat seama că nu purtam sutien.

La fel ca pe vremuri, m-am gândit cu ironie. *Arăt ca o curvă, şi Bones îmi acoperă spatele în timp ce eu abordez ucigaşii petrecăreţi cu colți. Singurul lucru care ar completa imaginea ar fi să-mi dau jos chiloţii.*

La acest gând am zâmbit și m-am reîntors în cabină.

***

Când am apărut brusc în fața vampirului care părea pregătit să o conducă pe prietena lui la o plimbare cu sens unic, nu m-am deranjat să încep o conversație. M-am limitat să o trag de braț pe blonda drăguță cu care vorbea și i-am aruncat pe piept chiloţii mei.

-De îndată ce te-am văzut, am tors, am realizat că nu voi mai avea nevoie de ăştia.

Asta i-a atras atenţia vampirului. El a privit în jos la perechea de bikini, apoi i-a dus la nas și a inspirat adânc. *Yuck*, m-am gândit, dar zâmbetul meu nu s-a schimbat. A îndepărtat-o pe blonda care protesta.

-Nu contează, i-a spus el, fetei.

-Căţea! şuieră ea la mine, îndepărtându-se.

Doamne, eu tocmai îi salvasem viața, şi ea aşa îmi mulţumea?

L-am luat de braţ, asigurându-mă că sânul mi se freacă de el.

-Nu eşti unul căruia îi place să vorbească, sper?

Răspunsul său a fost de a mă împinge prin mulțimea de oameni. Nu l-am văzut pe Bones, dar asta nu mă îngrijora. Dacă eu nu-l vedeam, atunci nici ceilalţi vampiri nu o făceau. Poate că nu aveam încredere în sentimentele mele pentru el, dar nu aveam nicio ezitare să-i încredințez viața mea.

Ajunsesem la capătul holului şi aproape de prima cameră ascunsă, când însoţitorul meu s-a oprit și a adulmecat întrebător.

-Ce na...? a început el.

Nu l-am lăsa să termine. Rapid am dus mâna la partea din față a rochiei mele și am scos un cuțit de argint, pe care i l-am plantat în inimă înainte de-a avea vreo șansă să spună un alt cuvânt. A fost cu adevărat foarte uşor. El era cu spatele la mine, fără să suspecteze pericolul.

Apoi repede l-am târât în cameră, mormăind și încercând să nu las pete de sânge. Mulțumesc lui Dumnezeu, că din vampiri nu ţâşnea sângele ca în filme, dar chiar și câteva picături ar fi fost prea multe pentru simţul mirosului cu care erau dotaţi.

În timp ce eram acolo, am verificat celelalte două fete. Ele erau încă inconștiente, dar, potrivit lui Bones aveau pulsul suficient de regulat pentru a nu da peste cap planul nostru. Am observat cât erau de palide și m-am încruntat. Trebuia să acționăm rapid şi să-i ucidem şi pe ceilalţi doi vampiri, pentru că fetele aveau nevoie să fie duse la spital. și nu să stea în acea cameră de filme de groază, cu cadavre peste tot.

Un icnet șocat m-a făcut să-mi ridic capul brusc. Vampirul de sex feminin era în uşă nemişcată, dar nu şi tovarășul său uman, care icni din nou, apoi începu să țipe.

-Oh, rahat, am oftat.

Ea l-a lovit în cap atât de tare încât a leșinat înainte să atingă podeaua. Apoi a sărit la mine cu o viteză incredibilă, colţii ei alungindu-se ameninţător.

Am lăsat-o să se apropie, apoi în ultima clipă m-am rostogolit înapoi şi am lovit-o cu piciorul. Plonjarea ei cu lovitura mea au trimis-o direct în peretele din spatele meu. Am sărit pe ea înainte să aibă vreo șansă să-şi revină, înfigându-i cuțitul în inimă și rotindu-l de două ori cu multă furie.

-Pisoiaş, afară!

Imediat ce am auzit strigătul lui Bones eram afară pe uşă şi în hol, dar abia la timp pentru a-l vedea urmărindu-l pe ultimul vampir, care fugea cu toată viteza din club. Aici se încheiau speranțele de ucidere a trioului în mod curat şi discret.

Am trecut pe lângă oameni cu aproape propria lui viteză uimitoare. Odată ajunsă în parcare, m-am oprit doar pentru a smulge telefonul unei persoane suficient de ghinionist de a-l avea la ureche, în timp ce treceam pe lângă el.

-Mulțumesc! am strigat, apoi am adăugat: Va suna el înapoi! şi am închis telefonul în nas persoanei de la celălalt capăt. Am format numărul în timp ce mă uitam după Bones, ce alerga în zig-zag în spatele ultimului nostru criminal. Era la aproximativ cincizeci de metri în faţa mea și câştiga teren. La naiba, am uitat cât era de rapid.

-Tate, am icni imediat ce a răspuns. Nu pot vorbi, dar avem nevoie de un grup de izolare la GiGi Club, acum. Sunt corpuri de vampiri, umani și trei victime care încă respiră, apoi foarte mulţi martori.

-Ce faci la Gigi Club? A lătrat Tate. Nu ar fi trebuit să mergem mâine seară, cu toţii?

Am sărit un gard, sfâşiind rochia împrumutată, și m-am aruncat ca o broască într-o stradă traficată.

-Nu pot să vorbesc acum, am spus cu respiraţia tăiată. Alerg după un vampir; Te sun mai târziu!

Apoi am aruncat telefonul și l-am înlocuit cu unul dintre cuțite mele.

Nu mai reuşeam să-l văd pe Bones. A dispărut ca un fulger din câmpul meu vizual în timp ce mă concentram să nu fiu lovită de maşinile din sens opus. Cu toate acestea, am continuat să alerg cu viteza ameţitoare în aceeași direcție, blestemând tocurile şi încercând să decid dacă să mă opresc și să-mi scot sandalele sau să continui, riscând să-mi rup gâtul. Nu ar fi fost un epitaf drăguţ? *"Aici se odihneşte Cat. Ucisă nu de colţi, ci de tocuri de doisprezece."*

Eram în mijlocul unui teren de fotbal gol, și eram pe cale de a spune: *"La dracu!"* și să-mi scot sandalele, deoarece tocuri şi cursa prin iarbă era egal cu echilibru foarte precar, când am văzut două luminiţe verzi în depărtare. Ochi de vampir strălucind în întuneric. La dracu cu tocurile, cu toată viteza înainte!

I-am văzut exact în momentul în care Bones scotea cuțitul din pieptul vampirului. Se aflau în interiorul unui şantier de construcţii. Mental am scăpat un

oftat de ușurare. La acea oră muncitorii nu erau pe teren. Bine. Nu sunt martori de care trebuie să ne preocupăm.

După ce am sărit gardul, m-am oprit lângă Bones cu inima bătând cu putere din cauza adrenalinei și a cursei. El a dat o ultimă lovitură corpului cald şi apoi s-a întors spre mine.

-Tu și cu mine trebuie să vorbim, Pisoiaş.

-*Acum?* am întrebat neîncrezătoare, arătând spre vampir mort de la picioarele lui.

-El nu pleacă nicăieri, așa că da, acum.

Încet am început să mă retrag. Am fost atât de concentrată în ultima oră pe prinderea ucigaşilor, încât am uitat că între mine şi Bones lucrurile nu erau ca înainte. Cât de stupid. Am fost atât de în largul meu în rutina noastră de vânătoare că am ajuns într-un șantier de construcții pustiu, fără nicio cale de scăpare. Dacă aș fi fost inteligentă, aş fi rămas la GiGi Club și l-aş fi lăsat pe Bones să-l vâneze pe acest idiot, singur.

El se uita la mine cum mă retrăgeam încet, îngustându-şi ochii.

-Nu face un alt pas.

-Eu... trebuie să mă întorc înapoi la local, echipa mea e pe drum... a spus evaziv.

-Mă mai iubești?

Acea întrebare simplă aproape m-a făcut să mă împiedic. I-am evitat privirea, muşcându-mi buza și urându-mă pentru minciuna pe care urma să o spun.

-Nu.

Văzând că trece timp şi el nu spune nimic, am îndrăznit să-i arunc o privire. Bones mă fixa intens, făcându-mă să mă întreb dacă putea să vadă prin mine.

-Dacă nu mă iubești, atunci de ce nu l-ai ucis pe Ian? Ai înfipt un cuțit în inima lui, tot ce trebuia să faci era să-l răsucești. La urma urmei, munca ta este de a ucide vampiri, dar l-ai lăsat să trăiască. E ca și cum mi-ai trimit un afurisit de cadou de Ziua Îndrăgostiților.

-Sentimentalism, am spus încet. În memoria vremurilor bune.

El se strâmbă.

-Ei bine, scumpi, cum se spune: nicio faptă bună nu rămâne nerăsplătită. Ar fi *trebuit* să-l ucizi, pentru că acum el te caută. I-ai făcut o anumită impresie. În timp ce eu nu aș face nimic împotriva voinței tale, Ian vrea să te găsească întocmai pentru acest lucru.

-Ce vrei să spui?

Bones zâmbi, dar nu într-un mod plăcut.

-E fascinat, desigur. Colecţionează obiecte rare, și nu există nimic mai rar decât tine, frumoasa mea corcitură. Ești în pericol. Ian nu știe că te-am găsit, dar în curând îţi va da de urmă.

Am rumegat acele cuvinte, apoi am clătinat din cap.

-Nu are importanţă. L-am învins deja pe Ian și o pot face din nou.

-Nu în conformitate cu regulile sale. Era ceva în vocea lui care m-a făcut să-l privesc cu atenţie. Îl cunosc pe stăpânul meu. Ian nu va veni doar la tine într-o noapte

pentru a încerca să te provoace la o luptă dreaptă. Înainte îi va răpi pe toţi cei dragi ţie și apoi va face o înțelegere cu tine, în termeni lui. Cu care, crede-mă, nu vei fi de acord. Acum, avantajul tău sunt *eu*. Din cauza scurtei tale descrieri, inteligente, a relaţiei noastre, Ian este convins că mă urăști și viceversa. Frumoasă lovitură, asta. Mai ales partea cu banii. Încă mai vrei cecul?

-Îţi voi da *eu* unul dacă pleci, am murmurat.

Bones m-a ignorat.

-În plus, încă este un preţ pe capul tău. În toaleta femeilor ți-am spus că, înainte de a ajunge la sursa lor, mi s-a făcut o ofertă pentru tine, dar nu ştiu cine este în spatele ei. El sau ea acționează în mod foarte discret. Deci, o altă sabie atârnă deasupra capului tău și este chiar mai periculosă decât Ian. Că îţi place sau nu, vei avea nevoie de ajutorul meu.

-Vampirii și zombii mă urmăresc tot timpul, i-am tăiat-o scurt. Dacă am nevoie de ajutor, am echipa mea.

-Umanii? spuse cu dispreț.

-Singurul mod în care vor fi în măsură să te protejeze va fi să distrugă agresorul prin exces de hrană!

-Ești *așa de* arogant.

Bones se apropie de mine.

-Eu sunt puternic. Mai mult decât îţi dai seama. Ăsta este adevărul, nu aroganţă. Toţi membrii echipei tale adunaţi la un loc nu te-ar putea proteja mai bine ca mine, și tu știi asta. Acum nu este timpul să continui cu încăpățânare de a face totul singură, Pisoiaş. Vei avea ajutorul meu, indiferent dacă îţi place sau nu.

-La naiba, Bones, de câte ori trebuie să-ţi spun că modalitate cea mai bună de-a mă ajuta este să *pleci*? Apreciez avertismentele tale cu privire la Ian, dar dacă stai în jurul meu *tu* eşti cel care va fi în pericol. Nu îţi face griji cu privire la mine, știu să-mi port singură de grijă.

El îşi arcui sprâncenele cu insolență.

-Același lucru se aplică şi la mine, scumpi. Şeful tău şi trupa sa de oameni veseli nu mă sperie. Vrei să scapi de mine? Atunci va trebui să mă omori.

Oh rahat. N-aş fi putut să o fac. Nu aş fi fost capabilă să-l omor nici atunci când am crezut că a ucis o familie nevinovată!

-Atunci voi pleca *eu*, am spus, frustrarea mă facea nesăbuită. Am fugit o dată; Pot s-o fac din nou!

Brusc m-am trezit prinsă între brațele lui Bones, cu capul înclinat uşor pe spate. Poate era vina mea și nu depindea numai de viteza sa. Eram atât de ocupată să țin ridicat scutul emoțional, că aproape am uitat de cel fizic. Și să spun adevărul, nu m-aş fi așteptat ca el să mă muşte.

Dap, cu Bones mereu coboram garda care, de obicei, era rezervată vampirilor.

El şi-a afundat colții în gâtul la fel ca în acel moment cu mulți ani în urmă, când m-a mușcat, şi logica îmi spunea că ar putea durea, dar, cu toate astea, fusese plăcut. Foarte, *foarte* plăcut, și cu fiecare înghițitură plăcerea creştea şi mai mult. M-am simțit invadată de o senzaţie ciudată de căldură, chiar dacă sângele meu se deversa în Bones, ar fi trebuit să simt răceală şi nu căldură.

Opreşte-te, am vrut să spun, dar nu am fost în măsură să formuleze cuvintele. În schimb, tot ce mi-a ieșit a fost un geamăt sălbatic. Bones m-a strâns mai tare în braţe, lâsându-mă uşor pe spate şi lingându-mi gâtul înainte de a-şi afunda din nou colţii.

Am tremurat de plăcere chiar dacă mintea îmi era străbătută de temeri. *Avea de gând să mă omoare? Să mă transforme într-un vampir?* Niciuna din variante nu părea să mă scoată din transă. Am început să văd puncte, deşi ochii mei erau încă deschişi, la care se adaugă zgomotul din urechi, care părea a fi bătăile inimii mele sau zgomotul care se simţea înainte de leșin.

Am început să dau cu pumnii în spatele lui. Era singurul mod prin care îl puteam face să înţeleagă că trebuie să se oprească, având în vedere că gura mea părea doar bună pentru a scoate gemete de plăcere. Atunci am realizat că îl *puteam* opri, dacă într-adevăr voiam asta? Încă aveam cuțitul de argint în mână. Puteam simţi metalul rece între degete.

Cred că l-a simţit şi Bones, pentru că şi-a retras gura de pe gâtul meu, şi-a ridicat capul şi m-a privit, sângele meu îi pătaseră buzele, și apoi încet și spontan s-a aplecat din nou asupra gâtul meu. Suptul lung și profund care a urmat mi-a făcut să mi se înmoaie genunchii, și am fost străbătută de un fior atât de delicios că m-am trezit gândindu-mă că, dacă ar fi fost să mor, cel puțin aş fi muri fericită.

Dar nu trebuia să mor. Pentru a trăi era suficient să-i înfig cuțitul în inimă, cu o lovitură sigură. Bones nu îmi ținea brațele. Ele se odihneau moale pe spatele lui în timp ce el avea o mână încâlcită în părul meu, şi cu cealaltă mă susţinea. Negru în care eram înfășurată devenea tot mai profund, iar zgomotul în urechi era aproape asurzitor. Era ori eu ori el, pentru că era clar că nu s-ar fi oprit.

Am înfășurat degetele în jurul cuțitul pentru a lovi... și apoi m-am relaxat. Acesta mi-a alunecat din mâna, pe care am folosit-o ca să-l strâng și mai tare pe Bones. *Nu pot s-o fac,* a fost ultimul meu gând. *În plus, există moduri mult mai rele de a muri.*

15

Cunoştinţa mi-am revenit treptat. În primul rând, mi-am dat seama că încă îmi bătea inima. *Ei bine, nu sunt moartă şi nici nu m-a transformat într-un vampir. Asta e bine.* Apoi am simţit că am o pernă sub cap, în timp ce mă trezeam puțin câte puţin am înţeles că eram culcată pe o parte şi acoperită cu o pătură. În cameră era întuneric, obloanele erau închise. Braţe aproape de aceeaşi culoare ca a mea, mă învăluiau din spate.

A fost în acel moment când m-am trezit complet.

-Unde suntem?

Cu cine eram nu se punea în discuție, chiar dacă simțieam capul încă ameţit.

-În casa pe care am închiriat-o, în Richmond.

-Cât timp am fost inconștientă? Detaliile nesemninficative, acum îmi păreau importante; de ce nu ştiam.

-Mai multe sau mai puțin de patru ore. Suficient pentru a fura toate păturile, te-am auzit sforăind și m-am uitat la tine cum te gemuiai sub pătură, și am realizat că să te țin în braţe în timp ce dormi, a fost ceea ce mi-a lipsit cel mai mult.

M-am ridicat în fund, și mi-am dus mâna la gât. Așa cum m-am așteptat, era perfect neted. Nicio gaură, nicio denivelare care să dovedească ceea ce s-a întâmplat. Bones a închis găurile cu o picătură din sângele său, ștergând toate urmele a celor petrecute.

-M-ai muşcat, am spus acuzator, dar cu mult mai puțină furie decât aş fi vrut. Era ori combinația sucului din colții lui, ori pierderea de sânge, care făcea ca totul să nu pară atât de... stresant. Și ar fi *trebuit* să fie.

Deși ambii eram încă îmbrăcați, eram în pat cu Bones, și nu era o idee bună, dacă voiam să păstrez distanța din punct de vedere emoțional.

-Da, a fost tot ce a spus. El nici măcar nu s-a deranjat să se ridice, ci stătea tolănit pe perne.

-De ce?

-Din mai multe motive. Vrei să ţi le enumăr pe toate?

-Da. O anumită amărăciune se strecură în vocea mea. Părea al naibii de indiferent pentru gustul meu.

-În principal pentru a dovedi un singur lucru, a început, ridicându-se în fund, în cele din urmă. Puteai să mă ucizi. De regulă ar fi *trebuit* să mă ucizi. Un vampir îţi sugea viață din tine și tu aveai un cuțit de argint. Numai un nebun nu ar fi folosit cuţitul... sau cineva care este mult mai implicat decât admite.

-Bastardule, tu m-ai mușcat pentru a mă *testa?* am spus iritată, coborând din pat, nesigură pe picioare din cauza valului brusc de amețeli. Din câte se pare Bones a curățat complet farfuria. Pun pariu că nu ţi-ar fi părut rău *dacă* ţi-aș fi străpuns inima, nu este adevărat? La naiba, cum poţi fii atât de prost; puteai fi ucis!

-Și tu, a spus el furios. Sincer, după anii petrecuți întrebându-mă ce simţi pentru mine, a meritat să-mi risc viața pentru a afla. Recunoaște, Pisoiaş. Tu nu ai trecut peste sentimentele tale pentru mine, cum nici eu nu am făcut-o, și toate refuzurile şi minciuni tale, sau idiotul cu care te întâlneşti nu le va schimba.

A trebuit să las privirea în jos, pentru că auzindu-l spunând că încă mai are sentimente pentru mine, semăna cu un ciocan acoperit cu catifea ce-mi lovea inima. Abia am înregistrat insulta la adresa lui Noah.

-Nu contează, am spus, în cele din urmă. Nu poate funcționa între noi, Bones. Nimic nu poate schimba ceea ce eşti, și eu *nu* voi schimba ceea ce sunt.

-Răspunde la asta, Pisoiaş: atunci când suntem doar tu și eu, fără altcineva, te deranjează că nu sunt uman? Știu ce cred ceilalţi - mama ta, colegii şi prietenii tăi - dar pe *tine* te deranjează că sunt un vampir?

De fapt, nu m-am gândit niciodată în aceia termeni. Întotdeauna erau alte lucruri pe care trebuia să le iau în considerare. Eliminând toate astea, nu am ezitat să răspund.

-Nu, nu-mi pasă.

El a închis ochii pentru o secundă. Apoi i-a deschis, iar privirea lui era intensă.

-Știu că m-ai părăsit pentru că ai crezut că trebuie să mă protejezi, că nu aş fi putut face faţă obstacolelor din calea noastră. Ai încercat să mergi mai departe cu viaţa ta pentru că ai crezut că nu va funcționa între noi. Dar vezi, eu nu am putut întoarce pagina pentru că știam că *putea* funcţiona. De când m-ai părăsit te-am căutat în fiecare zi, Pisoiaş, și m-am săturat să stau fără tine. Până acum ai făcut cum ai vrut tu, acum lasă-mă pe mine să încerc.

-Ce vrei să spui?

-Spun că trebuie să ai încredere în mine, adică ceea ce ar fi trebuit să faci în urmă cu patru ani. Sunt suficient de puternic să fac faţă la orice îmi poate rezerva locul tău de muncă sau mama ta. Îți pasă încă de mine, și cu siguranță eu nu mi-am pierdut speranța în ceea ce te priveşte. Putem depăși dificultățile, dacă ne dai o șansă.

O, Doamne, dacă ar fi într-adevăr atât de simplu!

-Chiar dacă o dăm la o parte pe mama și munca mea, suntem oricum condamnaţi, Bones. Ești un vampir. Am vorbit serios când ți-am spus că nu-mi pasă, dar ţie da! Ce vei face atunci când voi îmbătrâni, te-ai limita doar la a-mi da medicamente pentru artrită? Vei vrea să mă transformi. Te vei enerva atunci când voi refuza, iar acest lucru ne va distruge.

S-a uitat la mine fără să clipească.

-Pentru liniştea ta: Eu nu te voi obliga niciodată să te transformi într-un vampir. Eu nu voi face presiuni asupra ta, nu te voi forţa, nu te voi păcăli sau învinovăţi. Este destul de clar?

-Deci ești de acord să devin ridată, decrepită și apoi să mor? am întrebat cu cruzime. Asta e ceea ce spui?

Ceva care trebuia să fie compasiune îi traversă faţa.

-Pisoiaş, stai jos.

-Nu. Un fior mi-a străbătut şira spinării. Dacă dintr-o dată el părea atât de plin de compasiune, nu putea să fie un motiv bun. L-aş fi ascultat în picioare. Spune-mi. Ce nu ştiu? Sunt pe moarte sau aşa ceva? Asta ar explica de ce el nu era îngrijorat de faptul că voi îmbătrâni.

Bones s-a ridicat și a venit faţa mea.

-Te-ai întrebat vreodată cât timp vei trăi? Te-ai gândit vreodată cu adevărat?

-Nu, i-am spus cu un râs amar. Am crezut că voi fi ucisă destul de repede din cauza job-ului meu.

-Cu excepția acestui lucru, a continuat el. Inima mea a început să bată mai repede. Gândeşte-te: eşti pe jumătate vampir. Niciodată nu te-ai îmbolnăvit. Corpul tău se vindecă într-un ritm neuman și nu poți lua niciuna dintre bolile care afectează populaţia. Chiar şi drogurile şi otrăvurile trebuie să-ţi fie administrate în doze mari înainte ca să aibă efect asupra ta, deci *ce te face să crezi că vei trăi cât oamenii normali?*

Am deschis gura ca să răspund, dar nu mi-a ieşit niciun cuvânt. Într-un fel, m-am simțit ca în acea seară când mama mi-a spus ceea ce eram, să neg era primul meu instinct.

-Încerci să mă păcăleşti. Inima îmi bate, respir, am menstruaţie, mă epilez... eu sunt *în viață.* Am avut o copilărie!

-Odată mi-ai spus că diferențele tale au apărut mai clar în timpul pubertăţii. Probabil a fost impulsul hormonal, acelaşi care poate declanșa malformațiile congenitale la umani, a crescut trăsături tale de nosferatu, și de atunci ele tot cresc. Bătăile inimii şi faptul că respiri te fac mai uşor de ucis, dar nu ești o ființă umană. N-ai fost niciodată. Doar că le imiţi mai bine decât o fac vampirii.

-Mincinosule! am strigat.

El nu a fost impresionat.

-Pielea ta nu a îmbătrânit deloc de când m-ai părăsit. Nu ai niciun rid. Desigur, ai doar douăzeci și șapte de ani şi e prea devreme pentru astfel de semne, dar ar trebui să fie ceva diferențe în porii și textura pielii... Pentru accentuare a trecut un deget de-a lungul obrazului meu. Dar nu există. Apoi e sângele.

Mintea mea se învârtea.

-Ce sânge?

-Al meu. Nu am avut ocazia să-ți spun înainte, pentru că ai plecat două zile mai târziu. Probabil nu va face prea multă diferență în imaginea de ansamblu, dar tot îţi voi spune. În noaptea în care am salvat-o pe mama ta, ai băut sângele meu. Nu doar câteva picături pentru a te vindeca, dar un litru abundent. Numai acela ar adăuga încă cincizeci de ani la durata medie de viață a unui uman. A ta, cine știe? Dublă, cu siguranţă.

Am tras mâna din a lui, dar el a prins-o înainte să-l pot pălmui.

-Ticălosule! Nu mi-ai spus. Nu m-ai *avertizat!*

-Te-ai fi răzgândit? Dacă îţi aminteşti bine, în acea noapte am crezut că vom muri amândoi, să nu mai vorbim de faptul că erai gata să faci orice pentru a o salva pe mama ta. Și, sincer, ai putea trăi cât mine chiar şi fără sângele meu. Nu mă crede pe cuvânt, du-te la şeful tău. Uită-te în ochii lui și întreabă-l ce știe deja. Cu toate studiile pe care trebuie să le fi făcut pe tine în aceşti ani, sunt *al naibii* de sigur că știe. De aceea, nu e nevoie să fac presiuni asupra ta pentru a deveni un vampir. Cu originile tale mixte și consumul ocazional din sângele meu, vei trăi cât doreşti, aşa cum eşti.

Nu putea fi adevărat. Tot ceea ce voiam era doar să fug de adevăr și să fiu singură, departe chiar şi de Bones. Mai ales de Bones.

Am mers spre ușă cu indiferență, dar el m-a oprit.

-Unde te duci?

L-am împins.

-Afară. Pentru moment nu mă pot uita la tine.

El nu se mișcă.

-Nu eşti în stare să conduci.

Am râs amar.

-Atunci de ce nu îţi deschizi o venă pentru mine? Ce mai contează alţi cincizeci de ani, nu?

Bones a întins o mână spre mine, dar m-am retras brusc.

-Nu mă atinge.

Știam că ceea ce simţeam era ilogica reacție de furie. La urma urmei, nu trage în mesager. Dar nu mă puteam abţine.

Bones coborî mâna.

-Bine. Unde vrei să mergi? Te duc eu.

-Du-mă acasă.

El a ținut ușa deschisă.

-După tine.

***

Bones m-a lăsat acasă și mi-a spus că ne vom vedea a doua zi, seara. Nu am răspuns. El îmi provoca emoție mult prea contradictorii, și aveam deja o grămadă de lucruri la care să mă gândesc.

Odată intrată în casă, l-am sunat pe Don să-i spun că eram bine. Așa cum mă așteptam, aveam o serie de mesaje pe robotul telefonic de la el și Tate. Înțelegeam preocuparea lor: în ultimul meu apel telefonic, care fusese făcut cu ore în urmă, ziceam că urmăream un vampir. De atunci ei nu mai primiseră nicio veste de la mine.

Am inventat o poveste despre o urmărire ce a durat câteva ore şi care s-a încheiat într-un şantier de construcţii, care coincidență nu era departe de Gigi Club. Speram ca Bones să fi lăsat acolo corpul vampirului, pentru că în caz contrar, ar fi trebuit să vin cu o nouă serie de minciuni. Apoi i-am spus lui Don că eram foarte obosită după toate cele petrecute și nu aveam de gând să lucreze până a doua zi. Don n-a pus în dubiu ceea ce i-am relatat. De ce ar trebui? Nu l-am minţit niciodată înainte.

Partea pozitivă a fost că Don m-a informat că cele două victime erau în spital, iar medicii se așteptau ca ei să-și revină complet. El nu știa că a fost nevoie de intervenția unui vampir pentru a le salva de la un alt atac. Și eu nu aveam de gând să-i explic acea ironie șefului meu.

Apoi am făcut un duș fierbinte, îndepărtând ultimele rămășițe de sânge. Dacă ar fi fost la fel de uşor să spăl şi greşelile din viața mea. Vocea Bones continua să-mi răsune în cap. *De când m-ai părăsit, te-am căutat în fiecare zi... Vei trăi cât doreşti, aşa cum eşti... Până acum ai făcut cum ai vrut tu, acum lasă-mă pe mine să încerc...*

Cu o zi în urmă, totul avea sens pentru mine. Știam ce am de făcut, nu puneam sub semnul întrebări deciziile mele - chiar dacă unele m-au rănit foarte mult - și ştiam în ce direcţie se îndrepta viața mea. Azi, toate acestea s-au schimbat. Aveam mai multe întrebări decât certitudini, nu ştiam ce naiba făceam și am descoperit să aveam mult mai mult timp pentru a face ce dracu voiam cu viața mea decât mi-am imaginat anterior.

Aș fi vrut să pot vorbi cu Denise. Ea reuşea să taie şi să spânzure pentru a găsi sens în haos. Dar cu o zi în urmă fusese nunta ei, deci să spun că nu era disponibilă era puţin.

Aș fi putut să o sun pe mama mea, dacă în ultimul minut aş fi avut nevoie de un motiv pentru a sări de pe un pod. Ea era plină de prejudecăți oarbe, nu de bun-

sens, și un apel telefonic către ea m-ar fi făcut să mă gândesc serios să pun capăt la toate astea. Trebuie să recunosc că am fost destul de surprins de faptul că, primele cuvinte ale lui Don nu au fost: *"Deci, unde este vampirul de la nuntă?"* Mama mea nu a spus nimic despre Bones... încă. Pentru ea, asta a fost o demonstrație de o remarcabilă stăpânire de sine.

În echipa mea nu era cineva cu care aş fi putut discuta răsturnările de situaţie din viaţa mea. De aceea, nu puteam avea încredere nici măcar în cei pe care îi consideram prieteni: Tate, Juan, și Cooper.

Noah, ei bine... trebuia să vorbesc cu el, de acord, dar nu pentru a-i confida secretele mele cele mai profunde. Trebuia să-i spun că între noi s-a terminat. Am lăsat lucrurile să meargă înainte prea mult timp, și nu era corect. Mă simțeam deja ca o ticăloasă; să treacă mai mult timp m-ar fi făcut doar una şi mai mare.

M-am învârtit prin casă pentru încă o oră, obosită, dar conștientă de faptul că nu aș fi putut dormi. Pisica mea s-a plictisit să alerge după gleznele mele în timp ce încercam să fac gaură în covor, și s-a dus la etaj. Eu am continuat să mă plimb înainte şi-napoi, bântuită de cuvintele lui Bones: "*De când m-ai părăsit, te-am căutat în fiecare zi... Vei trăi cât doreşti, aşa cum eşti... Până acum ai făcut cum ai vrut tu, acum lasă-mă pe mine să încerc...*

-Pe cine prostesc eu? m-am întrebat, în cele din urmă, dezamăgită, cu voce tare. Eram mai puţin preocupată de intențiile lui Ian de a mă găsi, de prețul pus pe capul meu, sau orice altceva, eram doar preocupată de asta: *Oare Bones şi cu mine aveam într-adevăr vreo şansă să fim împreună?* Aflând despre longevitatea mea, s-ar fi eliminat cel mai mare obstacol din calea relației noastre. Desigur, lucram pentru guvern, o versiune de pompe funebre, şi mama mai degrabă şi-ar fi scos ochii, decât să mă vadă întâlnindu-mă cu un vampir... dar dacă Bones avea dreptate? Și dacă noi doi împreună, *nu eram* atât de fără speranță? Iisuse, după toţi aceşti ani, abia îmi venea să cred că putem avem o şansă să fim împreună.

Acum, întrebarea era: *Eram dispusă să risc pentru afla?*

16

Don m-a privit cu o curiozitate moderată, atunci când, mai târziu în acea zi, am intrat în biroul lui. Când am închis ușa în urma mea și am răsucit cheia, a devenit suspicios. În mod normal, el trebuia să-mi amintească chiar să şi o închid.

-Ce s-a întâmplat, Cat? Ai spus că e urgent.

-Da, este. Amintindu-mi cele spuse de Bones: că Don ştia despre secretul longevităţii mele, m-a enervat rău de tot. Era timpul să punem lucrurile la punct. Uite, Don, am o întrebare și sper că vei fi sincer cu mine.

El s-a tras de firele de păr din sprânceană.

-Cred că știi că te poţi baza pe onestitate mea.

-Serios? am întrebat brusc. Ei bine, spune-mi atunci: De cât timp îţi baţi joc de mine?

Întrebarea l-a făcut să se oprească din trasul de sprânceană.

-Nu înțeleg ce vrei să spui...

-Pentru că, dacă eu aş fi avut de gând să-mi bat joc de *tine,* l-am întrerupt, mi-aş fi procurat o sticlă de gin, un pic din muzica lui Frank Sinatra... și o targă pentru atacul de cord pe care l-ai fi avut. Dar tu, Don, ai făcut asta de ani de zile, și fără lichior, muzică, flori, bomboane sau altceva!

-Cat... spuse pe un ton îngrijorat. Treci la subiect. Acestă metaforă începe să mă obosească.

-Câți ani am?

-Ziua ta de naştere tocmai a trecut; știi câţi ani ai. Douăzeci și șapte...

Biroul lui s-a făcut bucăţi de cealaltă parte a camerei. Au zburat foi, iar computerul a scăzut pe covor cu o bufnitură. Totul s-a petrecut mai rapid decât bătai rapidă şi şocată a pleoapelor lui.

-*Câți ani am?*

Don se uită la mobilierul distrus, apoi s-a îndreptat de umeri și m-a privit peste spațiul acum gol dintre noi.

-Nouăsprezece sau douăzeci de ani, dacă iei în considerare densitatea osoasă și rapoartele medicale. Chiar şi dinţii tăi pot confirma acest lucru.

-Din câte se pare corpul meu a decis să renunţe la a îmbătrâni de la sfârșitul pubertății. Am chicotit dur. Bănuiesc că nu voi avea nevoie de stocuri de cremă antirid, nu? Nenorocitule, aveai de gând să-mi spui mai devreme sau mai târziu? Sau ai vrut să te limitezi la a vedea dacă voi trăi suficient de mult timp pentru a observa?

Toată prefăcătoria dispăru de pe faţa lui Don, și dacă nu l-aș fi știut de foarte mult timp, aş fi spus că părea ușurat.

-În cele din urmă ţi-aş fi spus, desigur. La momentul potrivit.

-Da, și știai că ai o grămadă de timp, nu-i așa? Cine mai știe? Mă plimbam înainte şi înapoi, continuând să-l privesc pe Don, în timp ce el stătea calm printre ruinele biroului său.

-Patolog de aici, Dr. Lang, şi probabil asistentul său, Brad Parker.

-Lui Tate i-ai spus de deceniile adăugate la viața lui? Sau şi pentru asta aşteptai "momentul potrivit"?

În momentul în care am rostit aceste cuvinte, Don din calm și senin a devenit agitat. În timp ce el ezita, am profitat de ocazie.

-Nici măcar nu încerca să spui că nu știi despre ce vorbesc! În acea noapte, în Ohio ai efectuat teste pe noi toți, și de atunci, în fiecare săptămână afurisită. Nu i-ai spus nimic?

-Nu eram sigur, a spus el dur.

-Ei bine, permite-mi să te asigur, atunci! Fiecare dintre ei au băut aproximativ o jumătate de litru de vampir foarte bătrân, care dă fiecăruia, *cât de mult?* Alţi douăzeci de ani, cel puţin? Știi, am crezut întotdeauna că ne-ai interzis să bem sânge de vampir pentru că erai îngrijorat de faptul că s-ar putea să ne placă, în special mie,

dar în schimb te îngrijora cu totul altceva, nu-i așa? Știai deja ce ne-ar fi făcut! Cum ai descoperit?

Tonul lui era rece.

-Cu ani în urmă, cineva pe care cunoșteam a început să lupte de partea dreaptă ca mine, apoi, în cele din urmă, a sfârşit prin a se alătura inamicul. De-a lungul deceniilor el nu a mai îmbătrânit, aşa am realizat ceea ce poate face sângele de vampir, și de aceea Bram este examinat şi filtrat atât de minuțios. Acesta nu conține nimic din acea otravă periculoasă.

-Acea otravă la care faci referire curge prin jumătate din ADN-ul meu, i-am spus cu amărăciune. De asta nu-ţi pasă că de fiecare dată când mă duc într-o misiune ar putea fi ultima? Pentru că sunt doar o altă fiinţă josnică de care să te preocupi?

-La început era aşa, a declarat din nou brusc. Uită-te la tine, arăți ca o bombă cu ceas acoperită cu pielea. Toată acea putere, toată acea abilitate neuman... am crezut că te-ai plictisit de toate astea şi ai vrea să scapi de el, sfârşind prin a trece de cealaltă parte. De aceea, atunci când te-am recrutat i-am spus lui Tate să se pregătească pentru a te ucide. Dar tu nu ai încercat să faci asta, și nu ai cedat la dorința de a avea mai multă putere. Sincer... a fost edificator.

Don zâmbi auto-peiorativ.

-Acum cinci ani, eram mai degrabă dezamăgit de natura umană expusă la influențele supranaturale. Când te-am descoperit pe tine, m-am gândit că vei cădea chiar mai repede, din cauza a ceea ce era în sângele tău. Da, la început ţi-am dat cele mai periculoase misiuni, pentru a te exploata la maximum înainte de a te transforma și a fi nevoit să te lăsăm să pleci. Însă, asta nu s-a întâmplat. Tu, care porţi în compoziţia genetică aceeaşi modificare care pe alţii i-a corupt, te-ai dovenit a fi cea mai bună dintre noi. Pe scurt, și pentru a nu dramatiza prea mult, mi-ai redat speranța.

L-am fixat cu privirea. El nu şi-a mutat privirea şi m-a fixat şi el. În cele din urmă am ridicat din umeri.

-Crezi sau nu, am încredere în ceea ce fac. Îmi iau o săptămână liberă ca să mă gândesc la toate astea și să văd care va fi următorul pas. Când mă întorc vom mai avea o discuţie de genul acesta, în care vor fi incluşi Tate, Juan și Cooper. Le vei spune şi lor consecințele sângelui pe care l-au băut. Și te înşeli asupra unui lucru, Don, nu sângele de vampir corupe - înainte de toate trebuie să şti dacă persoana care bea este deja coruptă. Hei, nu trebuie să te bazezi numai pe cuvântul meu, uită-te la băieți. Ei au simţit aceeaşi putere, au simţit cât de diferiţi îi poate face... şi totuși, nu au devenit răi. Nu schimbă cine ești, doar crește puterea, la bine sau la rău. Aminteşte-ţi acest lucru, dar simt că trebui să-ţi amintesc eu.

-Cat.

Don m-a oprit, în timp ce cu o lovitură de picior îndepărtam bucăţile din birou pentru a deschide uşa.

-Te *vei* întoarce înapoi, nu-i aşa?

M-am oprit cu mâna pe cadrul uşii.

-Oh, mă voi întoarce, fie că vei fi de acord sau nu.

***

Mai târziu, în acea noapte, când am simțit o schimbare de energie în casa mea, nu am fost surprinsă. Eram în bucătărie, încălzind cina congelată în cuptorul cu microunde, atunci când brusc am știut că nu eram singură.

-Este politicos să baţi la uşă, am spus fără să mă întorc. Ușa nu lipseşte.

În timp ce Bones intra în bucătărie acea senzaţie de energie a crescut.

-Da, dar așa este mult mai dramatic, nu eşti de acord?

Cina mea a sunat. Am scos-o din cuptorul cu microunde, am luat o furculiţă, și m-am așezat la masă. Bones s-a pus în faţa mea, privindu-mă cu circumspecție moderată.

-Nu am de gând să-ţi ofer din porţia mea, am spus mestecând. Gâtul meu şi eu știm că ai mâncat deja.

El își țuguie buzele ușor.

-Ţi-am explicat că nu era vorba despre hrănire.

-Nu, pentru tine a fost vorba despre o demonstrație. Data viitoare, poate foloseşti *altceva* în loc de jugulară mea!

-Nu a fost jugulara ta. Ai fi leşinat prea repede, și eu am vrut să ai timp pentru a lua decizia de a mă omori sau nu, a declarat Bones, susţinându-mi privirea. Așa că te-am muşcat în jurul jugularei. De aceea a durat mai mult... şi m-am putut bucura de sângele care curgea în mine în loc de a înghiți doar un flux ce ţâşnea dintr-o arteră.

La aceste cuvinte, am ezitat să înghit propria mea îmbucătură. Ochii lui Bones începură să străluciască, amintindu-şi acel moment, un amestec de mentă şi ciocolată, și, să fiu sinceră, trebuie să recunosc că am simţit un fior de plăcere pentru o clipă la acea amintire. Muşcătura lui ar fi putut trece ca preludiu, se simţise atât de bine.

Dar erau lucruri mult mai importante la care să mă gândesc, chiar dacă libidoul meu nu era de acord.

-Deci, i-am spus după ce am terminat de mestecat, eşti destul de hotărât să nu pleci până când nu trece pericolul Ian *și* nu neutralizezi pe oricine flutură un cec în schimbul capului meu, corect?

Bones dădu din cap.

-Aşa este.

-Și poate mai înainte, când m-am dus la locul de muncă, m-ai urmărit doar pentru a vedea dacă nu încerc să fug?

Ridică din umeri.

-Să spunem doar că niciun avion nu ar fi decolat de acolo astăzi.

Privirea mea s-a înăsprit.

-Deci, presupun că după m-ai urmat până la Noah şi ai tras cu urechea.

Bones se apleacă în faţă, cu o expresie de răceală pe față.

-În mod normal, nu aş face ceva rău unei persoane nevinovate, dar trebuie să recunosc o anumită lipsă de raționalitate când vine vorba de tine. Astăzi, terminând-o cu el i-ai salvat viața, pentru că dacă aş fi auzit altceva petrecându-se în casă, l-aş fi rupt în două.

-Ar fi trebuit să încerci numai, i-am răspuns pe un ton răgușit. Noah nu crede în vampiri, fantome şi nici în orice altceva care este mai supranatural decât Moș Crăciun. Ar fi bine să nu-i faci rău.

-Pisoiaş, dacă aş fi vrut să-l omor pe Noah, aş fi făcut-o chiar înainte ca tu să știi că eram în oraș. Dar este dificil să te aştepţi ca eu să stau cu mâinile în sân şi să ascult cum ţi-o tragi cu el. Îţi aminteşti reacția ta în noaptea când am sărutat-o pe Felicity?

Da, am simțit că vreau să-i rup membrele unul câte unul. Posesivitatea unui vampir nu ţine deloc cont care este nevinovat sau nu.

-În regulă, am recunoscut. Încă avem sentimente unul pentru celălalt. Tu crezi că între noi poate funcţiona în ciuda job-ului meu și urii virulent a mamei mele pentru vampiri. Din moment ce refuzi să pleci din cauza lui Ian și a preţului pe capul meu...

El a început să zâmbească.

-Fluturi steagul alb?

-Nu așa de repede. Spun că o putem lua încet și să vedem efectele adverse. *Nu* spun să ne declarăm iubire veșnică, în timp ce cad pe spate cu picioarele depărtate.

Zâmbetul lui se lărgi.

-Există și alte poziții.

Acele cuvinte - și privirea din ochii lui - m-au atins ca o mângâiere pe corp. Am inspirat profund, iată de ce am ales soluția de abstinenţă. Nu aș fi reușit să-mi ţin emoțiile la distanță, dacă s-ar fi ajuns la sex. După doar cinci secunde i-aş fi urlat lui Bones dragostea mea eternă.

-Accepţi sau nu.

-Accept.

Am clipit, o parte din mine nu credea ceea ce se întâmpla. Era adevărat? Sau doar un alt vis nebunesc, unul din o mie pe care l-am avut cu Bones?

-Bine.

Nu știam ce să spun. Nici ce să fac. Să-i strâng mâna? Să încheiem pactul cu un sărut? Să strig: *La naiba cu abstinență!* și să rup hainele de pe el? Aveam nevoie de un manual de pacturi cu un mort-viu, deoarece în acel moment eram pierdută.

Bones își înclină capul, și scoase un sunet de resemnare.

-Pisoiaş... *rezolvarea* ta va fi pusă la încercare mai devreme decât te aştepţi.

Eh?

-Ce vrei să spui?

Se ridică.

-Mama ta este aici.

17

Am sărit în sus.

-Oh, *rahat!*

De teamă am încercat să merg înainte de a mă ridica complet de pe scaun, și m-am împiedicat. Apoi l-am văzut pe Bones cu coada ochiului.

-Uhm, ce faci?

Calm s-a dus în camera alăturată și s-a aşezat pe canapea.

-Rămân aici. Doar ce ai fost de acord să ne dai o şansă, și de această dată refuz să fiu împins într-un dulap. Acum îi poţi spune mamei tale că eşti într-o relaţie cu mine. Ar fi trebuit să te forțeze înainte ca să-i zici despre noi. În schimb, ea a aflat despre relația noastră doar după ce vampirii i-au ucis părinții de față cu ea. Nu este de mirare că nu i-a picat bine.

-*Nu i-a picat bine?* Amintirea morţii bunicilor mei mi-a supraîncălzit voce. A vrut să te omoare!

Se auzi o bătaie energică în uşă. Mama mea nu a fost niciodată delicată.

Bones arcui o sprânceană.

-Deschizi tu, sau trebuie să o fac eu?

Expresia lui prevestea un dezastru, dar după postura sa se înţelegea clar că nu s-ar fi lăsat băgat din nou în dulap.

-O secundă, mamă! am strigat. Apoi am scotocit în jur după o sticlă de gin. Cu siguranţă, voi avea nevoie!

-Se va duce direct la Don, am murmurat.

-Las-o să se ducă, a spus Bones. Eu nu mă mişc de aici.

I-am aruncat o ultimă privire înainte de a mă îndrepta înspre ușă. Gata cu mersul pe vârfuri în această relaţie: se pare că aveam de gând să mă arunc cu capul înainte în necazuri. Cred că nu ar fi fost niciun moment mai bun ca ăsta pentru a vedea dacă Bones avea dreptate cu privire la depășirea obstacolelor noastre. În special acest obstacol, *mama mea*, care era mult mai înfricoșătoare decât putea fi Don vreodată.

Mama a intrat, de îndată ce am deschis ușa. Deja bombănea.

-... l-am sunat pe Noah, mai devreme, pentru a da de tine, și mi-a spus că ai pus capăt relaţiei cu el! Să nu crezi că nu știu de ce, Catherine, și sunt aici să-ţi spun că asta trebuie să se termine. *În acest moment*. Ai scăpat de acel deşeu de criminal cu ani în urmă, și o vei face din nou! *Nu* voi sta cu mâinile în sân în timp ce te transformi în acelaşi tip de demon infernal care ți-a dat viață...

Se opri când îl văzu pe Bones pe canapea, privind-o cu o expresie care nu putea fi numită amuzament.

-Bună, Justina, a murmurat Bones. Este o plăcere să te văd din nou. Nu vrei să te aşezi?

Pentru a sublinia cuvintele lui, lovi locul liber de lângă el.

Cât ai clipi mama mea s-a schimbat la faţă, de la alb la violet. Am închis ușa și a luat o înghițitură lungă din băutura mea. Crizele de isterie să înceapă!

Mama s-a întors înspre mine într-un acces de furie.

-Pentru numele *bunului* Dumnezeu, Catherine! Ce e *în neregulă* cu tine. Te-a vrăjit din nou?

La aceste cuvinte Bones râse. S-a ridicat de pe canapea, fără niciun efort, îndreptându-se spre mama, care făcea paşi repezi înapoi.

-Dacă cineva este victima unei vrăji, Justina, acela sunt eu. Fiica ta mi-a făcut una în urmă cu cinci ani, și încă vraja nu s-a rupt. Oh, și vei fi încântată să știi că am decis să ne reluăm relația. Nu te obosi să ne feliciţi - crede-mă, expresia ta este suficientă pentru mine.

Am luat încă o altă înghițitură lungă din sticlă. Evident Bones a decis să nu fie indulgent cu mama mea și i-a sărit direct la gât. Tipic pentru un vampir.

Mama spuse pe un ton acid:

-Am crezut că ai terminat să o faci pe curva atunci când l-ai părăsit, Catherine, dar se pare că doar ţi-ai întârziat activitatea.

Faţa lui Bones s-a transformat în piatră, și i-a vorbit înainte ca eu să-i pot da un răspuns indignat.

-Niciodată să nu mai îndrăznești să-i vorbeşti așa. Era o amenințare explicită în cuvintele sale. Despre mine poţi spune tot ceea ce vrei și mai mult, dar *nu* voi sta deoparte în timp ce o jigneşti din cauza ignoranței tale.

Ea făcu un pas înapoi, și ceva în expresia sa se schimbă. Ca și cum, în cele din urmă, a înțeles că trebuia să se lupte şi cu el în mod direct, și nu doar cu mine.

-Ai de gând doar să stai acolo și să-l laşi să mă amenințe? a întrebat ea, apoi a schimbat tactica. Bănuiesc că vei sta şi vei privi şi atunci când îmi va suge sângele, nu?

-Oh gata, mamă, am lătrat. Nu îţi va face nimic rău, ceea ce este mult mai bine decât ceea ce i-ai face tu, dacă ai avea posibilitate. Scuză-mă că nu te apăr în timp ce te enervezi pentru că el nu vrea să mă jigneşti. Trebuie să fie un defect al caracterului meu.

Ea clătină un deget în față.

-Sângele iese la suprafaţă, spunea tatăl meu, și avea dreptate! Uită-te la tine! Te-ai înjosit lăsând un bărbat bun pentru un animal murdar, mai rău, o creatură care nu este nici măcar un animal! *Mai rău!*

-Sunt aici, Justina, și ar fi mai bine să te obişnuieşti cu asta. Vrei să-mi spui animal? Atunci, uită-te la mine.

Bones s-a pus în faţa mea, astfel încât ea a fost forțată să-şi mute privirea. Mama la fixat cu atenție, pentru prima dată, privindu-l direct în ochi. Trebuie recunoscut faptul că i-a susținut privirea lui Bones. Despre ea se puteau spune multe lucruri, dar, cu siguranță, nu că era lașă.

-Tu. Care era numele tău?

Aluzia ei sarcastică, la lipsa lui de importanţă, m-a făcut să ascund în spatele lui Bones, zâmbetul ivit pe buzele mele. Mama știa al naibii de bine cum îl cheama.

-Bones. Nu pot să spun că este o plăcere să facem cunoştinţă în aceste circumstanţe, dar era timpul, nu crezi?

O puteam vedea pe mama de după umărul lui Bones. Ea îl privi de sus în jos cu dispreţ, și în final a ridicat din umeri.

-De fapt, eu nu sunt de acord. Ei bine, nu arăţi rău deloc. Nu era un compliment după modul în care cuvintele îi ieșeau de pe buze. Chiar și tatăl ei arăta bine, de fapt era superb. Evident, știi asta - seamănă cu tatăl ei. Uneori abia mă pot uita la ea la cât de bine îi seamănă.

Am simțit un junghi de durere, pentru că ştiam din totdeauna că ea poate mă iubea, dar nu mă accepta. Poate niciodată nu ar fi făcut-o.

-Poate seamănă cu el, nu am de unde să ştiu, a răspuns ferm Bones. Nu l-am întâlnit pe tip, dar lăsă-mă să te asigur că, seamănă şi cu tine. Încăpățânarea, de exemplu. Curajul. Un temperament urât când se enervează. Poate, de asemenea, să țină pică destul de mult timp, dar aici tu o depăşeşti. De douăzeci șapte de ani, continui *încă* să o pedepseşti pe ea pentru ceea ce ţi s-a întâmplat ţie.

Asta a făcut-o pe mama să se apropie de Bones.

-Cum îndrăznești! Ai curaj să-mi arunci în faţă ceva ce unul din specia ta mi-a făcut, acelaşi lucru pe care fără îndoială l-ai făcut şi tu, *demon* ucigaş!

Bones făcu, de asemenea, un pas înainte. Acum erau faţă în faţă.

-Dacă aș fi fost doar un demon ucigaş, te-aş fi trimis în iad cu ani în urmă. Asta *mi*-ar fi simplificat mai mult viața, te asigur. Ai băgat-o în ceață atunci când acei vulturi au venit cu oferta lor tentantă, și știm amândoi prea bine de ce a acceptat, nu? Nu ţi-a păsat deloc că, în ultimii ani a fost la fel de nefericită ca și mine, sau că a experimentat moartea mai mult decât Houdini, la naiba! Nu, erai mulţumită pentru că ucidea vampiri, în loc să şi-o tragă cu unul! Ei bine, Justina, sper că te-ai bucurat de pauză, pentru că s-a terminat. M-am întors și am de gând să rămân.

Mama mi-a aruncat o privire tensionată peste umărul lui Bones.

-Catherine! Tu nu poţi să vrei să stai cu această creatură! Îţi va lua sufletul, te va transforma...

-Sufletul meu îmi aparţine numai mie și lui Dumnezeu, mamă. Bones nu îl poate lua chiar dacă ar încerca. L-am ocolit pe Bones pentru a o înfrunta pe mama și am inhalat profund. *Rezistă. Acum ori niciodată.* Dar nu îţi voi permite ţie sau altcuiva să decidă ce să fac cu viața mea privată. Bones nu trebuie să-ţi placă, la naiba, din partea mea poţi să-l urăşti până la moarte dar atât timp cât voi fi cu el, *va trebui* să-l suporţi. Și așa va trebuie să facă Don și ceilalți, sau... sau voi pleca și nu mă voi mai întoarce niciodată.

Ea doar s-a uitat la mine cu indiferență, plimbând privirea de la el la mine şi viceversa. Apoi îi apăru o strălucire în ochi. Am râs amar.

-Încercă, mamă. Încercă să-i suni pe colegii mei ca să-l omoare. Ai văzut ce-a făcut cu ani în urmă pe autostradă, și el nu era nici măcar supărat! În plus, voi ucide cu mâinile mele pe oricine vine după el. Nu contează cine. Am lăsat-o să citească în ochii mei că vorbieam serios. Poate aș fi făcut totul ca să evit asta, dar, în cele din urmă... vorbeam serios. După aceea, Bones şi eu vom dispărea. Pentru totdeauna. Chiar asta vrei? La urma urmei, dacă rămân aici cu tine și ei, va fi mai puțin probabil să-mi doresc să mă transform într-un vampir. Dar dacă mă îndepărtez de suportul uman... ei bine, nu se știe niciodată.

Mă jucam, fără ruşine, cu cele mai mari temeri ale ei, dar ea şi-a căutat-o. Bones strânse buzele.

-Priveşte partea bună a lucrurilor, i-a spus Bones mamei cu intenții răutăcioase. Dacă ne laşi în pace, într-o zi se poate sătura de mine. Dar dacă ne obligi să fugim, nu îmi laşi prea multe alternative... Bones lăsă fraza neterminată.

-Ca și cum aş crede un cuvânt din ceea ce ai spus, a zis mama mea. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ţi-ai înfige un ţăruş în inimă și ai muri pentru totdeauna. Dacă ai iubi-o cu adevărat, aşa ai face.

Bones îi aruncă o privire obosită, și apoi oftă.

-Știi care e problema ta, Justina? Ai nevoie cu disperare să ţi-o tragi.

Am înghițit o gură de gin pentru a acoperi râsul pe care mă forţam să nu-l scot. Iisuse, de câte ori m-am gândit şi eu la asta!

Ea pufni scandalizată. Bones o ignoră.

-Nu mă ofer voluntar, zilele mele ca gigolo s-au terminat în secolul al XVIII-lea.

În timp ce gâfâiam, ginul a ajuns brusc în plămâni. El *nu*-i spunea mamei mele despre profesia lui anterioară! *Bunule Dumnezeu,* sper că am auzit greșit!

Nu, am auzit bine, și Bones a continuat:

-... dar am un prieten care îmi datorează o favoare și l-aş putea convinge să... Pisoiaş, te simţi bine?

M-am oprit din respirat în momentul în care a recunoscut cu dezinvoltură care fusese meseria lui în trecut. Adăugând şi lichidul care era blocat în plămâni şi nu, nu mă simţeam bine.

Mama nu mă luă în considerare şi un torent de insulte erupse din gura ei.

-Prost, depravat, hărțuitor *sodomit* (persoană care întreţine relaţii sexuale diferite - cu aceaşi sex sau cu animale) ...

-Nu este un flash back perfect din copilăria ei? Te preocupi mai mult de tine decât de fiica ta, femeie blestemată; nu vezi că se sufocă?

Bones mă bătea pe spate în timp ce eu tuşeam pentru a expulza ginul din trahee. Când aerul a ajuns în plămâni am simţit cum mă arde. Ochii mi se umplură de lacrimi, dar cel puțin am fost în stare să mai trag o gură de aer, şi încă una.

Asigurându-se că respir din nou, Bones reluă discuţia de unde rămăsese cu mama.

-*Sodomit* nu este corect, Justina. Clienții mei au fost femei, nu bărbați. Doar pentru a clarifica; nu mi-ar fi plăcut să gândești ceva fals despre mine. Desigur, în cazul în care nu ai încredere în recomandările mele pentru o pardită de sex, presupun că prietenul fiicei tale, Juan, ar putea fi disponibil pentru descurajanta sarcină...

-Acum *te oprești!* Strigă mama, deschizând ușa cu violență.

-Revino cât mai curând, strigă Bones în urma ei, în timp ce ea trânti uşa atât de tare încât se zguduiră ferestrele.

-Va merge direct la Don, am spus răguşit, în încercarea de a respira.

Bones doar rânji.

-Nu, nu o va face. E supărată, dar este inteligentă. I-a făcut bine să vadă că ai înfruntat-o. Va fierbe pentru o vreme, și apoi va aștepta o oportunitate. În ciuda a ceea ce ți-a spus, nu ar risca niciodată ca tu să o părăseşti. Nu are pe nimeni altcineva, şi o ştie.

Eu nu eram convinsă.

-Ai mai face bine să îţi aperi spatele. Ea ar putea trimite o echipă după tine.

Bones râse.

-Cu ce scop? Ar fi nevoie de o mică armată ca să mă pună la colț, și i-aş simți sosind. Nu te teme, scumpi. Nu sunt atât de ușor de ucis. Acum, vrei să porţi astea? Sau vrei să te schimbi în alte haine?

-Pentru ce? am întrebat suspect.

-Te scot la cină, a spus el. Este un clasic în întâlniri, nu? Mai ales că aperitivul tău de mai devreme s-a răcit, și nu arăta bine nici atunci când era cald.

-Dar... ce se întâmplă dacă... am început, apoi m-am oprit.

Din expresia lui, am știut că Bones știa că eram pe cale de a spune: *"Și dacă ne văd împreună?"* Dacă voiam cu adevărat să ofer o şansă acestei relații, atunci trebuia ca Bones şi job-ul meu să fie pe aceeaşi lungime de undă. Mai precis, trebuia ca Don şi Bones să se înţeleagă. Sau să plec... şi să sper cu toată inima mea să nu devin următoarea țintă a echipei mele.

Acum ori niciodată.

-Am de gând să mă schimb, așteptă-mă.

Bones mi-a oferit un zâmbet crispat.

-Sunt destul de obișnui cu asta.

18

n ciuda temerilor mele, au trecut trei zile fără un semn de la mama mea sau de la job. Am fost uimită că Bones părea să aibă dreptate, și mama nu a alergat direct la Don, ţipând: *"Nosferatu, aaah!"* sau altă variantă. Îi era cu adevărat frică să nu mă piardă așa cum a spus Bones? După o întreagă viață în care am crezut că mama ar fi fost mai fericită fără mine, era foarte ciudat să cred acum că ea ar fi sacrificat un pic din prejudecăţiile ei infinite pentru a avea o relaţie cu mine.

Sau ea, pur și simplu, încerca să câştige timp. Această variantă era mult mai probabilă.

Bones mă scotea în oraş în fiecare seară. Mergeam la cină, la cinema, în baruri sau ne plimbam pe străzile Richmond-ului. Ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că nu am fost mai fericit în viața mea. De fiecare dată când deschideam ușa și îl vedeam așteptându-mă, inima mea batea ca nebuna. El o auzea, cu siguranţă, dar nu spunea nimic. Bones rămânea la planul impus, de a o lua încet, așteptând ca eu să fac primul pas.

Ceva ce era din ce în ce mai dificil de a face. Desigur, am spus să o luăm încet, dar cu cât mai mult timp petreceam cu Bones cu atât mai puțin îmi aminteam de ce am crezut că era o idee bună. De fiecare dată când mă ţinea de mâna, ori de câte ori corpurile noastre se atingeau, la naiba, în fiecare noapte când mă lăsa pe verandă și pleca după doar un sărut de noapte bună, mă topeam de dorinţă. Nu aș fi reuşit să o iau încet pentru prea mult timp; aş fi ajuns să sar pe el.

În cea de-a patra seară, Bones a spus că vrea să gătească pentru mine în loc de a ieși. Am fost de acord, întrebându-mă dacă era un mod de a organiza o seară mai

romantică, și nu am obiectat. Dacă aş fi dat ascultare corpului meu, desertul nu ar fi fost de gen alimentar.

Din moment ce în casă nu aveam decât alimente semipreparate, de încălzi în cuptorul cu microunde, Bones a mers la supermarket. Când a ajuns acasă i-am deschis uşa, zâmbind în fața multitudinilor de pungi de cumpărături, dar expresia lui dură m-a derutat.

-Suntem urmăriţi.

În timp ce spune asta, Bones se întoarse și ani de practică m-au făcut să rezist tentaţiei de a privi în jur. I-am luat câteva sacoşi și a întrebat cu voce scăzută:

-Ian?

-Nu, e prietenul tău, cel din Ohio. E la capătul străzii în maşină, şi după modul în care pulsaţiile sale au crescut, presupun că ai fost descoperită. El a înțeles ceea ce sunt.

-Tate? El a fost singura persoană care l-a văzut Bones în Ohio, atunci când Don a folosit tactica lui de recrutare: *"Alătură-te mine sau mori."* Crezi că l-am sunat mama mea?

Bones m-a băgat înăuntru cu propriul său corp.

-După frecvenţa inimii lui, simt că este şocat. Nu, el nu avea nicio idee. Probabil s-a gândit să-ţi ofere un pic de companie, în speranța ca tu să cedezi şi să te culci cu el. Nemernicul.

Am început să merg înainte și înapoi. Bones a început să golească sacoşele ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Practicitatea era cu siguranţă punctul lui forte. *Asta e ceea ce am obţinut, după ce am învăţat băieţii să observe uşoare nuanțe în aparență și mișcări care disting un vampir de restul populației*, m-am gândit. Se pare că mi-am făcut foarte bine treaba, având în vedere că Tate a înțeles ceea ce era Bones, din capătul străzii. Am ascultat cu atenţie, alertând simțurile spre exterior. După o secundă, am auzit respirația și ritmul cardiac accelerat al lui Tate. Da, se putea spune cu toată siguranţa că era şocat.

După un alt moment, el a turat motocicleta. A luat-o în direcția opusă a casei mele, și nu era nevoie să mă gândesc prea mult pentru a ghici unde se ducea.

-Aş fi vrut mai mult timp, am spus uşor disperată.

Bones s-a limitat doar să-mi pregătească un gin tonic, pe care mi l-a oferit. L-am terminat chiar înainte ca gheața să se topească.

-E mai bine, scumpi? El își țuguie buzele. Chestia asta este ca un drog pentru tine.

-Îmi place gustul. E ceea ce toți bețivii spun, nu-i așa? am oftat, dintr-o dată obosită.

-Vrei să plec, sau aștept să văd ce vor face? Ți-am spus, dacă vin în număr mare îi vom simţi înainte ca ei să ajungă. Alegerea este a ta.

După un minut de reflecție, m-am uitat la el.

-Ei bine, cred că, mai devreme sau mai târziu, ar fi aflat oricum. Lui Tate îi va lua o jumătate de oră pentru a ajunge la casa mea, cel puțin treizeci de minute îi va lua lui Don să decidă cum să acţioneze, și, alte treizeci pentru a trimite o echipă aici, în cazul în care aşa au hotărât. Tate nu știe că l-am văzut, așa că nu cred

că se va grăbi. Poţi să rămâi. Dacă am reuşit să-i spun mamei, cu Don va fi floare la ureche.

Am încercat să fac pe glumeaţa pentru a acoperi agitația din stomacul meu, dar Bones știa că eram mult mai puțin încrezătoare decât păream.

-O să fie bine, Pisoiaş. Ai să vezi.

***

Exact o oră mai târziu, telefonul meu a sunat. Era să-l rup în graba de a răspunde.

-Alo? Recunosc că m-am bucurat că nu a existat niciun fir de teamă în vocea mea. La celălalt capăt al liniei, Don părea mai puțin prietenos.

-Cat? Tu ești?

-Este telefonul meu, cine altcineva ar putea fi?

Fu un moment de tăcere, și apoi m-a întrebat cu prudență:

-Toate este în regulă la tine acasă?

Oh, poate el a crezut că am atras un vampir în casă pentru a mă distra un pic și apoi să-l omor. Ei bine, un punct în favoare lui pentru că nu s-a îndoit de mine, fără să se asigure mai întâi. Tate nu o făcuse.

-Da, da, de ce? Ce se întâmplă?

Un alt moment de tăcere, și apoi Don a continuat:

-E o urgență. Când poți veni?

Am aruncat o privire spre Bones, care ridică din umeri.

-Dă-mi o oră.

-Bine, te aștept. *Oh, nu aveam nicio îndoială.*

După ce am închis, am izbucnit:

-Nu te voi preda!

De îndată ce aceste cuvinte mi-au ieşit din gură, am știut că vorbeam serios. În ultimele zile mi-am amintit cât de tristă am fost fără Bones. Să mă întorc înapoi la viaţa mea goală doar ca toată lumea din jurul meu să fie mai liniştită? Nu, mulțumesc.

Bones râse fără milă.

-Ai dreptate. Nu voi pleca doar pentru că, s-ar putea ca ei să nu ne dea binecuvântarea.

-Cu toate acestea, nu am de gând să renunț la job-ul meu. Inconștient am luat, de asemenea, şi această decizie, dar până atunci nu am exprimat-o verbal. Ăsta este mai mult decât un job pentru mine. Pot face o diferenţă în viața oamenilor care nu au cui să ceară ajutor, Bones. Știu că trebuie să-l înfrunt pe Don și băieţii din echipă, dar nu voi pleca decât dacă mă vor forţa.

-La naiba. Bones oftă. Dacă vrei să continui cu cruciada ta de-a elibera lumea de criminalii morţi-vii, o poţi face cu mine. Nu ai nevoie de ei.

-Dar ei au nevoie de mine. Dacă nu îmi vor da alternative, voi pleca, dar voi lupta pentru a le schimba părerea.

Bones mă privi cu un amestec de frustrare și resemnare. În cele din urmă, a ridicat mâinile.

-În regulă. Trebuie să mă gândesc ce să fac cu privire la asta, și, de asemenea, în ceea ce-l privește pe Ian, chiar dacă cu el avem un pic mai mult timp. Poate o lună, dacă norocul este de partea noastră. Dacă prietenul tău nu a înţeles, nu-i spune încă șefului tău cine sunt cu adevăr. Sunt câteva detalii pe care trebuie să le pun la punct înainte ca ei să realizeze că nu m-au ucis în Ohio.

-Ce detalii? Cu Ian?

-Nu cu Ian. Cu Don. Un tip interesant. De-a lungul ultimelor luni am făcut niște cercetări despre el și aștept confirmarea unor informații. O să-ți spun când le voi primi.

Don?

-Ce informații?

-Am să-ți spun când le voi primi, a repetat. Apoi, el a schimbat subiectul. Știi că te voi urma până acolo, dar cât de sigură e acea clădire în care lucrezi? Dacă te vor forța să pleci, unde te vor duce? Pe pista de decolare?

-Da, vor încerca să mă facă să plec cu avionul. În mod normal, de acolo nu decolează un avion, așa că dacă vezi unul ridicându-se de la sol, sunt șanse bune ca eu să fiu la bord.

-Nu trebuie musai să te duci, dar văd că ai decis deja asta. Mai gândeşte-te, totuşi. În cazul în care nu reușesc să te convingă să renunți la mine și vor cred că vei încerca să fugi dacă te vor sechestra, ce îi vor împiedica să te ucidă? Îţi garantez că nu va decola niciun avion cu tine la bord, dar nu-mi place ideea să cazi într-o capcană. Cât de sigură eşti de aceşti oameni?

M-am gândit rece și impersonal. Apoi am clătinat din cap.

-Dacă nu au epuizat toate celelalte opțiuni, ei nu vor apăsa pe trăgaci. Mai întâi vor încerca să mă salveze. Dacă aş începe să ucid oameni, atunci vor încerca să mă omoare, dar altfel... nu. Nu e în stilul lui Don.

I-am întâlnit privirea lui, pentru că voiam să se uite în ochii în timp îi spuneam restul.

-Când te-am părăsit, am crezut că era singura cale de a te salva pe tine şi mama mea. Chiar credeam asta. Dar de-a lungul anilor, am învăţat să-l cunosc pe Don. Acesta poate fi un fiu de căţea insensibil, dar nu e creatura rece pe care am crezut-o la început. Dacă aş fugi cu tine, Don nu ar lăsa-o pe mama fără protecție, indiferent dacă prima dată când ne-am întâlnit a amenințat că va face acest lucru. Da, m-ar ucide dacă ar crede că îi voi distruge activitatea sa, dar numai în ultimă instanță. Nu mă tem să mă duc acolo, dar cum am spus, nu am de gând să te predau doar pentru că lui Don nu-i place că ești un vampir și că ies cu tine.

Bones se apropie. Foarte uşor, el mi-a mângâiat faţa. Apoi, şi-a strecurat mâna prin părul meu și se aplecă în faţă. Când buzele lui s-au lipit pe ale mele, am gemut uşor.

Fiorul instantaneu care m-a străbătut poate că a fost din cauza energiei lui, din moment ce buzele m-au furnicat în momentul contactului. Dar m-am gândit că trebuie să fie vorba despre altceva, mai ales când am simțit un șoc puternic când

limba lui s-a frecat de a mea. L-am strâns mai tare, încât trupurile noastre erau la fel de lipite ca buzele noastre. Brusc necesitatea pe care am înăbuşit-o ani de zile a ieşit ca o furtună la suprafață. I-am încercuit spatele cu mâinile, și apoi l-am mângâiat, din cauza impulsului brusc și frenetic de a atinge cât mai mult posibil.

Brațele lui Bones s-au mutat pe spatele meu pentru a mă zdrobi dureros de el. Gura lui mă devasta cu o foame care mi-a făcut inima să bată repede și să mă excite atât de tare încât m-am udat instant. Cred că a simţit şi el sau poate a perceput mirosul, pentru că şi-a frecat vintre împotriva mea cu un masaj puternic și blând, care aproape m-a făcut să ajung la orgasm, chiar şi aşa în picioare.

M-am depărtat de el. Dacă nu o făceam în acel moment, nu aș mai fi reuşit. Bones mă ținea de brațe în timp ce se uita cu ochii lui verzi strălucitori în ai mei. El a coborât mâinile pe pielea mea, ca și cum se lupta între a mă trage înapoi sau a-mi da drumul.

-Dacă te sărut din nou, nu mă voi opri, a recunoscut aspru.

Avertizarea a fost un ecou al gândurilor mele.

Respiram cu gâfâituri scurte, care păreau să mă stârnească cu ritmul lor excitant. *Rămâi*, parcă spuneau. *Lui Don îi va lua cel puțin o oră înainte de a sosi cu întăriri...*

-Nu putem, nu acum, m-am plâns. Sau le va fi destul de ușor colegilor mei să te omoare, din moment ce vei fi prins sub mine.

Bones râse, dar suna mai mult ca un mârâit răgușit.

-Aş fi fericit să îmi asum asemenea riscuri.

M-am tras înapoi, desprinzându-i, literalmente, degetele de pe braţul meu.

-Nu acum, am repetat, deși ceea ce aş fi vrut de fapt era să urlu: *Da, acum, și grăbește-te!* Trebuie să mă ocup de această problemă. Nu crezi că am așteptat prea mult?

Se uită frustrat la umflătura din pantalonii săi.

-Prea mult.

Am râs.

-Nu la aia mă refeream; ştii ce am vrut să spun.

Bones trecu o mână prin păr, oferindu-mi o privire din care se înţelegea că încă se lupta cu gândul dacă să mă arunce sau nu pe covor. A trebuit să rup contactul vizual, pentru că îmi era teamă că ceea ce ar fi văzut în ochii mei nu ar fi făcut nimic altceva decât să-l încurajeze.

-Corect, a spus el. Munca ta. Să revizuim posibilităţile, dacă nu le va pica bine vestea. Vreau să fii pregătită pentru a scăpa, dacă va trebui.

-Nu îţi face griji cu privire la asta, i-am răspuns, râzând obosită. De ani de zile, sunt pregătită pentru o evadare.

Paznicul de la intrare nu îmi făcu semn să intru, ca de obicei.

-Scuză-mă, dar... uhm, trebuie să controlăm vehiculul.

Am ascuns un zâmbet în spatele mâinii. Deci, Don era nervos.

-Ce este, Manny? Noi reguli?

-Da, mi-a confirmat el imediat.

Alţi trei bărbați înarmați au înconjurat mașina mea. Au explorat interior, șasiul și chiar motorul. În cele din urmă, Manny se îndepărtă și dădu din cap.

-Poţi intra.

De asemenea, m-au oprit la a doua și a treia poartă, repetând aceeași procedură. A fost nevoie de mai mult de douăzeci de minute doar pentru a intra în perimetrul de șase kilometrii și jumătate, care încercuia clădirea principală. Ei nu mă mai controlaseră atât de bine din primul meu an cu Don. Ceea ce nu știau era că, Bones nu trebuia să vină cu mine. El parcursese drumul singur cu motocicleta lui nouă, strălucitoare, și mă aștepta, fără să fie văzut, lângă pista de decolare. Nu se știe niciodată.

Odată ajunsă înăuntru, gardienii fură mai puţin activi. Am trecut de punctul de control fără probleme. Şi, se pare că erau preocupaţi doar de faptul că aş putea aduce un vizitator nedorit. Când am intrat în biroul lui Don, am văzut că era atât Juan cât și Tate. Deci, era vorba despre o intervenţie.

-Bună, băieți, i-am salutat.

Juan a dat din cap, dar Tate nici măcar nu m-a luat în considerare. Don se ridică de la birou.

-Cat, ai întârziat douăzeci de minute.

-Am fost încetinită, am spus nereuşit să mă abţin. Apoi, cum am intrat în clădire, gardienii aproape m-au dezbrăcat pentru a mă percheziţiona.

-Închide ușa, Juan, a ordonat Don rece. Cu un gest, mi-a arătat locul meu obișnuit.

M-am așezat și a pus imediat un picior pe noul său birou.

-Frumoasă culoare, am spus. Și e mult mai frumos decât celălalt. Care este urgența? *Ca și cum n-aş şti.*

-Tu eşti, a răspuns cu asprime Tate.

Don i-a făcut semn să tacă și la privit urât. Deci, voia să o facă pe Tata Urs, în timp ce Tate și Juan erau întăririle.

-Cat, acum câteva zile, ţi-am spus cât de surprinzător este comportamentul tău impecabil aici. Din câte se pare am vorbit prea devreme. Știm despre vampir. Ce ai de spus?

I-am zâmbit rece. Bones mi-a spus să nu-i dezvălui cine era, și pentru momentul mi se părea în regulă. Erau deja vizibil supăraţi.

-M-ai spionat? Am crezut că ai renunțat cu mult timp în urmă. Bastard băgăcios, ce-ți pasă cu cine mă văd atât timp cât îmi fac treaba?

Don nu se aștepta la acest răspuns, el credea, în mod evident, că m-aş fi făcut mică în faţa privirii lui fulgerătoare, dar dacă nu a reușit mama mea asta, el nu ar fi avut nicio posibilitate.

-Te întâlnești cu un vampir! Doar ce ai admis asta! izbucni Tate.

Am ridicat din umeri.

-Știi ce se spune: odată ce aşa ai început, în pat nu e nimic mai bun decât un mort.

-*Hristoase*, murmură Juan.

-Acest lucru nu l-am auzit, a spus Don aspru. Nu-ți dai seama de gravitatea celor admise? Fraternizezi cu inamicul în modul cel mai compromiţător posibil, punând în pericol viețile tuturor celor pe care îi ai în subordine. Această creatură cu siguranţă te foloseşte pentru a se infiltra în operațiunile noastre.

La aceste cuvinte, am pufnit brutal.

-El nu dă doi bani pe operaţiunile voastre, Don. Crezi sau nu, pe el îl interesează mai mult de mine decât de ceea ce se întâmplă aici.

-Nu reuşesc să văd cum este posibil, a ţipat el, pierzându-şi calmul. Uită-te la influența pe care o are asupra ta: te face să-ţi rişti viața pentru sex. Și îmi amintesc că, atunci când te-ai unit cu noi, legături personale cu vampirii erau strict interzise în acordul nostru.

Nu am vrut să corectez presupunerea greșită a lui Don cu privire la relaţiile mele, și am decis deja să pun capăt abstinenţei noastre. În plus, era clar că Tate nu l-a recunoscut pe Bones, sau lucrurile ar fi fost mult mai diferite. Ei bine, cine l-ar putea învinui? El l-a văzut numai pentru o fracțiune de secundă - chiar înainte ca Bones să-i demoleze maşina, să-i sugă sângele și să-l arunce în aer. Asta şi faptul că Bones avea culoarea părului diferit.

-Da, ei bine, s-au schimbat destul de multe lucruri de atunci, nu? i-am spus calm. De exemplu, invenția Bram-ului, sau vampirii pe care îi ținem într-o cușcă în clădirea noastră. Oh, și nu uita anii adăugaţi la viața lor.

Am făcut un semn spre Juan și Tate. Expresia lui Don mi-a confirmat că el nu le spusese nimic. Nu era nimic mai bine decât să întorci cărţile în favoare ta pentru a schimba echilibrul.

-Asta nu e important acum, a declarat Don cu vocea discordantă.

Am ridicat o sprânceană batjocoritor.

-Să-i întrebăm pe ei, nu? Tate, Juan, știați că bând sânge de vampir v-aţi lungit viața cu douăzeci de ani? *Eu* nu ştiam, dar bătrânul Don ştia cu siguranță. Știa ce s-a întâmplat în Ohio, dar a decis să nu spună nimic. Presupun că el credea că nu v-ar interesa.

-*Madre de Dios,* este adevărat? întrebă uimit Juan. Chiar şi Tate părea ușor surprins, și m-am năpustit asupra lui.

-Nu e frumos atunci când cineva știe cât de mult vei trăi și păstrează asta pentru el, nu? Cel puțin eu i-am spus lui Don că ar trebui să vă informez, în timp ce *tu* nu ai rezervat aceeași curtoazie!

-El un fel de răzbunare? a întrebat el încet.

Durerea care se citea în ochii lui nu avea legătură cu această revelație, ci cu admiterea mea anterioară. În acel moment am realizat ceea ce nu am văzut până atunci. Iisuse, Tate era îndrăgostit de mine. Era atât de evident încât nu mi-am dat seama nici măcar eu.

-Nu, nu are nimic de-a face cu aia. Nu aveam de ce să mint în acest caz. Nu are nimic de-a face cu *niciunul* dintre voi.

-Nu pot permite, deloc, să continui cu acest comportament, spuse tare şi răspicat Don. Sunt prea multe vieți în pericol, și îmi fac griji chiar și pentru tine.

M-am ridicat, îndreptându-mă spre el.

-Du-te la dracu, *şefule.* Mie îmi pasă de viața fiecărui bărbat din echipa mea, și am demonstrat-o de nenumărate ori. Dacă nu mă crezi, concediază-mă.

-*Querida,* nu fi atât de grăbită, mă imploră Juan. Don nu se mișcase. Suntem îngrijorați pentru tine; și în cazul în care acest vampir descoperă ceea ce ești...

-Știe, l-am întrerupt.

Don blestemă fără ceremonie. Acest lucru m-a făcut să clipesc des.
El nu-şi pierdea niciodată cumpătul.

-De unde știe, Cat? I-ai spus tu, nu-i așa? I-ai desenat şi o hartă cu adresa noastră, la naiba? Sper că eşti grozavă în pat, pentru că tocmai ai distrus tot ceea ce am clădit până acum!

-Nu, nu i-am spus eu. În timp ce vorbeam, improvizam. L-am cunoscut cu ani în urmă. Știa ceea ce eram încă de atunci, și a plecat din Ohio înainte să se întâmple tot acel dezastru. Nu l-am mai văzut până cu o lună în urmă, când l-am întâlnit din întâmplare prin aceste părți. El are doar o sută ani și sunt mai puternică decât el, deci știe că trebuie să-și țină gura în caz contrar îl ucid. Iată cum stau lucrurile.

-Cum ai putut? întrebă Tate, privindu-mă uşor dezgustat. Cum dracu ţi-o tragi cu un cadavru? Chiar ai trecut de la o extremă la alta. Înainte Noah, apoi direct la necrofilie!

Asta m-a enervat rău de tot.

-Aţi uitat cu toţii că sunt pe jumătate vampir? Când spuneţi rahaturi despre vampiri, vorbiţi şi despre mine! Este ca și cum *Skinheads* încearcă să o convingă pe Halle Berry să mărşăluiască cheală în parada neo-nazistă! Cum am putut? De ce nu-mi spui tu, Tate? Sau, tu, Juan? Amândoi aţi încercat să intraţi în patul meu. Presupun că asta vă face şi pe voi necrofili.

Era o lovitură sub centură, dar am făcut-o intenționat. Ei trebuiau să înceteze să gândească că toţi vampirii erau răi, și numai Dumnezeu știa că era un obicei greu de înlăturat. La urma urmei, și mie mi-a luat câţiva ani ca să-mi schimb opinia, și am ajuns să mă îndrăgostesc de unul dintre ei.

Don tuși, neplăcându-i direcţia în care se îndrepta discuţia.

-Nimeni nu a uitat ceea ce ești. Cu toate acestea, acest lucru nu schimbă misiunea ta: uciderea vampirilor. Asta e ceea ce faceţi cu toţii. Este o sarcină foarte importantă cu o mare responsabilitate. Ce îl împiedică pe amantul tău să facă o favoare semenilor săi, informându-i unde locuiește mult căutata Roşcata cu Coasa? La urma urmei, dacă tu mori, este dificil să fii o amenințare pentru el.

-Juan, cu câte femei diferite te-ai culcat în ultimii patru ani? l-am întrebat brusc.

El se scărpină pe bărbia.

-*Yo no so, Querida*, poate... una pe săptămână? a spus el înainte ca Don să-l mustreze cu privirea.

-Nu-i nevoie!

-Eu cred că da, am spus tăios. Mai mult sau mai puțin o femeie pe săptămână, care se ridică la mai mult de două sute de femei diferite în ultimii patru ani, de când lucrezi aici, și în paranteze: Juan, ești o *curvă.* Dar cât de multe dintre ele au fost examinate cu atenție pentru a te asigura că acestea nu erau prietene cu vampiri sau subalterne ale zombilor? Ticăloși sexişti, sunt singura chemată la apel din cauza tipul cu care mă întâlnesc! Ei bine, mi-a ajuns această perioadă de castitate. Don, lucrurile stau astfel: fie ai încredere în mine fie nu. Nu te-am dezamăgit niciodată, și nu voi pleca decât dacă tu mă obligi. Punct. Acum, dacă nu este o urgență *reală*, aș dori să mă întorc la vacanţa mea. Și la cadavrul meu, mulțumesc.

M-am îndreptat spre ușă, dar Tate nu s-a mișcat din fața ei.

-Dă-te din drum, am spus pe un ton de amenințare.

-Cat. Don s-a ridicat și m-a luat uşor de cot. Dacă nu trebuie să ne temem de relația ta cu acest vampir, nu te va deranja să te opreşti la laborator pentru a lăsa o probă de sânge. N-ai băut sânge din întâmplare, nu?

Am pufnit.

-Îmi pare rău, dar nu este băutura mea preferată. Dar dacă verificarea analizelor mele te face să te simţi mai bine, în regulă. Însoţeşte-mă.

-Voi fi sincer cu tine, a spus Don, în timp ce ne îndreptam spre etajul al doilea, cu Tate și Juan în urma noastră. Nu știu ce voi decide cu privire la asta. Trebuie să mă gândesc la echipă. Nu mă simt confortabil să ştiu că risc viața lor, bazându-mă doar pe cuvânt tău, cum că această creatură nu este periculoasă.

-Aici intervine partea cu încrederea. Mai mult decât atât, dacă ar fi vrut să facă rău membrilor din echipă, el ar fi putut-o face weekend-ul trecut la GiGi Club. Nu arunca în aer un lucru frumos doar pentru o simplă prejudecată, Don. Amândoi ştim că ai nevoie de mine.

El m-a privit, în timp ce puneam piciorul în laborator.

-Vreau să cred că nu te vei întoarce împotriva noastră, dar nu știu dacă pot.

Ulterior, după o examinare ce a demonstrat că nu m-am umplut de sucul Nosferatu, Tate m-a condus la mașină. El nu a mai scos niciun cuvânt din biroul lui Don, și nici eu nu am spus nimic. M-au lăsat să plec, dar ştiam că nu era cu adevăr totul sistemat. Dar pentru mine era în regulă; acum nu mai aveam nimic de ascuns. Ei bine, aproape nimic.

Tate mi-a deschis portiera doar din politeţe. Am alunecat înăuntru, dar nu a închis-o. El bătea cu degetele pe plafon.

-Cred că te-ai gândit că s-a făcut dreptate, pentru că eu nu știam cât de mult aş fi putut trăi. Cu trei ani în urmă, atunci când au fost siguri, l-am sfătuit pe Don să-ţi spună adevărul despre îmbătrânire ta. El nu a fost de acord, și el este şeful. Uneori, pur și simplu trebuie să urmezi ordinele, chiar dacă nu ne place.

-Uneori. M-am uitat la el, fără să clipesc. Nu întotdeauna. Nu atunci când îţi afectează prietenii, dar noi avem păreri diferite cu privire la asta.

-Da, ei bine, avem păreri diferite despre o mulțime de lucruri. Ochii lui albaștri i-au întâlnit pe ai mei. Tu chiar mi-ai pus fundul la bătaie acolo. Prima dată admiţi cu nonșalanță că ai un iubit vampir, după spui tuturor că am încercat să intru în patul tău. Ce urmează? Ai de gând să-ţi scoţi scula și să spun că, în realitate, ești un bărbat?

Tonul său acid nu voia să fie ironic, dar am zâmbit slab.

-Pune-mă la colț și voi scoate unghiile. Doar ştii asta. Mi-aş dori să aveţi doar mai multă încredere în mine. Îmi pasă de echipa mea și munca pe care o fac. Dacă nu ar fi aşa, de ce aş suporta tot rahatul ăsta?

El se strâmbă.

-Poate l-ai păcălit pe Don, Cat, dar nu şi pe mine. Am văzut fața ta în seara asta. Niciodată nu ai zâmbit cuiva aşa cum ai făcut-o acelui vampir. Iată de ce nu am încredere că nu-ţi vei pierde capul. Pentru că ai făcut-o deja.

20

Bones sosi punctual la șapte fix, în seara următoare. Planurile noastre erau de a cina mai devreme și apoi să *fugim* - cel puțin până dimineaţa următoare. Imediat ce am plecat de la sediu, Don a pus să fiu supravegheată douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Era o atitudine puţin spus ostilă. Probabil puseseră camere de supraveghere îndreptate înspre casa mea pentru a spiona mai bine.

Asta m-a iritat foarte mult. Ce credea Don că, dacă n-aş fi fost supravegheată, aş fi organizat mitinguri cu morţii-vii pentru a da persoanelor fără bătăi cardiace pe o rază de o sută cincizeci de kilometrii harta cu indicaţiile clădirii lui? Dacă Don nu ar fi avut ca scop principal "binele comun", aş fi părăsit locul de muncă mai devreme.

Încă încruntată, din cauza gândurilor, m-am dus să-i deschid ușa lui Bones... și am rămas uimită, privindu-l cu gura căscată.

Purta pantaloni negri pe măsură și o cămașă albastru închis, pielea lui strălucea în contrast cu acele culori. Ansamblul era completat de o jachetă din piele neagră, care cădea lejer pe umerii lui. Aceasta din urmă captă atenția mea. Era lungă, ajungându-i până la jumătatea pulpelor.

-La naiba, este ceea ce cred eu? am spus fără să vreau.

Bones zâmbi și se răsuci.

-Îți place? La urma urmei, tu ai păstrat cadoul *tău* de Crăciun, cu un semn din cap arătă spre mașina mea de pe alee, așa că mi s-a părut corect să-l recuperez pe al meu, din moment ce mi-ai luat cealaltă jachetă.

Jacheta pe care o cumpărasem cu ani în urmă de Crăciun îi venea perfect. Nu am mai avut ocazia să i-o dau, pentru că mă trezisem pe cap cu Don înainte de sărbători. Cred că Bones o căutase în locul în care o ascunsesem: în dulapul din bucătăria fostului meu apartament. I-am spus unde era ascunsă cu o zi înainte de-al

părăsi. Gândul că Bones s-a dus acolo ca să o recupereze m-a făcut aproape să izbucnesc în lacrimi.

Ceva a trebuit să se citească pe faţa mea, pentru că expresia lui s-a îndulcit.

-Îmi pare rău, scumpi, a spus el, îmbrățișându-mă. Aproape auzeam zgomotul camerelor de supraveghere, în timp ce spionii lui Don ne focalizau. Nu credeam că te-ar fi întristat acest lucru.

Am pus capăt emoțiilor mele.

-Sunt bine, i-am răspuns vesel, mângâind uşor pielea jachetei. Arăți foarte bine, chiar cum îmi imaginam... chiar dacă ai părul diferit, desigur.

Bones clătină din cap, fluturând buclele castanii închise.

-Aceasta este culoarea mea naturală. În ultimul timp nu-mi mai păsa atât de mult să-i schimb culoarea, și blondul platinat ieşea mai mult în evidență, nu crezi? De ce, îţi plăcea cealaltă culoare?

Am reflectat un moment, apoi am spus.

-Din moment ce te-am cunoscut blond, aşa mi se părea natural pentru mine, dar nu îţi face griji: nu am de gând să mă duc după apa oxigenată.

El chicoti.

-E în regulă orice te excită.

În timp ce spunea asta, ochii lui mă scanau de sus până jos, și eu simțeam cum mă arde fiecare loc privit. Eram îmbrăcată într-o rochie simplă, aderentă, fără mâneci şi cu un decolteu în formă de V în faţă şi spate. Un machiaj uşor, fără bijuterii, și *categoric* fără parfum. Orice vampir întâlnit știam că ura parfumul, deoarece pentru simţul lor olfactiv bine dezvoltat, era prea puternic, indiferent de cantitatea folosită.

-Ești gata? a întrebat el cu blândețe.

-Mmm-mh. Nu știu de ce, dar nu am putut articula un răspuns mai bun. Iisuse, erau literalmente ani de când tot ceea ce aşteptam era să petrec noaptea în brațele lui, și curând visul meu s-ar fi realizat. Deci, de ce eram dintr-o dată aşa de nervoasă? Parcă, într-un fel, mă transformasem într-o adolescentă la balul sfârşitului de an.

Bones încălecă noua sa motocicletă, un Ducati înflăcărat. Îi plăcuse întotdeauna pe două roți, deşi nu era transportul meu preferat. Cu toate acestea, motocicleta era în mod clar cea mai potrivită alegere pentru a ne pierd urma. Pe de-o parte, nu m-ar surprinde dacă Don ar fi ordonat ca în maşină să mi se pună microfoane, când am fost la sediu cu o zi în urmă, și pe de altă parte, *nimeni* nu putea prinde un vampir pe un motor.

Bones s-a uitat la mine amuzat când mi-am pus casca și am urcat în spatele lui.

-Pot să-i aud; se mișcă precum șobolanii acum. Să vedem cât pot ţine pasul cu noi. Voi merge încet la început.

Porni motocicleta şi se repezi pe stradă fără a lua în considerare limitele de viteză.

Am înfășurat brațele în jurul taliei lui. Da, totul îmi amintea de vremurile trecute.

Restaurantul unde Bones m-a dus se numea Skylines şi era în vârful unei clădiri de douăzeci de etaje care domina orașul. Pereţii exteriori erau făcuţi din sticlă pentru a nu bloca vederea, și masa noastră era chiar lângă fereastră. Farurile albe și

roșii ale maşinilor care rulau încet de-a lungul drumului, sub noi, îmi captară atenţia, și m-am întrebat în mod inutil care erau oamenii lui Don. Cu tot zgomotul făcut de traficul din jurul nostru și a persoanelor din clădire, era dificil să îmi dau seama. Dar știam că erau acolo. Tot ce trebuia să fac era să evit de a le face cu mâna de la fereastră.

-Vrei să le arăţi că nu am încercat să fugim? a fost comentariul meu după ce am comanda vinul și aperitivul.

Bones zâmbi.

-N-am vrut să de-a buzna aici ca să distrugă cina noastră. Haide, nici măcar nu te-ai uitat pe meniu.

Am scanat meniul pe care îl aveam în faţă, dar mereu îmi întorceam privirea la Bones. Nu eram singura care-l admira. Trăsăturile sale perfect cizelat, combinate cu acel har de animal de vânătoare, a întors capul fiecărei femei, atunci când a intrat. Părul său închis la culoare contrasta cu strălucirea alb-satinată a pielii lui, și m-am întrebat cum s-ar fi simţi lugimea lui printre degetele mele. Avea primul nasture de la cămaşă deschis și puteam vedea un pic din pieptul lui, care știam că e la fel de dur ca masa la care stăteam. Mi-am amintit cât de excitant fusese să-mi las unghiile să alunece de-a lungul spatelui său, şi să le înfig în carnea lui ca să-l aduc mai aproape de mine. Cum energia lui pulsa împotriva pielii mele când trupurile noastre se uneau. Cât de verzi erau ochii lui când era în mine. Și cum capacitatea sa de vampir, de a controla sângele care îi curgea prin organism, îi putea permite să facă dragoste cu mine până eram mai mult decât satisfăcută.

Nu e de mirare că nu mă puteam concentra asupra meniul. Mâncare? Cine avea nevoie de ea? Dintr-o dată nu mai eram deloc agitată cu privire la ce va urma după. De fapt, îmi doream ca *după* să vină acum.

Bones îşi dădu seama ce gânduri îmi treceau prin cap, pentru că ochii lui începură să strălucească cu pete verzi.

-Termină, scumpi. Mă faci să uit că trebuie să mă comport frumos.

-Nu înțeleg despre ce vorbești, i-am spus, încrucişându-mi din nou picioarele, lăsând să audă freacarea de piele pe piele, pentru că nu aveam ciorapi.

Vinul sosi. Am sorbit din pahar și mi-am schimbat poziția şi ocazional mângâiam scobitura dintre sâni. După ani de practică, un lucru perfecționasem: cum să excit un vampir. Într-un fel era modul în care îmi câştigam existenţa, doar că, în acest caz, nu ar fi fost niciun ţăruş de argint la sfârșit. Ce ușurare!

Bones se aplecă în faţă.

-Știi cât eşti de frumoasă? Vocea lui era un pic răgușită. Absolut răpitoare. Am intenţia să petrec ore pentru a reînnoi cunoștința gurii mele cu fiecare centimetru din corpul tău, şi abia aștept să văd dacă gustul este la fel de bun cum îmi amintesc.

Am mai ţinut un pic vinul în gură înainte de înghițire. Pentru mine partea asta nu era ca de obicei. Semnalele mele anterioare nu au mai provocat niciodată un răspuns atât de aprig.

-Trebuie să rămânem pe tot parcursul cinei? am spus, fixându-mi ochii în ai lui şi mângâindu-i cu un deget mâna. Hai să luăm mâncarea la pachet, ce zici?

El a deschis gura pentru a răspunde... şi brusc m-am trezit rostogolindu-mă sub mesele din apropiere cu el deasupra mea. Se auzi zgomot de sticlă spartă și ţipete acute. Mesele se răsturnară și oamenii aruncaţi la podea de pe scaune, în timp ce eu mă întrebam ce naiba s-a întâmplat și de ce simţeam că fruntea mea e în flăcări.

Cred că am închis ochii instinctiv, pentru că atunci când i-am deschis brusc, am ţipat. Fața lui Bones era foarte aproape de-a mea, și o gaură pătată de sânge îi colorase părul în roşu, înainte de a începe să se închidă de la sine.

-Ai fost împușcat! am suspinat. Cineva a încercat să te omoare!

Mi-a luat un moment pentru a înregistra faptele. Eram pe podea. El ne-a îndepărtat de masă, dar încă puteam vedea unde stătusem. Sticla fusese găurită în trei puncte și niciuna dintre ele nu fusese aproape de locul unde stătuse el.

Bones m-a ridicat în picioare, stând cu spatele la fereastră, și adevărul mă lovi, în timp ce el îmi răspundea.

-Nu pe mine, Pisoiaş. Pe *tine*.

21

N-am avut timp să diger vestea.

-Ţine-te de gâtul meu şi nu-mi da drumul, a spus Bones, clocotind de furie. Mergem să-l prindem pe ticălos.

El a înfășurat brațele în jurul corpului meu, în același timp în care eu m-am agățat de gâtul lui, și apoi s-a răsuci cu fața spre fereastră, trecând direct prin ea.

Zgomotul răsunător de sticlă spartă s-a amestecat cu ţipătul meu în urma căderii libere de pe o clădire de douăzeci de etaje. Nu am putut împiedica picioarele să se agite convulsiv și stomac să mi se ridice în gât cu o senzaţie de greață. Vântul îmi înțepa ochii, care erau larg deschişi de teama de a vedea că solul se apropia rapid. M-am agăţat mai bine de gâtul lui Bones, apoi s-a întâmplat ceva de necrezut. Am început să încetinim.

Neîncrezătoare m-am uitat să văd dacă cumva apăruse în mod miraculos o parașută, dar nu era nimic în afară de luminile zgârie-norului. Înainte de a putea să înţeleg motivul, am auzit un *șuierat*, apoi nu ne-am oprit din cădere. Zburam în diagonală deasupra unei dube negre, care făcea slalom prin trafic. Țipetele mele s-au oprit în gât, sufocate de uimire.

Roţile maşinilor scârţiau atât din cauza conducerii neregulate, cât şi a persoanele care frânau brusc din cauza şocului şi a neîncrederii la vederea unei forme întunecate ce se deplasa rapid deasupra dubei. Duba a accelerat, dar noi eram rapizi şi în câteva secunde Bones a ajuns maşina și a apucat bara de protecție din spate cu o mână, făcând-o să zboare, fără măcar să-mi de-a drumul cu cealaltă mână.

Vehiculul a aterizat cu o prăbuşire spectaculoasă. Maşinile care veneau din sens opus virau brusc încercând să evite duba. Bones a zburat în sus într-un salt unic,

care ne-a îndepărtat de agitaţia din trafic, apoi m-a pus pe trotuar şi cu un ordin concis, mi-a spus:

-Stai aici.

Ca un flash, el s-a reîntors la duba distrusă, chiar înainte de a putea murmura un răspuns. Se auziră focuri de armă şi mai multe țipetele ale trecătorilor, și apoi câteva minute mai târziu a reapărut lângă mine cu un bărbat pe umeri.

-Haide.

Bones m-a apucat ferm din nou, și apoi picioarele noastre s-au desprins de pe pământ. Ochii mei s-au mărit. Doamne, zburam atât de *repede*! Pentru a împiedica picoarele mele să se agite în mod sălbatic, aşa cum o făcea mintea mea, le-am înfăşurat în jurul picioarelor lui Bones, ţinându-mă strâns de el, un pic speriată ca să mă uit în jos pentru a vedea cât de sus suntem.

Zece minute mai târziu, Bones ne-a depus pe aleea unui depozit, uşor, ca și cum ar fi păşit pe trotuar. Gâfâiam cu uimire, privindu-l ca și cum nu-l mai văzut niciodată înainte.

-Poţi să zbori? am întrebat cu respiraţia întretăiată.

El se uita la mine în timp ce-l scutura pe nefericitul asasin ca pe o păpuşă de cârpă.

-Ți-am spus că sunt mai puternic decât crezi.

Am continuat să mă holbeze la el. Bones ar fi putut părea indiferent dacă nu era ocupat cu zgâlţâirea tipului care era în mâinile sale.

-Dar tu poţi să *zbori*? am repetat, în cele din urmă, amețită de șoc.

-Sunt un Maestru vampir. În cazul în care un Maestru devine suficient de puternic și destul de bătrân, ăsta este unul dintre avantaje. Mai sunt și altele, dar vom vorbi mai târziu despre ele, a spus el, în timp ce bărbatul a deschis ochii clipind des, şi-a concetrat privirea pe Bones şi apoi i-a deschis larg. Acum era treaz şi expresia lui semăna cu a mea în momentul în care Bones ne-a catapultat afară prin fereastră. Făcea pe el de frică.

Bones l-a aşezat pe asfalt și a îngenuncheat în fața lui. Culoarea ochilor lui Bones se tranformară într-un verde smarald strălucitor, și după un ordin strict, omul s-a oprit din a se agita, rămânând nemişcat.

-De ce ai încerca să o omori pe această femeie? a întrebat Bones, arătând cu capul spre mine.

-Afaceri, a spus omul pe un ton uniform, hipnotizat de ochii strălucitori fixaţi în ai lui. Am fost angajat.

Un *alt* asasin angajat. Deci, Bones nu s-a înşelat cu privire la preţul pus pe capul meu.

-Cine te-a angajat? a întrebat el, imediat.

-Nu știu. Am primit un plic, în care se găsea un contract şi instrucţiuni, iar banii urmau să fie trimişi de îndată ce treaba era terminată. Uneori obțin job-ul prin intermediul reprezentanților, dar nu şi de data asta.

-Pisoiaş, a spus Bones, fără să-şi ia ochii de la el. Scrie.

El a scos portofelul, care avea atașat un pix mic. Şi am folosit prima bucată de hârtie pe care am găsit-o, o bacnotă.

-Nume.

-Ellis Pierson.

Un nume ce se potrivea perfect cu aspectul său. În afară de nas, care acum sângera, și de vânătăi, părea la fel de ameninţător ca Mickey Mouse. Ellis avea părul negru, tuns îngrijit, cu burta și obrajii rotunzi ca al unui copil. Cu toate acestea, era evident că nenorocitul era destul de bun cu un pistol și o țintă. Dacă n-ar fi fost Bones, acum mi-ar fi lipsit câteva părţi vitale ale creierului. Cum a ştiut că se va trage, era peste puterile mele de înțelegere.

-Pseudonime, pe toate.

El avea multe. Mi-ar fi trebuit mai multe bacnote. Una câte una, Bones i-a pus lui Ellis toate întrebările cu privire la preţul pus pe capul meu, și el știa mai bine decât oricine care erau acestea. *Trucurile meseriei*, m-am gândit în mod ironic, în timp ce luam notiţe. Era nevoie de un vânător de recompensă pentru interogarea altuia.

Am încleştat maxilarul atunci când Ellis, cu o voce plictisită, a început să detalieze instrucțiunile primite, privind modul execuției mele. Trebuia să fie doar o singură lovitură în cap, cu minimum trei gloanțe, și la o distanţă de cel puțin o sută de metri. Nu bombe în maşină, otravă, confruntare fizică şi torturi. Ellis nu era la curent cu ceea ce eram, dar cine îl angajase mă cunoştea al naibii de bine. Acele instrucţiuni erau mult prea precise pentru a fi o coincidență.

În cele din urmă, am scris pe mai multe bacnote diferite, și îmi amorţise mâna, din cauza pixului mic. Având în vedere alternativele, cu toate acestea, nu mă puteam plânge. În cele din urmă, Bones l-a întrebat pe Ellis dacă a uitat să menţioneze ceva.

-În ultimul e-mail clientul a devenit anxios și a schimbat data de punere în aplicare a planului. El a spus că noile circumstanțe necesită rezultate imediate. Preţul meu ar fi crescut cu douăzeci la sută dacă aș fi făcut treaba în seara asta. Am urmărit-o de acasă la restaurant. Acolo era mai uşor să scap în urma confuziei create.

Fiu de cățea. Cineva voia să mă ucidă rapid, și oricine era știa unde locuiesc. O senzaţie neplăcută îmi traversă corpul, pentru că era doar un număr mic de persoane care ştiau unde locuiesc.

Eu credeam că l-am fi predat la poliție, dar viteza cu care Bones l-a apucat pe Ellis și, şi-a lipit gura de gâtul lui m-a făcut să tresar. Nu era prima dată când participam la o moarte cauzată de colţi, dar era prima dată în care nu făceam nimic, ci doar priveam. La început bătăile inimii lui Ellis erau accelerate, apoi au încetinit și, în final, s-au oprit.

-L-a durut? am întrebat cu răceală, când Bones i-a dat drumul, făcându-l să cadă la pământ.

El și-a șters gura cu mâneca, spunând:

-Nu aproape la fel de mult pe cât merita, dar nu avem timp pentru asta.

Cu o atingere ușoară, care ar fi calmat până şi un copil, a străbătut cu degetele cicatricea de pe templa mea. Știam ce era: urma lăsată de glonț.

-Eram atât de aproape să te pierd, a murmurat. Nu aş fi putut suporta, Pisoiaş.

El m-a tras la pieptul său, cu putere, și reacția mea, cu privire la cât de aproape trecusem pe lângă moarte, a venit cu întârziere. Desigur, au încercat şi alţii să mă

ucidă. De prea multe ori pentru a le ţine contul, dar cu nişte glonţe de la distanță mi se părea atât de... meschin. M-am cutremurat.

-Îţi este frig? Vrei jacheta mea? el a început să-i dea jos jacheta de piele când l-am oprit.

-Ești cald. Nu te-am mai simțit așa de cald înainte.

Motivul pentru temperatura ridicată a corpului său era la trei metri distanță de noi, dar nu-mi păsa. L-am ținut strâns și m-am bucurat de neobișnuita căldură emanată de trupul său. Apoi, l-am tras de gulerul cămășii, făcându-i să-i sară un nasture, doar pentru a simți pielea încălzită pe obraz.

-Nu o face, scumpi, a spus Bones, cu vocea tensionată. În acest moment nu deţin foarte mult auto-control.

Păcat că eu acum nu aveam nevoie de auto-controlul său. Şi nici de al meu. La restaurant eram la câteva secunde de a face un salt în viața de apoi, și totuși iată-mă aici. În viaţă, nevătămată... și reticentă să pierd un alt minut.

L-am sărutat pe claviculă, sacrificând un alt nasture pentru a mă bucura mai bine de pielea lui. Bones şi-a strâns braţele în jurul spatelui meu. Valurile de energie pe care le emana corpul său mă excitau. La contactul cu gura mea pielea lui părea să fie străbătută de curent electric, care implora să fie eliberat. Cu limba am traversat distanţa dintre claviculă şi piept, făcându-l să tresară şi să-mi ridice capul, acoperindu-mi gura cu a lui.

Am simţit gustul metalic din gura lui, dar nu mi-a făcu greaţă, din contră l-am sărutat, ca și cum aş fi încercat să-l devorez, i-am supt limba în timp ce îi rupeam cămașa. Bones m-a tras rapid spre parcare, unde era mai întunecat. Ceva tare și neregulat mi-a atins spatele, dar nu m-am întors să văd ce era. Eram prea ocupată să-i ating bustul cald, pe care cămaşa ruptă îl scotea la iveală.

Am simţit cu îmi este sfâșiată rochia, lăsând la vedere lenjeria intimă. Gura lui Bones a lăsat o urmă caldă de la gât până la sânii mei, cu colţii care îmi zgâria în mod delicios pielea. Un geamăt stangulat a smuls din mine, când a tras de sutien în jos și a supt sfârcul sânului cu putere. Pulsaţii de dorință atât de intense m-au străbătut, încât se simţeau aproape dureros arzând în mine.

Am coborât una dintre mâini între corpurile noastre unite, cu singura intenție de a sfâşia pantalonii de pe el. Însă orice gând m-a abandonat atunci când degetele lui au alunecat în chiloţii mei și apoi în mine. M-am arcuit cu o asemenea forță încât m-am lovit la cap de ceva ce făcea parte din ce îmi susţinea greutate, și am dat drumul unui strigăt răgușit şi aspru de dorinţă. La fiecare frecare, coapsele mele se strângeau de plăcere, intensitatea crescând în mine până când Bones şi-a retras mâna, lăsându-mă udă și îndurerată.

-Eu nu pot să mai aștept, a murmurat Bones cu înverșunare.

Dacă aş fi fost încă în măsură să vorbesc, i-aş fi spus că sunt de acord cu el, dar toate abilităţile mele vocale erau concentrate doar pe gâfâieli - din cauza senzaţiilor incredibile pe care degetele lui le cauzase. Bones s-a îndepărtat puţin, am auzit un alt sunet de material rupt, și apoi a intrat cu puterea în mine. În același moment gura lui a reclamat-o pe a mea, sufocând strigătele mele de extaz datorate membrului său care

mă umplea. Apoi am simțit cea mai dulce durere, în timp ce a început să se miște ritmic, aproape brutal, în mine.

Mintea mea era străbătută de un singur gând confuz: *Mai tare, mai repede, mai mult, da!* Nu mă puteam gândi la nimic altceva în timp ce afundam unghiile în spate lui, încercând cu disperare o modalitate de a fi mai aproape de el. Bones şi-a pus un braţ sub fesele mele ca să mă ţină mai strâns, mai ales că suprafaţa necunoscută de care se sprijinea spatele meu se mişca în ritm cu noi. Printre un sărut, strânsoarea lui şi suprafaţa de sprijin abia respiram, dar nu-mi păsa. Singurul lucru care conta era presiunea care creștea în interior, ce făcea ca toate terminaţii nervoase să se agite.

-Nu te opri, nu te opri! am strigat, dar care a ieşit ca un vers confuz împiedicat de gura lui. Bones, cu toate acestea, la înţeles, pentru că a mărit viteza până când nu am mai ştiut dacă sunt sau nu conştientă. Spasmele au început să se agite în interiorul meu în timp ce corpul mi-a fost traversat de convulsiile cauzate de plăcerea excesivă. L-am auzit cu greu pe Bones gemând, din cauza bătăilor puternice ale inimii mele, și apoi, după câteva secunde am simţit în mine umezeala lăsată de eliberarea sa.

Mi-a luat câteva minute înainte să pot vorbi.

-E ceva care mă jenează... în spate.

Încă gâfâiam, dar nu şi Bones, desigur, pentru că el nu avea nevoie să respire. El m-a tras înapoi și apoi a aruncat o privire ofensatoare spre obiect.

-O crenguţă.

În cele din urmă, m-am întors să mă uit şi eu în spatele meu. Da, era un copac, cu o crenguţă mică şi fără frunze.

Picioarele mele alunecară în jos, desprinzându-se de talia lui, până am atins din nou solul. M-am uitat la rochie. Distrusă. Am presupus că nu mă puteam plânge, având în vedere că şi cămaşa lui Bones era la fel. Apoi am aruncat o privire - cam târzie - prin parcare pentru a vedea dacă am oferit un spectacol gratuit. Mulțumesc lui Dumnezeu, nu era nimeni în jur care să se holbeze cu gura căscată. Era bine că magazinul din apropierea parcării închisese mai devreme și că Bones alesese un copac într-o zonă întunecată.

-Asta a eliminat dorinţa după ani de privaţiune, am murmurat.

Bones, care în acel moment îmi săruta gâtul, la aceste cuvinte s-a oprit.

-*Ani?* a întrebat el încet.

Dintr-o dată m-am simțit în mod inexplicabil jenată. Desigur că, după ceea ce tocmai se întâmplase, timiditatea nu avea sens, dar era adevărat. Un lucru era să risc să fiu prinsă cu chiloţii în vine - literalmente - în public, în momentul de maximă plăcere. Şi alta era să fiu prinsă strigând în gura mare despre castitate mea anterioară.

Cu toate acestea, era prea târziu să dau înapoi. Am inspirat adânc.

-Da. Noah a fost primul tip cu care am ieşit după tine, iar noi nu... ei bine, noi nimic. Asta e.

Bones mi-a mângâiat brațele cu o mişcare lentă, atingere ce m-a făcut să mă topesc pe picioare.

-Nu ar fi contat dacă ar fi fost şi alţi bărbaţi după mine, Pisoiaş. Oh, mi-ar fi păsat, nu mă înțelege greșit, dar în cele din urmă nu ar fi fost relevant. Dar mă vei ierta dacă îţi voi mărturisi că sunt foarte, foarte fericit că nu au fost alţii.

M-a sărutat, lung și profund. Apoi, el s-a retras cu un suspin de resemnare.

-Trebuie să plecăm de aici, scumpi. Curând cineva va da peste noi.

Dap, și cu un cadavru de cealaltă parte a parcării, dacă ar fi fost un ofițer de poliție, ne-ar fi acuzat de mult mai mult decât de acte obscene în public.

-Bones. Am făcut o pauză. Bine, nu aveam niciun drept să-l întreb, din moment ce l-am părăsit și am plecat lăsând o scrisoare în care îi ceream să-și vadă mai departe de viață. Dar nu m-am putut abţine. Aș spune același lucru, că nu contează, dar... tu? Prefer să știu, decât să mă întreb.

S-a uitat fix în ochii mei.

-O singură dată. Am mers destul de departe. Eu nu voi face precum Clinton, cu privire la aceasta, și nu-i voi da un nume diferit. După Chicago, când ţi-am lăsat acel ceas, dar tu nu ai venit, eram prost dispus. Am crezut că într-adevăr ai uitat de mine, sau că nu îţi păsa de mine. În aceeași perioadă, una dintre vechile mele amante era în oraș. Ea m-a invitat în camera ei și m-am dus.

Apoi s-a oprit, dar nu am putut lăsă lucrurile aşa, trebuia să ştiu ce se întâmplase. Tipic pentru mine!

-Și apoi?

Deși privirea lui nu a ezitat, expresia lui s-a înăsprit.

-Ea și cu mine eram în pat. Am gustat-o, apoi m-am oprit înainte de a merge mai departe. Îmi imaginam că eşti tu, și nu am putut continua să mă prefac. Așa că mi-am cerut scuze și am plecat.

A gustat-o. Știam că nu se referea la faptul că gustase sângele ei. Am fost invadată de o gelozie arzătoare, și am închis ochii în faţa acelei imagini mentale a gurii sale pe o alta femeie în *acel* mod.

-Nu contează, am reușit să spun, și am vorbit serios. Dar, Doamne, cât durea.

-Îmi pare rău, a spus el. Auzeam remușcarea în vocea lui. N-ar fi trebuit să las ca lucrurile să ajungă până în acel punct. Eram supărat, mă simţeam singur şi cu siguranţă autorizat să fac asta. Nu este o combinație onorabilă.

Am deschis ochii. Luna ieşea în evidenţă pe cerul nopţii, și razele sale păreau să ofere o strălucire mai intensă pielii lui Bones.

-Nu contează, am spus, cu mai multă enfază de data asta. Și ca să ştii, am descoperit ceasul doar prea târziu. Eu nu spun că aş fi fugi cu tine, dacă l-aş fi găsit mai devreme, dar... aş fi apăsat acel buton. Nu m-aş fi putut abţine.

El a zâmbit și am văzut cum o mică uşurare i-a traversat privirea îndurerată în urma mărturisirii precedente.

-Nici eu nu mă pot abţine atunci când vine vorba de tine, Pisoiaş. Dar acum trebuie într-adevăr să plecăm.

Mi-am dres vocea.

-Uhm, pe jos?

-Nu, a pufinit el, în timp ce îşi ridica pantalonii. Într-un mod mai rapid.

-Eu încă nu pot să cred că nu mi-ai spus că poţi să zbori, m-am plâns. Îmi vin în minte câteva momente, în Ohio, când aş fi putut economisi nişte de bani de benzină!

-Nu ți-am spun atunci, pentru că mi-era teamă să-ți arăt caracteristicile suplimentare care mă deosebeau de un om normal.

Având în vedere prejudecățile mele de atunci, îmi era greu să-l învinovăţesc pentru o astfel de precauție.

-Poți, de asemenea, să sari de pe o clădire înaltă dintr-un singur salt? am întrebat, după o pauză.

El m-a îmbrățișat, și suflarea râsului său îmi gâdila gâtul.

-Vom încerca asta mâine seară.

Mi-am îndreptata privirea spre asasinul mort de cealaltă parte a parcării.

-Ce facem cu el?

-Îl lăsăm aici. Sunt sigur că prietenii lui vor veni destul de repede, aşa că va fi problema lor. Ne întoarcem la mine casă ca să aflăm cine la angajat pe defunctul Ellis Pierson.

Braţele sale s-au strâns în jurul meu și, atunci când ne-am ridicat s-a produs o explozie de aer ca şi cum ar fi avut rachete invizibile în tălpi. De data aceasta nu am închis ochii, dar l-am ținut strâns în timp ce distanța dintre noi și stradă se diminua.

-N-ai avut accidente, nu-i aşa? am reușit să întreb, ținându-mi răsuflarea.

El a chicotit, iar sunetul a fost luat de vânt.

-Nu, nu în ultimul timp.

22

Bones lăsase laptop-ul și alte posibile informații incriminatoare în casa pe care o închiriase, acolo unde ne îndreptam. Din fericire, cu toate acestea, telefonul lui era în condiții de siguranță în haina de piele, pe care încă o purta. Nu ne puteam întoarce la casa mea, din motive evidente. Graba cu care asasinul atentase la viața mea, putea exista un altul care să mă aștepte. În zilele următoare ar fi trebuit să trimit pe cineva să hrănească pisica.

Odată ce am fost în siguranță, în casa lui, și m-am putut concentra pe altceva decât: *"Uhm, prea sus, prea repede!"* mintea mea a început să se concentreze pe posibilități.

-Crezi că a fost Ian în spatele vânătorului de recompense?

-Nici o șansă, a răspuns fără ezitare Bones. Ian te vrea în viață ca să te adăuge la colecția lui. Ar fi fost un pic dificil să facă asta, dacă capul tău ar fi fost în bucăți.

Mi-am amintit cele trei găuri precise în fereastră.

-Cum ţi-ai dat seama că trebuie să mă îndepărtezi pentru a scăpa?

-Am auzit focurile de armă. El nu a folosit un amortizor.

În acel moment capul meu era la mai puțin de un metru depărtare de fereastră. La naiba, ce *repede* s-a mişcat!

El a înțeles expresia mea.

-Nu destul de suficient. Un glonte ţi-a atins pielea. Mult prea lent pentru obiceiul meu.

Am chicotit fără amuzament.

-Este întotdeauna mai repede decât am crezut că este posibil. Chiar şi trucul cu zbor m-a surprins. Cu toate acestea, nu ne mai putem întoarce la *acel* restaurant. Ai distrus locul și nici măcar nu ai plătit pentru vin.

-Știm amândoi cine trebuie să fi fost, Pisoiaş, a spus Bones, ignorând orice altceva. În mod clar, Don a decis să nu aibă încredere în tine.

M-am gândit pentru o clipă, apoi am clătinat din cap.

-Nu este Don. Nu are niciun sens. Ellis a spus prima dată că a fost angajat în urmă cu o săptămână, deci crima a fost organizată *înainte* să se ştie că ai intrat în viața mea. Atunci Don nu avea niciun motiv să mă vrea moartă. Nu încălcasem nicuna dintre regulile lui.

Bones s-a ridicat și a început să se plimbe înainte și înapoi.

-Ai dreptate. Sunt încă atât de supărat că eram pe cale să am pe mine părţi din creierul tău, încât nu pot gândi în mod clar. Bine, deci Don pare curat. *Poate*. Dar asta înseamnă că aveți un trădător printre voi. Nu a fost o simplă angajare a unui tip vampir care voia să o elimine pe misterioasa Roşcata cu Coasa. *Acesta* este cineva care ştie cine eşti, ce eşti şi locurile pe care le frecventezi. Câți oameni corespund descrierii?

Reflectând, mi-am frecat rana de pe tâmplă.

-Întreaga mea unitate, oamenii de ştiinţă a lui Don, unii paznici cam... o sută de oameni.

Bones s-a încruntat.

-Acesta este un număr foarte mare de suspecți, și, de asemenea, înseamnă că lui Ian nu i-a luat mult timp pentru a găsi informații despre tine. Trebuie să intru în sediu ca să miros potențialii Iuda, unul câte unul.

-Bones. Am făcut un pas spre el. Tu nu înțelegi. Acel loc este puternic înarmat și controlat. Știu, pentru că am contribuit la proiectarea sistemului de securitate! Există doar două moduri prin care un vampir poate intra în clădire fără o baie masivă de sânge. Unul este în care vampirii sunt stocați în gheață pentru studiu, iar celălalt este la fel de neplăcut - cu un cuțit de argint înfipt în inimă și transportaţi într-o capsulă. Aceşti vampiri sunt ținuţi în viață pentru a oferi sânge pentru Bram. Atât. Sfârșitul poveștii.

În loc să fie descurajat, Bones îşi lovea bărbia cu degetul, apoi luă telefonul și formă un număr.

-Da, vă mulțumesc, aştept... Bine, o pizza mare, cu extra mozzarella, ardei și ciuperci. Și doi litri de Coca-Cola. Hmm-mh, în numerar. Patruzeci de minute? Adresa este...

Când a închis, m-am uitat la el, clipind confuză.

-Este un cod pentru ceva?

El a râs.

-Da, este un cod. Pentru o pizza mare și băuturi gazoase. Încă nu ai mâncat nimic, iar eu nu pot să te privesc cum mori de foame. Nu te teme: este toată a ta. După cum știi, eu sunt sătul. Acum spune-mi despre această capsulă.

***

-Asta este cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată.

Maxilarul mă durea la cât de mult am scrâșnit din dinți. Eram aproape răgușită din cauza schimbului de replici, dar Bones era de neclintit.

-*Asta* este singura cale prin care pot să miros pe oricine încearcă să te scoată din circuit. Dacă sunt vampiri sau slujitorii unui zombi, am să aflu după mirosul lor: vor încerca să fugă sau vor puţi de frică. În ambele cazuri, vom afla.

-Sau vei fi ambalate în gheață lângă Switch.

-Nu se va întâmpla, puiule. Sună la sediu.

Bones mi-a dat telefonul său pentru a cincea oară. Cu o privire nimicitoare, în cele din urmă l-am luat și am format numărul. Am încercat să-l conving să renunţe, dar nimic.

-Don, eu sunt, i-am spus, atunci când mi-a răspuns.

-Cat, ești rănită? Trebuie să recunoscut faptul că părea cu adevărat preocupat.

-Nu, dar cineva încercă să facă asta. Ascultă, sunt în drum spre sediu; ne vedem peste-o oră. Nu lăsa pe nimeni, pe *nimeni,* să plece până când nu ajung acolo. Cheamă pe oricine este pe teren. Avem un spion printre noi.

-Sigur, vino imediat. Vom vorbi atunci când ajungi. Dar nimeni de aici nu poate fi implicat...

-Vrei să vin sau nu? Acestea sunt condițiile mele, și sunt al naibii de neclintit cu privire la ele, nu după ce noaptea trecută capul meu era pe cale să-mi zboare de pe umeri.

Don făcu o pauză, apoi oftă.

-Dacă asta te face să te simți în siguranță. Unde este, uhm, partenerul tău?

-A ieșit, nu știu unde s-a dus. Acum sunt îngrijorată mai mult de cum să-mi slavez fundul.

-Grăbește-te să ajungi. Adun echipele, dar dacă nu te prezinţi într-o oră, le trimit înapoi.

Am închis și aproape a aruncat telefonul în Bones.

-Eşti mulţumit acum?

El şi-a apăsat buzele pe rana de pe tâmplă.

-Nu încă, dar voi fi. Du-te direct acolo; nu te opri pentru niciun motiv.

Am început să merg, dar apoi m-am oprit.

-Bones, înainte de a face asta, trebuie să-ți spun ceva. Evident, știi că încă ţin la tine, dar este mult mai mult. Eu... eu încă te iubesc. Nu am încetat să o fac, de fapt, cu ani în urmă am încercat, dar nu am reuşit. Nu mă aştept ca tu să simţi la fel, dar...

-N-am încetat să te iubesc, m-a întrerupt el, apropiindu-se pentru a mă strânge în braţe. Nici măcar o clipă. Chiar şi atunci când eram supărat pe tine pentru că m-ai părăsit, te-am iubit întotdeauna, Pisoiaş.

M-a sărutat, un sărut lent și adânc, ca și cum aveam tot timpul din lume. Aş fi vrut să fie așa, dar, în acest moment, mă temeam că poate nu-l voi mai vedea din nou.

Cu un suspin tremurat, l-am îndepărtate de mine.

-Îți voi dau un alt sărut mai târziu. Pentru moment sunt prea speriată de ceea ce urmează să faci.

Bones a zâmbit, netulburat, atingându-mi buza de jos cu un deget.

-Abia aștept. Mai este un lucru, și trebuie să juri că vei face exact cum spun eu. Ia ăsta. Bones mi-a înmânat un plic sigilat. Ascunde-l în haine, și nu-l deschide până când nu am să-ți spun eu. Aceasta este informația pe care o așteptam, și trebuie să fiu prezent atunci când vei deschide plicul. Jură că vei aștepta.

-Nu mai fi melodramatic. Am pus plicul în sutien. Pe cuvânt de cercetaş, bine?

-Te iubesc. Era greu să rămân supărată pe el.

La aceste cuvinte, m-am oprit în ușă, cu mâna pe mâner.

-Nu ucide. Indiferent de situaţie.

Din expresia privirii mele, el a înţeles ce am vrut să spun.

-Nu trebuie să ajungem atât de departe, dar dacă se va întampla, voi încerca să nu ucid pe nimeni.

-Bine. Tonul meu a fost brusc. Nu știu dacă ei îţi vor arăta aceeaşi curtoazie.

***

De data aceasta, când m-am prezentat la porţile de pază pe motocicleta şi mi-am scos casca, am fost lăsată să trec imediat, fără ezitări. La urma urmei, nu puteam ascunde un vampir în ghidon, nu? Am condus până în faţa intrării și am lăsat motorul acolo, întâlnindu-i pe Tate și Juan. Amândoi arătau groaznic.

-Hristoase, *Querida*, ne-am temut de cei mai rău, a spus Juan. Tate era mai puțin elocvent, dar a fixat rana de pe tâmpla mea, ca și cum ar fi fost paralizat.

-Iisuse. A fost un glonț?

-Desigur, am spus cu dezinvoltură. Erai unul dintre cei care mă spiona aseară sau ai aflat de la altcineva?

Ne-am îndreptat spre biroul lui Don. Am văzut cu uşurare că au închis imediat uşile clădirii în spatele meu. Bine, Don ținea pe toată lumea înăuntru.

Tate încă părea nervos.

-De fapt, am văzut pe video. Ei te înregistrau. Don are casetele video.

-Cel puțin voi vedea cum arătam în rochie, chiar dacă e praf acum.

-Erai frumoasă, *Querida*. Era de aşteptat ca Juan să nu rateze o oportunitate, indiferent de circumstanțe. Dă-l deoparte pe acel tip palid și fără puls și mă voi ocupa eu de tine.

-Acel *tip palid și fără puls* mi-a salvat viața, Juan, i-am amintit posomorâtă. Nu aş fi fost drăguță cu trei găuri în cap, nu?

Când am intrat, Don s-a ridicat, o raritate. S-a uitat la mine pentru o clipă, și privirea i-a fost fulgerată de nu știu ce.

-Lasă-mă să văd, am spus răspicat.

Știa la ceea ce mă refeream și în timp ce Tate închidea ușa, el a apăsat pe un buton care a pornit televizorul cu plasmă.

Oricine mă filma eram într-o poziție mai bună decât cea a asasinului. Se pare că individul se afla pe o clădire adiacentă, pentru că pendenţa era inferioară. Am privit cu răceală video cu mine şi Bones aşezaţi la masă, chelner care a adus vinul, cum Bones s-a aplecat spre mine, și eu îi mângâiam mâna. Scena următoare era o pată de mișcare dificil de înțeles cu ochiului liber. Apoi am văzut viziunea incredibilă a ferestrei care exploda în exterior și o formă înfășurată în negru căzând liber împreună cu mine, înainte ca imaginea să se focuseze pe duba distrusă.

Se pare că cel care filma s-a oprit și a mers mai departe, pentru că secvența următoare a fost mult mai pământeană. Arătat cadavrul lui Ellis Pierson, cu un prim-plan ale găurilor de pe gât. Bones nu s-a deranjat să le închidă. El știa că echipa mea ar fi observat acea probă.

Don a oprit înregistrare video și s-a uitat la mine cu speranță precaută.

-Bănuiesc că era cel angajat să te ucidă?

-Da. Partenerul meu nu a fost fericit că el a întrerupt cina.

-Ei bine, partenerul tău a luat cina, cu toate acestea! a murmurat Tate sarcastic.

-Știi, Tate, nu mă interesează prea mult asta în acest moment. La urma urmei, doar ce am văzut o descriere detaliată a modului în care acel individ a fost plătit să-mi zboare creierii.

-Cat. În timp ce se aşeza, Don se sprijini cu mânile pe birou. Trebuie să ne spui despre acest vampir cu care ești. Începi să ieşi cu un mort-viu și brusc devii țintă pentru un asasin? De cineva care ştia exact unde vei fi? Prea multe coincidențe.

-Ai ratat ceva din ceea ce tocmai ai văzut? am spus pe un ton încărcat cu exasperare. Acel vampir a încasat un blestemat de glonț în cap pentru mine! Explică-mi cum poate fi dușmanul meu!

-Am studiat acestă înregistrare cadru cu cadru, Cat, a spus Tate, fără aluzii. A fost literalmente mai rapid decât un glonț, și apoi a sărit de pe o clădire și a *zburat!* Deci, nu numai că trebuie să fie un Maestru vampir, dar, de asemenea cel mai puternic nenorocit de Maestru pe care l-am întâlnit, la naiba.

Era bine că Tate încă nu-l recunoscuse pe Bones din Ohio, deși studiase înregistrarea cu o noapte înainte. Poate că avea dreptate vechiul proverb, cu excepție pentru Tate, care spune că: toţi vampirii arată la fel. Cu toate acestea, de această problemă mă voi ocupa altădată. Lasă-i să creadă că Bones este doar un nou vampir pe care l-am cunoscut. Ulterior, ei ar fi aflat adevărul, dar pentru moment faptul că nu ştiau cine era cu adevărat era în sintonie perfectă cu planul.

-Nu sunt proastă, Tate. Am înțeles același lucru imediat ce l-a ucis pe asasin, dar după cum am spus, este în mod clar evident că *el* nu mă vrea moartă. Cu toate acestea, el crede că cineva apropiat mie vrea asta, doar dintr-un punct de vedere diferit. El crede că este vorba de o persoană de aici, și că Don este cheia.

-Ce? Nu? *Que?*

Au spus împreună și am ridicat mâna.

-El nu mi-a spus prea multe, doar că trebuie să găsească confirmarea. Am numărul lui de telefon, o să mă cheme când va termina. Dar a menţionat un nume, și a zis că această persoană este implicată. Poate că tu îl cunoşti, Don, pentru că mie nu mi-a spus nimic.

Pe acestă parte de plan Bones a fost foarte precis. Nu am clipit, atunci când am întâlnit privirea bărbatului în vârstă.

-Maximillian. Ai auzit vreodată de el?

Pe faţa lui Don a apărut o expresie pe care nu o mai văzusem. El albi şi părea pe punctul de a leşina. *Fiu de cățea*. Dacă Don reacţionase aşa, atunci înseamnă că a recunoscut cu siguranţă numele!

-Șefule, de ce arăţi ca şi cum cineva tocmai a călcat pe mormântul tău? am întrebat încet.

Chiar şi Tate şi Juan au aruncat priviri interesate în direcția lui, dar fețele lor erau inexpresive. Poate Don era singurul ce ştia secretul.

Don a deschis gura să răspundă, dar a fost salvat atunci când telefon lui a sunat. S-a uitat la număr, a răspuns, apoi m-a privit cu precauţie și a acoperit telefon.

-Eu, uhm, trebuie să ies un moment în hol, unde este semnal mai bun.

-S-a întâmplat ceva? am întrebat imediat.

-Nu, nu, m-a asigurat el, în timp ce se îndrepta înspre uşă. Dă-mi un minut.

Don a ieşit din birou, și mi s-a părut chiar uşurat, pentru că nu-i puteam asculta conversaţia.

Tate a profitat de întrerupere, cerându-mi să-i dau mai multe detalii despre Bones.

-Cat, spune-ne cine este acest vampir cu care ieşi, și tot ceea ce ştii despre el, pentru că el știe mai multe decât spune.

M-am uitat urât la el, pentru că îmi vorbise ca unui subaltern.

-Numele lui este Crispin, în ultimii zece ani el a trăit în Virginia și în jurul ei, iar în pat e bun chiar şi o noapte întreagă. *Înghite asta.*

Tate s-a uitat la mine furios.

-Bine pentru el, dar acest lucru nu ne dă nicio informație utilă.

Am ridicat din umeri.

-Nu este o problemă mai mare decât Maximilian, sau ce contacte are aici înăuntru? Nu-ţi spune nimic acest nume?

-Nu, a negat el imediat. Din expresia lui nu credeam că minte, dar nu aş fi jurat.

Apoi telefonul lui Tate a sunat. S-a uitat la el și s-a încruntat.

-Da... *ce?* Bine, sunt pe drum. Tate a închis și s-a ridicat. Trebuie să plec, Don are nevoie de mine pentru ceva. Juan, vrea ca tu să aştepți aici cu Cat... şi spune că niciunul dintre voi nu trebuie să părăsească biroul înainte de a se întoarce el.

Tate a plecat. Am rămas eu şi cu Juan.

-Între gelozia lui Tate și paranoia lui Don, probabil o sună pe mama mea şi toţi trei discută lipsa mea de creiere, am spus cu amărăciune. Au trecut mai mult de patru

ani și de fiecare dată mi-am riscat viața, şi asta este recompensa pe care o primesc: mă lasă să aştept aici cu tine pe post de babysitter. Ce glumă bună.

Juan nu a răspuns, dar tăcerea lui spunea totul.

-Juan. M-am întors pentru a fi faţă în faţă. Tu ești singurul care acționează fără a fi orbit de prejudecăți. Sunt şi alte lucruri într-o persoană în afară de temperamentul său. Ai văzut suficient ca să știi asta. Nu îi lăsa să arunce totul în aer din cauza prejudecăților. Priveşte toate faptele înainte de a te grăbi să condamni pe cineva, nu îţi cer mai mult.

-Îţi sunt dator, *Querida*. Mi-ai salvat viața de prea multe ori. Obişnuita veselie a lui Juan dispăruse, până şi el era trist. Îţi voi da prezumția de nevinovăție, dar amantului tău... lui nu-i datorz nimic.

I-am luat mâna și am strâns-o.

-Atunci fă-o pentru mine. Te rog. Pentru mine.

Ușa s-a deschis brusc, intrând Don și Tate. Don a fost primul care a început să vorbească.

-Cat trimit niște oameni să o ia pe mama ta şi să o aducă aici, va fi în siguranță până ce îi vom identifica pe cei din spatele amenințării la viața ta. E doar o măsură de precauție. Trebuie să fac alte apeluri telefonice și să adun nişte oameni, aşa că poți aștepta în biroul tău. Aşa cum ai cerut, clădirea va fi închisă după ce vor pleca după mama ta. Vorbim când se întorc.

Mi s-a făcut greaţă din cauza anxietăţii, dar am încercat să o reprim. Bones mi-a spus să am încredere în el. De data aceasta voi face exact cum mi-a cerut.

-Bine. Trimite oameni după mama mea.

Tate l-a apucat pe Juan de braț, târându-l aproape cu violenţă afară pe uşă.

-Mergem.

23

Timpul trecea cu încetinitorul. Trecuseră mai mult de trei ore, atunci când am auzit mișcare la capătul cel mai îndepărtat al clădirii, lângă lift. O parte din echipa mea era acolo, vorbind tare și cu entuziasm. Singura modalitate de a accesa al patrulea subnivel, unde erau ţinuţi vampiri. M-am concentrat, și am auzit alarma inconfundabilă a liftului care era folosit doar pentru transportul capsulei în interior, ce semnala că fusese activat.

Am intrat ca un vârtej în biroul lui Don. Acesta era la telefon, și cu un aer extrem de încrezător, a pus receptorul jos.

-Oamenii tăi s-au întors, și au capsula cu ei. Ce dracu se întâmplă, Don?

-Stai jos. El arătă cu capul spre scaun, și l-am ascultat cu un oftat. Mi-e teamă că am niște vești îngrijorătoare, Cat. Nu am putut să-ţi spun despre ele pentru că nu voiam să risc ca tu să te pui în pericol plecând. Mai devreme m-a sunat mama ta pentru că era speriată. Se pare că noul tău prieten vampir a sunat-o, spunându-i că are

de gând să o viziteze. Odată ajuns acolo, el a atacat-o. E bine, doar câteva zgârieturi și vânătăi. După ce am ajuns, el s-a predat și a fost adus aici. El a lăsat să se înţeleagă deja că știe cine te vânează și că ar avea informații confidențiale. Băieţi îl leagă acum, apoi îl vor interoga în detaliu.

-Vreau să-l văd, am spus imediat.

Don clătină din cap.

-Nici o șansă. Ești prea implicată emoțional, și nu ai fi obiectivă. Pentru o oră îţi este interzisă intrare la nivelurile inferioare. Nu trebuie să ai niciun contact cu vampirii. Îmi pare rău, dar reacţia mea este datorată comportamentului tău. Nu fi prea dură cu tine însăţi. Mulți alții au căzut victime influențelor lor. Să-ţi servească ca lecție, și te voi ţine la curent.

El mă dădea afară din birou. Am sărit în sus, nervoasă.

-Ei bine, dacă vrei să faci pe durul în acest caz, lasă-mă să vorbesc cu Tate înainte să-l interogheze. Cel puțin acest lucru îl poţi face. Adu-l pe Tate aici, dacă ești atât de teribil de îngrijorat de faptul că aş putea să fac o scenă acolo jos. Mă găsesşte în biroul meu.

Don mi-a dat o privire de iritare slab voalată, dar a ridicat receptorul și a format un număr.

-Va fi aici în cincisprezece minute.

Am trântit ușa după mine.

***

Dacă Tate, atunci când a deschis ușa, credea că mă va găsi tremurând pe canapea, a rămas dezamăgit. Stăteam calmă la biroul meu și cu o mână am arătat înspre ușă.

-Închide-o.

Tate a ascultat, apoi şi-a încrucişat brațele peste piept.

-Am venit aşa cum ai cerut, dar îţi poţi economisi respirația, Cat. Nimic din ceea ce îmi vei spune nu va schimba situaţia. L-am găsit cu mâţa în sac, în casa mamei tale. E norocoasă că e în viaţă, dacă poţi vedea dincolo de îngrijorarea pentru amantul tău, încât să te preocupe starea mamei tale.

Deşi părea uşor dezgustat de mine, ritmul bătăilor inimii lui acceleră la fel, atunci când m-am apropiat de el.

-Oh, îmi pasă mai mult decât îţi imaginezi, Tate. Nu numai de el, dar, de asemenea, de tine. De aceea am să-ţi cer ceva înainte de toate, și sper că vei face ceea ce trebuie. Ia-l pe Juan cu tine şi duceţi-vă și eliberaţi-l. Apoi vom închide clădirea în mod de urgență și încercăm să aflăm cine este spionul nostru. Putem face acest lucru în două moduri, dar *va fi* făcut.

El inspiră adânc, lărgind nări nasului, şi clătină din cap.

-Ţi-ai pierdut minţile, Cat. Ţi le-ai pierdut total! Iisuse, nicio partidă de sex, oricât ar fi ea de bună, nu merită să-ţi nenoroceşti viaţa pentru...

-Îl iubesc, l-am întrerupt.

El a blestemat sălbatic înainte de a termina, spunând:

-Acum *știu* că ești nebună! Te vezi cu el doar de câteva săptămâni și crezi că ești îndrăgostită? Asta e o nebunie!

El m-a apucat de umeri și m-a zgâlţâit puternic. Eu m-am limitat să pun mânile mele peste ale lui.

-Tate, demult m-ai acuzat că nu am încredere în nimeni. Ai avut dreptate: nu o făceam. Dar acum am de gând să am încredere în tine, și sper ca şi tu să ai în mine. Atunci când astăzi l-ai văzut, când te-ai uitat în ochii lui şi l-ai văzut cu *adevărat*... nu îţi părea familiar?

-Bineînţeles că da. Am stat în fața afurisitei de înregistrări video cu orele! Și ştiu cu siguranţă că seara trecută l-am văzut în faţa casei tale.

I-am strâns mâinile.

-Nu din înregistrare sau de seara trecută. Cu mulţi ani în urmă. De fapt, l-ai văzut doar o secundă, dar a fost o secundă memorabilă. La urma urmei, l-ai împușcat. Chiar înainte ca maşina să intre în el.

-Acela este...

Tate s-a oprit. Expresia i s-a schimbat în urma conştientizării. S-a uitat la mine cu ochii mari, apoi gura lui s-a strâns într-o linie subțire.

-*Bine*, a spus el încet. Ai făcut mişto de noi, Catherine Crawfield, nu-i așa?

Am luat o gură de aer.

-Este Bones, vampirul despre care ţi-am spus că l-am iubit și ucis în Ohio, dar nu l-am ucis. L-am părăsit și am trecut cadavrul unui alt vampir ca fiind al lui. Nu l-am mai văzut până de curând, când l-am întâlnit la nunta Denisei. Toate lucrurile întâmplate astăzi au fost puse la cale doar pentru a-i permite lui Bones să intre aici, ca să poată identifica trădătorul. El știa că, dacă ar fi mers la mama mea, ea ar fi chemat echipa, și eu i-am spus că singura modalitate de a intra aici era fie în capsulă, fie mort. Bones a ales capsula, în ciuda riscului de a fi ucis de îndată ce va fi adus aici şi legat.

Tate era încă în stare de șoc.

-Aproape că l-am omorât. L-am prins și știam că era suficient să-l scutur puţin pentru ca acele vârfuri de argint să-i străpungă inima. Dar Juan m-a oprit. El mi-a spus că înainte de a-l condamna ar trebui să-l înterogăm. Au trecut mai mult de patru ani. Nu l-ai mai văzut pe acest vampir decât recent, dar pe tot parcursul acestor ani tu ai rămas îndrăgostit de el?

-Da.

Tate râse, un zgomot uşor neplăcut.

-Bineînţeles că da. Dar asta nu înseamnă că voi încălca orice regulă impusă pentru vampiri ca să-l las liber.

-El *va fi* eliberat. Am adâncit degetele în mâinile lui. Singura întrebarea este: vei fi treaz când se va întâmpla asta? Ești prietenul meu, Tate. În multe feluri, cel mai bun prieten al meu, dar vreau să fiu sinceră cu tine - eu îl voi elibera și voi distruge pe oricine încearcă să mă împiedice. Tu. Juan. Don. Oricine. Te vreau cu mine, ca partener și prieten, dar o voi face singură, dacă nu voi avea nicio altă alternativă.

Părea că ar fi vrut să-mi dea o palmă.

-Blestemată să fii, Cat. *Blestemată!* Ai fost cu el pentru un total de cât timp? Șase luni? Ai fost alături de mine pentru mai mult, de patru ani blestemaţi! Este atât de important pentru tine? Mult mai important decât pentru tot ce ai luptat și ai făcut? Gândeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am uitat direct în ochii lui și nu am ezitat.

-Da, este. Poate că nu înțelegi. Ai m-ai datorat cuiva ceva? Toate punctele tale forte, victoriile, orice lucru important din viaţa ta... să fie meritul unei persoane deosebite şi importante pentru tine? Asta este Bones pentru mine.

Brusc Tate m-a izbit cu violență de pieptul său.

-Bineînţeles că înțeleg, cățea, pentru că asta este ceea ce eşti *tu* pentru mine.

Nu l-am împins, ci l-am lăsat să mă ţină aproape de el.

-Dacă ţi-am transmit ceva important, este pentru că am învățat-o de la el. Deci, chiar şi tu îi ești dator.

Deși umerii lui se relaxaseră, ochii întunecaţi îi sclipiră.

-Eu nu-i datorez nimic. Dar da... ţie îţi datorez mult. Ăsta este preţul tău?

-Dacă vrei să o numeşti aşa. Mai bine să negociez decât să-l bat până când îşi pierde cunoștința.

-Nu e suficient să se deschidă doar capsula, Cat. Sunt patru etaje cu paznici foarte bine instruiţi, și de îndată ce vor vedea un prizonier mergând prin clădire, vor închide totul automat. El nu îi poate subjuga pe toţi cu ochii lui verzi strălucitori; cineva va da alarma. Știi asta, doar tu ai proiectat sistemul de siguranţă!

-De aceea, vei merge jos cu calm și nonșalanță împreună cu Juan, și eu voi rămâne aici și voi sabota sistemul de siguranță.

Tate s-a îndepărtat de mine și a început să se plimbe înainte şi-napoi.

-Don a schimbat codurile la computerul tău de îndată ce a aflat despre tine și vampir. Codurile tale nu mai sunt valabile. Chiar şi ale mele funcţionează doar până la un anumit punct.

Ignorându-l, am scos telefonul și am format un număr.

-Randy, suntem în program. Exact peste zece minute scoţi mufa. Toate etajele, cu excepția etajului patru și a liftului de legătură cu primul. Toate oprite, la fel ca în preistorie. Pup-o pe Denise din partea mea. Îţi rămân datoare.

Am închis apelul și m-am uitat la Tate.

-Du-te jos, acum. Peste zece minute va fi deconectat curentul și acest loc va deveni un mormânt. Ideal, nu crezi, din moment ce *suntem* pe cale să eliberăm un om mort. Singurele lucruri care vor funcţiona aici vor fi cele care vreau eu. Chiar credeai că, după toți acești ani nu aş fi avut un cod de rezervă în cazul în care Don s-ar fi întors împotriva mea?

S-a ridicat în picioare cu o privire de neîncredere.

-Dacă aveai această oportunitate, de ce te-ai mai obosit să-mi ceri ajutorul?

-Tu ești prietenul meu, am repetat, deschizând un sertar de la birou și luând arma, am băgat-o în pantaloni. Și vreau să comand în continuare această echipă, deși niciunul dintre voi nu pare să creadă asta. Grăbește-te, ţi-au mai rămas nouă minute acum...

***

Denise avea dreptate cu privire la Randy - era într-adevăr un geniu în calculatoare. Cu parolele pe care i le-am dat, a intrat în pc-ul principal și a descărcat un virus pe care îl putea controla de la distanţă. El blocase totul. Nu funcționau nici măcar telefoanele. Turnul de control, care intercepta toate semnalele telefoanelor mobile, fusese şi el întrerupt de la curent. Telefonul meu încă funcţiona, pentru că era satelitar, și atunci când s-au stins luminile, am fost singura care nu am rămas fără suflare din cauza penei de control bruşte. M-am imitat doar să mă îndrept spre lift și să aștept.

Când ușile s-au deschis, m-am trezit față în faţă cu Bones. Am aruncat brațele în jurul gâtului său, chiar dacă le dădeam instrucţiuni lui Tate și Juan, care se aflau în colțul îndepărtat al liftului, privind cu neîncredre.

-Ieşiţi din lift şi păziţi uşile. Să nu se apropie nimeni, nici măcar Don.

-Ce ai de gând să faci? a întrebat Tate, făcând un un pas înainte.

-Să-i ofer puțin sânge. Capsula l-a secat. Are nevoie de o rezervă.

-Iisuse, Cat...

Am apăsat butonul și ușile liftului s-au închis, întrerupând în mod eficient protestele lui Tate.

-Știam că vei reuşi, scumpi, a spus Bones.

L-am îmbrăţişat cu putere.

-Doamne, am fost îngrijorată de moarte în aceste ultime patru ore!

El m-a sărutat, explorând cu delicateţe fiecare părticică din gura mea, în timp ce mâinile îi alunecau pe trupul meu. L-am ținut strâns, părându-mi rău pentru multitudinea găurilor din hainele lui, unde ţăruşii de argint din capsulă l-au străpuns.

-Nu am nevoie de preludiu, am șoptit, întrerupând sărutul. Mușcă-mă şi gata.

Bones râse încetișor.

-Mereu nerăbdătoare.

Apoi şi-a mutat buzele pe gâtul meu, dându-mi părul pe spate. Înainte de a-şi scufunda colţii mi-a mângâiat pentru un moment scobitura gâtului cu limba.

Am tremurat, strângându-mă instinctiv mai aproape de el, din cauza senzaţiei date de cele două răni gemene. A fost diferit faţă de celelalte două ori când m-a mușcat. Mai puțin erotic și mai mult rapace. Cu toate acestea, inima mea a început să bată mai repede, genunchii mi-au devenit delicios de moi, și căldura stranie obișnuită mi s-a extins în corp.

Ușile liftului s-au deschis chiar în momentul în care Bones şi-a ridicat capul. În timp ce am scos arma, am auzit sunetul uneia care tocmai era armată.

-Îndepărtează-te, Tate! Dacă tragi tu, o fac şi eu.

Cred că făcuserăm o anumită impresie, Bones care îşi lingea ultima picătură din sângele meu de pe colţi, și eu care ţineam arma îndreptată spre toţi, cu excepția vampirului care băuse de la gâtul meu. La naiba, puteam înțelege reacția lui Tate, dar asta nu înseamnă că l-aș fi lăsat să tragă în Bones. Chiar şi Juan îşi scosese arma, dar cel puțin el nu o avea îndreptată spre nimeni. Băiat deștept.

Bones s-a uitat la Tate și nu s-a deranjat să-şi retragă colţii.

-Nu îţi face griji pentru siguranța ei, amice. Nu i-am făcut niciodată rău, dar am văzut cum te uiți la ea, deci nu ai aceeași trecere.

-Tate, l-am avertizat. Lasă arma jos.

Tate m-a privit.

-La naiba, Cat. Sper că știi ceea ce faci.

-E în regulă, Pisoiaş, interveni Bones. Nu va trage.

Tate a lăsat arma jos în momentul în care o amețeală bruscă, din cauza pierderii de sânge, m-a făcut să mă balansez. Bones mi-a luat arma și i-a dat-o cu naturaleţe lui Juan, care se uită la el surprins cu gura căscată.

-I-ai spus Pisoiaş? Și te-a lăsat? Pe mine m-a trimis în *comă* timp de *trei* zile, atunci când am făcut-o! Ouăle mele încă nu s-au vindecat după lovitura ei, pe care aproape le-a zdrobit de *coloana vertebrală*!

-Și a făcut bine, a spus Bones, aprobând. Este Pisoiaşul meu, şi nu a altcuiva.

I-am dat un cot în piept.

-Te superi? Mă simt un pic amețită.

-Îmi pare rău, scumpi.

M-a ridicat în braţe și cu un click de mandibulă și maxilar şi-a înfipt colţii în limbă şi m-a sărutat. Erau o mie de alte moduri prin care să-mi de sângele lui, dar mi-am imaginat că el a ales acest mod din cauza comentariilor lui Tate. L-am sărutat înapoi, în timp ce înghițeam picăturile prețioase. Tipic pentru Bones să ucidă două păsări cu o piatră - în același timp, în care alimenta energia mea.

Don a ales acel moment pentru a-şi face drum, cu pași mari, printre mulțimea de spectatori uimită, tocmai la timp pentru a mă vedea în brațele unui vampir.

-Ce *dracu* se întâmplă aici?

Bones m-a pus pe picioare și într-o clipă a fost lângă el. Trebuie să recunosc că Don a fost curajos şi nu a încercat să scape.

-Trebuie să fii foarte determinat să mă omori, dacă ai mers atât de departe, a spus el fără emoţii, îndreptându-şi umeri.

-Eu nu sunt aici pentru tine, bătrîne, a declarat Bones, privindu-l de sus în jos. Sunt aici pentru a găsi cârtița pe care o aveţi în grădină. Dar, înainte de asta noi trei vom purta o mică discuţie. Ai ținut-o în întuneric destul de mult timp.

-Tate, Juan, asigurați-vă că nimeni nu intră pe acea ușă și că nimeni nu se va agita prea mult. Locul este în siguranţă, dar cineva ar putea scoate o armă. Fiţi atenţi.

Am înclinat capul spre biroul lui Don.

-După tine, şefule.

***

Don s-a aşezat pe scaunul de la birou ca și cum ar fi primit o vizită normală și nu un ostatic, iar noi ne-am așezat în fața lui.

-Don, sunt mândră să ţi-l prezint pe Bones. Cel adevărat, nu impostorul înghețat în frigider. Îţi vei aminti de el din Ohio, unde a dat autostrăzii un aspect nou.

-În toți acești ani, Cat, a început Don cu tristețe, ai lucrat pentru cealaltă parte. Bravo, m-ai luat de prost.

Jignită am deschis gura ca să spun ceva, dar Bones mi-a luat-o înainte.

-Idiot nerecunoscător, singurul motiv pentru care acum nu îmi înfig colţii în gâtul tău este ea. Ea spune că ești un om bun, nu că aș fi de acord, și niciodată nu ţi-a trădat încrederea. Este dificil pentru *tine* să spui același lucru.

Mi-am dat ochii peste cap. Iisuse, o amenințare cu moartea era cel mai bun mod de a începe discuţia noastră.

-Nu te-am luat de prost deloc, Don, am spus. Când am plecat din Ohio, m-am gândit să las pe Bones în urma mea pentru totdeauna. El m-a urmat și m-a găsit în urmă cu doar două săptămâni, și nu am trădat în niciun fel această misiune.

Don a clătinat din cap, plin de regret.

-Ar fi trebuit să miros capcana. Niciun vampir nu se predă niciodată. Cum ai făcut pentru a te asigura că mama ta va participa la acestă capcană?

-Ea nu a participat, am răspuns grav. Bones i-a spus că vrea să se întâlnească cu ea, fără ca eu să știu. Ştiam ce urma să facă.

Bones pufni.

-Când am ajuns la casa ei, ea îşi făcuse deja ochii negri și dărâmase tot mobilierul. Dar să revenim la tine, Don. Cea mai mare parte a vieţii mele, am petrecut-o având aceeaşi misiune: să găsesc persoane, și sunt chiar bun la asta. Deci imaginează-ţi surpriza mea când am făcut un efort imens să-i dau de urmă, și apoi nici măcar nu am reuşit să găsesc mare lucru despre tatăl ei. Acum, să eşuez în a găsi o persoană puteam să înţeleg, dar două? Ambele ascunse atât de bine încât păreau că au fost făcute să dispară... de aceeaşi persoană.

Un fel de presimțire îmi traversă şira spinării. Bones mi-a strâns mâna.

-Două lucruri mi s-au părut ciudate, atunci când ea a dispărut în neant. Primul este modul în care ai găsit-o atât de repede. Te-ai prezentat cu toate informaţiile despre ea în ziua în care a fost arestată. Prea precis. Acest tip de cercetare necesită timp. Trebuia să îi fi monitorizat activitățile de ceva vreme, și cum ai știut să faci asta? Era doar o singură cale. Știai deja ce era.

-Cum? am sărit de pe scaun, cu un țipăt. Don, ce îmi ascunzi?

-Stai jos, iubito. Bones m-a apucat exact în momentul în care eram pe punctul de a sări peste birou ca să-l strâng de gât pe Don, ce a devenit alb ca varul.

-Al doilea lucru care m-a uimit era că nu existau rapoarte cu privire la o moarte recentă care să corespundă descrierii tatălui ei în perioada când mama ei a fost violată. Nici măcar o persoană fictivă. Și Ian a fost cel care a rezolvat acest mister. Tu îl cunoști ca Liam Flannery, Don, şi ai trimis-o să-l vâneze, dar *nu* era ţinta ei obișnuită, nu-i aşa?

-Nu, am răspuns eu pentru Don, a cărui gură era sigilată într-o linie subţire. Nu era. Treci la subiect, Bones.

-Aş fi preferat ca Don să intervină şi să termine în locul meu, dar este tăcut. Poate că speră, cu toată puterea sa, că eu doar încerc să obțin o mărturisire, nu-i așa?

Don nu a răspuns. Bones a emis un sunet plin de regret.

-Deschide plicul pe care ți l-am dat mai devreme, Pisoiaş.

Cu mâinile tremurânde am scos plicul din cămașă, l-a deschis și am despăturit unica foaie din înterior. Era un articol cu o fotografie, dar descrierea de sub ea dispăruse, pentru că a fost suficient să văd chipul fotografiat.

Bărbatul în picioare cu un zâmbetul larg avea părul roșu, pomeți înalți, nas drept, un maxilar care, deși era de sex masculin, era extraordinar de straniu similar cu al mea, și nu am putut spune sigur, dar aş fi putut jura că avea aceaşi ochi cenușii. Deși stins, asemănarea era incredibilă. În cele din urmă, aveam o faţă care să se potrivescă cu ura mea, și era reflexia mea. Nu am fost surprinsă de faptul că mama mea a avut atât de multe dificultăți.

Am fost atât de absorbită de devorarea imagini a tatălui meu încât mi-a luat un minut să privesc cealaltă persoană din fotografie. Aceea cu un braț în jurul umerii tatălui meu. *"Familia sărbătorește elogiul agentului federal"* spunea titlul.

Anii nu fuseseră generoşi, dar l-am recunoscut imediat. Un râs furios mi-a scăpat, şi am arunca foaia în Don.

-Ei bine, extrem de viață ironic, nu? O *imensă,* cosmică glumă! Acum am înțeles cum s-a simțit Luke Skywalker când Darth Vader i-a spus cine era, doar că tu nu eşti tatăl meu. Dar eşti fratele lui.

24

M-am uitat la şeful meu.

-Ar trebui să-ți spun unchiule Don? Fiu de căţea, în *cât de multe* misiuni sinucigaşe m-ai trimis știind că eram nepoata ta? Tu și cu mama mea aveţi o mulțime de lucruri în comun, *voi* doi ar trebui să fiţi rude!

Don, în cele din urmă a rupt tăcerea.

-De ce ar fi trebuit să cred că eşti diferită? Cu treizeci și cinci de ani în urmă, fratele meu mai mare căuta informaţii despre Liam Flannery, apoi a dispărut. Anii au trecut. Am crezut că era mort, și nimeni nu a vrut să ne spună care a fost ultimul lui caz. Am intrat şi eu în FBI pentru a afla ce s-a întâmplat cu el. Între timp am descoperit pe cine vâna cu adevărat fratele meu. Am jurat să continui munca lui pentru a face dreptate, dar într-o zi, brusc, a venit la mine. Mi-a spus să uit de Liam și lumea interlopă, despre care investigam, altfel m-ar fi ucis. Propriul meu frate. Nu-mi venea să cred.

-Şase luni mai târziu mama ta a fost atacată în același oraș, Ohio, unde l-am urmat. Când am citit descrierea violatorului, am știut că era vorba despre el și că sfârșise trecând de cealaltă parte. Apoi, cinci luni mai târziu, ea a născut. O fiică cu o anomalie genetică documentată la naştere. Da, am avut mult timp suspiciuni, și mi-am propus să te controleze periodic, în timp ce construiam acest departament. Anii au trecut, nu s-a întâmplat nimic, și am început să uit de tine. Apoi numele tău a apărut în legătură cu o serie de crime ciudate și furturi. Eram deja în drum spre Ohio când au fost uciși bunicii tăi.

Don a zâmbit, dar nu de fericire.

-Chiar şi eu cred că, de asemenea, viața este o curvă. Iată că Dumnezeu îmi dăduse singurul lucru suficient de puternic pentru a-l opri pe fratele meu și specia lui, și se dovedise a fi propria lui fiică. Da, te-am folosit așteptând ziua în care ai fi schimbat tabăra aşa cum a făcut-o el, dar nu s-a întâmplat. Când, în cele din urmă, m-am convins că eşti diferită, te-am trimis să-l prinzi pe Flannery ca să-l folosesc ca momeală pentru a-l atrage pe Max. Dar soarta a vrut ca Liam să scape. Presupun că el este în spatele atentatului din noaptea trecută.

Mintea mea procesa toate informaţiile. *IAN* îl crease pe tatăl meu? Același care îl transformase pe Bones, era, de asemenea, cel care îl transformase şi pe Max? Acest lucru îl făcea pe Ian parțial responsabil pentru existența mea pe jumătate moartă. Incredibil.

-Nu este Flannery cel care l-a angajat pe asasin, a început Bones. El o vrea în viaţă. Nu, trebuie să fie altcineva care încearcă să o omoare. Cineva infiltrat aici.

Don a emis un sunet ironic.

-Cum ai de gând să-ţi dai seama cine este acest trădător legendar? Vei tortura tot personalul?

Bones l-a privit urât.

-Pentru cineva care a studiat vampirii ani de zile, cu siguranță nu ne dai prea mult credit. Ai uitat de ăştia?

Bones îşi schimbă culoarea ochilor într-un verde de smarald strălucitor, iluminând fața lui Don. Şeful meu îşi mută privirea.

-Ochii hipnotizatori de Nosferatu. Mi-am dorit de foarte multe ori să pot stoarce adevărul de la vampirii cu o astfel de privire, dar fără toate celelalte consecințe.

-Da, ei bine, puterea are întotdeauna un preț care trebuie plătit. Vrei să ies, Pisoiaş, ca să îi poţi rupe capul?

Bones nu părea îngrijorat de idee. L-am fixat pe Don. Am realizat că aveam aceeaşi culoare a ochilor. Cum de nu am observat asta până acum?

-Ar trebui să te ucid pentru ceea ce mi-ai făcut, dar nu o voi face. Se întîmplă să înțeleg dorința de răzbunare mai bine ca oricine. Te poate determina să faci lucruri imprudente, gen să-ţi trimiţi nepoata să fie ucisă, ca într-o zi să-l prinzi pe fratele tău. În plus, am ridicat din umeri, în afară de mama mea, tu ești singura familie adevărată care mi-a rămas. Poți veni cu noi sau să rămâi aici, nu-mi pasă, dar dacă vii, tu nu trebuie să intervi. Crezi că poți face asta?

Don s-a ridicat.

-Cred că da.

Tate și Juan erau încă la uşă.

-Suntem în regulă, Cat? a întrebat Tate. A aruncat o privire înspre Bones, care evalua angajații cu ochi de expert.

-Pentru moment. Tate, tu și Don puteţi fi de ajutor. Să începem cu ceea ce este evident. Unde este echipa? Ei știu ceea ce sunt şi unde locuiesc. După această cameră, ei sunt prima noastră oprire.

-I-am chemat pe toți treizeci, sunt în sala de antrenament, dar sunt înarmaţi, Cat. Trebuie să-i scoatem în grupuri, astfel încât să nu bată la ochi Domnul Colţi Ascuţiţi.

Tate îl privi cu dispreț pe Bones, care storcea groaza angajaților și îi adulmeca unul câte unul.

-Crezi că voi deveni agitat într-o cameră plină de ființe umane? a întrebat Bones. Lasă-i să-şi păstreze jucăriile lor; vor învăța o lecție foarte utilă. Nu contează cât de bine i-a intruit, ei nu sunt *ea*.

Juan a clipit.

-Îi poate înfrunta pe toţi, în timp ce ei sunt înarmaţi cu argint?

Oricât de mult aş fi vrut să îl contrazic, pentru că am muncit din greu la formarea lor, purul adevăr era că, până acum ei nu mai întâlniseră un vampir la fel de puternic ca Bones. Mai ales într-un spaţiu închis, indiferent dacă este de mărimea unui stadion de fotbal sau nu.

-Da, dar este neapărat necesar, Bones? Momentul este potrivit? Și nu ucide pe niciunul; sunt oamenii mei.

-Da, aşa va fi mai eficient. Dacă sunt într-un singur loc va fi mai bine decât în grupuri. Vinovatul va fi cel care va încerca mai mult decât ceilalţi să mă omoare. Sau cel care va face pipi pe el, e la fel. Această cameră este în regulă, niciuna dintre persoanele prezente nu este trădătorul tău. Nu îţi face griji cu privire la oamenii tăi veseli, Robin Hood, vor trăi ca să moară în altă zi.

-Vreau să fiu şi eu prezent. Don părea profesional fascinat. Eu nu am reuşit vreodată să pot vedea un Maestru vampir în acțiune. Văd doar rezultatele finale frenetice.

-Aici te înşeli din nou, a spus Bones. Ai văzut-o luptând pe ea ani de zile, deci ai văzut un Maestru vampir în acțiune. Doar că ei îi bate inima.

***

Camera noastră de antrenamente era mai mult decât o sală de gimnastică.

Era o compoziție fantastică de curse cu obstacole, corzi de alpinism, podea mișcătoare, oaze de apă, și mult spaţiu pentru alergat. Luminile de urgenţă îi oferiră un avantaj lui Bones, iluminând slab încăperea. El a insistat să aşteptăm în cabina lui Don, de unde acesta urmărea antrenamentul angajaţilor. El nu voia ca în confuzia creată să fiu înjunghiată sau împușcată.

Desigur, era ceva de văzut. Când fața lui palidă deveni vizibilă în luminile intermitent s-au auzit strigăte, și apoi o frenezie de mișcare pe care nici măcar eu nu am reușit să o urmăresc în totalitate.

-Hristoase, a spus Juan în venerație. Priviţi-l cum *zboară*.

Bones plutea dintr-o parte în alta, înfrângând legii gravitaţiei, în timp ce distrugea zidul echipei, pe care îi învăţasem să îl facă, aruncându-se cu trupul în mijlocul lor și împrăștiindu-i ca popicele. Tate clătină din cap dezgustat.

-Ani de muncă aruncaţi în aer. Asta mă face să vreau să îi bat eu însumi.

-Cooper încearcă să se reorganizeze, am spus. Ups, altul la pământ. La naiba, Bones bate într-adevăr ca un fiu de căţea. După, voi avea nevoie de o jumătate de litru din sânge său pentru a-i vindeca pe toți.

-Ce te face să crezi că va face asta? a întrebat Don sceptic.

-Pentru că îi voi *cere* eu, de aceea. Eşti într-adevăr obtuz. Puţin mai devreme a intrat în afurisita aia de capsula pentru mine, cu toate acestea, crezi că va refuza să-mi dea un pic de sânge pentru a mă face fericită? Neghiobul naibii.

Şeful meu - sau ar trebui să spun *unchiul* meu - nu a răspuns.

-În regulă, Pisoiaş, a strigat Bones. Sunt curaţi. Nu rău ca grup de băieţi.

Aproape nonşalant, el a lovit una din formele căzute la pământ, provocând un geamăt în răspuns. Am clătinat din cap în faţa expresiei lui Tate.

-Ți-am spus că el m-a învățat tot ce știu. *"Loveşte-l când este la pământ."* Asta era regula lui preferată. Celelalte le cunoşti destul de bine.

-La naiba, Cat, nu a fost acolo mai mult de zece minute. Cum poate să spună că niciunul dintre ei nu este implicat? Cei mai mulţi dintre ei nu sunt nici măcar conștienți în acest moment!

-Am încredere în el, i-am răspuns, pur și simplu. Bones nu ar spune asta, dacă nu ar fi sigur, și îmi este suficient.

În timp ce studia ce a rămas din echipa noastră, pe chipul lui Juan se citea uimirea. Apoi un zâmbet s-a ivit pe buzele lui.

-*Asta*, a spus cu emfază, a fost *cool*!

***

Doar atunci când ne-am apropiat de laboratoare Bones a accelerat pasul. Ochii lui au redevenit verzi strălucitori de îndată ce uşile liftului sau deschis, și mi-a dat o scurtă sărutare fără să mă lase să intru cu el.

-Stai aici, a spus el agitat. Simt ceva.

Bones se îndepărtă cu Don şi Juan pe urmele lui. Tate rămânând cu mine.

-Asta e o căutare inutilă, a murmurat el. Simte ceva? Ce poate simţi...

-Shh! am spus, ascuţindu-mi auzul pentru a percepe fiecare mic zgomot în camera alăturată. Am auzit agitația unei lupte care nu a durat mult, un strigăt ascuțit, și apoi un râs batjocoritor de nesuportat.

-Bine, bine, ce avem noi aici? Nu, nu pleci nicăieri, uită-te fix în ochii mei...

-A prins pe cineva, am spus în beneficiul lui Tate, și am trecut repede pe lângă el.

În interiorul laboratorului, Bones îl ţinea pe asistentul medicului, Brad Parker, lipit de perete cu o mână palidă. Strălucirea ochilor lui ilumina camera cu o nuanţă de un verde înfricoşătoare.

-Deci, unde rămăsesem? Spune-mi despre ce pui la cale şi fii precis. Poţi începe de la orice partener.

-Unul, murmură Brad. Arată exact ca ea.

Am îngheţat. Am fost străbătută de un fior, în timp ce am încrucişat privirea cu Don. Nu era nicio îndoială la cine se referea Brad.

Bones mi-a aruncat o privire și apoi s-a întors să se concentreze pe bărbatul din fața lui.

-Într-adevăr? Acum spune-mi totul...

De data aceasta, Juan și Tate au scris sub dictare, și eu m-am limitat doar să ascult, pentru a doua oară în două zile, planul conceput pentru a mă ucide. Brad i-a spus pe un alt nume, dar era clar că făptaşul era tatăl meu. Din câte se părea, după ce Ian pusese cap la cap asemănarea genetică între Roşcata cu Coasa, cu care avusese de-a face, și propriul său lacheu Max, tatăl meu, a decis că nu vrea să fie tată. Ian m-a găsit urmărindu-l pe Don, știind că el se afla în spatele meu. Găsindu-l pe unul, celălalt nu ar fi fost prea departe, presupuse el în mod corect. Cu ajutorul oamenilor săi în interioriorul FBI-ului şi a fratelelui său, Max a făcut progrese cu o viteză uimitoare. Apoi, el a găsit ceea ce căuta în Brad Parker, un om a cărui loialitate putea fi cumpărată, și știa suficient ca plata să fi meritat.

Aproape funcționase. Dacă nu aş fi ieşit la o întâlnire cu un vampir, capul meu ar fi fost aruncat în aer.

Când Bones a terminat cu el, a ridicat o sprânceană în direcția lui Don.

-Ai alte întrebări pentru el?

Don părea șocat.

-Pot spune cu siguranță că l-ai întrebat tot. Tate? Juan? Altceva?

Ei au clătinat din cap în tăcere. Răspunsul lui Tate a fost mai degrabă dinți încleștați şi buze strânse într-o linie subțire, dar Juan se uita la Bones cu un flash de admirație. Era un început.

-Vreţi să-l puneţi sub cheie?

Chiar şi acea întrebare fusese adresată lui Don. Am apreciat gestul care se ascundea în spatele întrebării. Bones amâna soarta lui Brad. Don a făcut un gest cu mâna.

-Știi că nu îl vom lăsa în viaţă, nu cu ceea ce știe. Limitează-te să nu faci prea mult tam-tam.

Tate era furios.

-Pentru numele lui Dumnezeu, să-l ducem jos și să-l împuşcăm!

-Nu fi copil, Tate, a izbucnit Don. Gloanţe sau muşcătură, sfârşitul este același, și este dreptul său. El l-a găsit; nu noi. Cat ar fi murit curând, dacă el nu l-ar fi găsit, și, în ciuda a ceea ce ea crede despre mine, nu vreau să se întâmple asta.

Don m-a privit drept în ochi, atunci când a spus ultima parte, și am înțeles ce a vrut să spună. Îmi oferea un semn de pace, sub forma jugularei lui Brad Parker. Nu era frumos, dar așa cum am spus, era un început.

-Grăbește-te, i-am spus lui Bones. Știu că nu vrei să te grăbeşti, dar trebuie să o faci. Nu merită.

Nu am părăsit camera, așa cum a făcut-o Tate, pufnind. Juan şovăind a rămas, iar Don nu s-a mișcat din loc.

Pe Bones nu l-a deranjat publicul. A muşcat gâtul lui Brad cu colții complet ieşiţi, înghițind profund şi în mod repetat. Când s-a întâmplat, nimeni în afară de mine nu a auzit zgomotul inevitabilă al morții, și fidel cererii mele, a fost rapid.

-Uite, bătrâne, a spus Bones un minut mai târziu când l-a lăsat pe Brad să cadă pe podea, nicio picătură de sânge vărsată.

M-am dus la Bones, ocolindu-l pe Brad, care stătea întins la picioarele lui. Bones m-a sărutat pe frunte cu buzele fierbinți. Două execuţii în două zile, trebuie să ai stomacul plin. Apoi mi-am amintit că cina din seara anterioară se pierduse în capsulă.

-Știi că îl voi vâna, Don. Nu era necesar să-i spună numele, și dintr-un motiv oarecare, nu voiam să o facă

-Da, știu. Don ne-a privit și a ridicat dintr-o sprânceană. Vreau să vorbesc cu tine în particular, Cat. Trebuie să discutăm unele lucruri.

-Putem vorbi, dar Bones vine cu noi. Chiar dacă nu ne pote auzi, deşi o poate face, i-aş spune imediat după.

Bones rânji înspre Don. Ei bine, merita să se bucure un pic.

Don tuși.

-Dacă insiști. Juan, ai tu grijă de...? arătă distras spre corpul lui Brad, în timp ce ne îndreptam către biroul lui.

25

-Ne părăseşti? a început Don fără preambul, atunci când am închis ușa.

Era o întrebare bună, acum că știam ce a ținut ascuns de mine în ultimii ani.

M-am uitat prin biroul lui Don, și apoi înapoi la el. Nu aveam trăsături similare, dar aveam același sânge, la fel de sigur cum îl aveam şi pe cel al mamei. După câteva minute de tăcere, am realizat că nu îl uram pentru minciunile și omisiunile făcute. Cine eram eu ca să judec atât de dur greșelile sale? Până la urmă, şi eu l-am minţit destul de mult.

-Nu.

Don a lăsat să iasă un oftat de uşurare, iar Bones şi-a trecu o mână prin păr frustrat.

-La naiba, nu vei alege calea cea mai uşoară!

-Trebuie să fac asta.

Bones s-a uitat la mine pentru un moment lung, apoi s-a întors spre Don.

-Singura modalitate de-a o avea pe ea aici e dacă sunt şi eu. Consideră că este o ofertă doi în unu. Nu o voi împiedica să facă ceea ce ea consideră munca ei, dar *nu* voi privi cum moare din cauza lui. Niciunul dintre acești oameni este suficient de puternic să-i acopere spatele, dar eu da. O vrei pe ea? Atunci mă vei lua şi pe mine.

La asta nu m-am aşteptat. Și se părea că nici chiar Don, pentru că rămase cu gura căscată.

-Nu te poţi aştepta, să permit ca un vampir să intre într-o misiune concepută pentru a *ucide* vampiri! Nu este nebunie; este *sinucidere*!

Bones zâmbi foarte calm și se așeză, bătând cu degetele pe biroul lui Don.

-Uite ce e, amice, ar putea nici măcar să-mi pese de misiunea ta de doi bani, dar se întâmplă să îmi pese foarte mult de viața ei, deci îţi voi face două oferte, iar tu vei accepta.

Don clipi des din cauza sincerităţii lui Bones. Chiar şi eu eram curioasă să aud în ce consta oferta, pentru că era ceva nou şi pentru mine.

-De ce succesul misiunilor voastre depinde în întregime de ea? a continuat Bones. Pentru că este lupătorul tău cel mai puternic. Fără ea, ai un grup de oameni care ar fi foarte valoros într-un război obișnuit, dar care împotriva zombilor și a vampirilor vor sfârşi ca animalele pe autostradă. Știi şi tu asta. De aceea te-ai înfuriat atât de mult când ai descoperit cât era de letală la douăzeci și doi de ani. Și să nu crezi că am uitat că din cauza manipulărilor *tale* am fost singur în ultimii ani. Doar pentru asta, te-aș decoji ca pe o portocală în timp ce eşti în viață și urli, dar asta este off topic.

-Categoric, am spus cu nervozitate.

Bones a continuat ca și cum nu aş fi vorbit.

-Dar având în vedere că insistă să lucreze aici în continuare, trebuie să găsim o cale de înţelegere. Oricât de bine este antrenată, nu este infaibilă. Dacă ar fi să cadă în luptă, chiar acum, misiunea ta va lua sfârşit, pentru că nu ai cu cine să o înlocuieşti. Aceasta este prima parte a ofertei. Nu ai de ce să te temi că nu se va mai întoarce dintr-o misiune, pentru că dacă eu nu sunt stafidit pe podea, o va face.

-Vrei să lucrezi pentru mine? l-a întrebat Don uimit.

Bones a râs.

-Nu pentru tine, bătrâne. Pentru ea. Este singura de care aş asculta, oricum.

Expresie mea trebuia să fi fost la fel de uimită ca a lui Don, pentru că Bones s-a oprit și m-a luat de mână.

-Nu vreau să mă cert cu tine pentru comandă. Poţi avea tot ceea ce vrei, atât timp cât suntem împreună. Eu voi comanda doar în dormitor.

Am roșit. Bones s-a limitat doar să chicotească, ducând mâna mea la buzele lui.

Chiar şi după expresia lui Don se putea înţelege că era mai bine să schimbe subiectul.

-Care este a doua ofertă?

Bones şi-a îndreptat umerii, dar a continuat să mă țină de mână.

-Ah, a doua ofertă este motivul pentru care nu îmi poţi spune nu. Îţi voi da ceea ce ţi-ai dorit în secret de când ai început micul tău proiect de știință.

-Și ce crezi că îmi doresc? a întrebat Don fără să-şi ascundă scepticismul său.

-Vampiri, a spus Bones. Vrei să creezi vampiri de unul singur.

-Nu, nu e adevărat! m-am grăbit să neg.

Păcat că Don nu s-a grăbit să se apere. Mai degrabă, la privit pe Bones într-un mod foarte ciudat, ca și cum, acum, îl găsea interesant.

Bones s-a aşezat din nou pe scaun.

-Vrei ceea ce vrea orice comandant de trupe: soldați loiali şi mai puternici decât duşmanul lor. De câte ori ți-ai dorit ca cei din echipă să aibă puterile ei? Cât de des ai visat la soldații care să aibă norocul de a avea aceleaşi avantaje ca inamicii voștri? Îţi voi face această ofertă doar o dată, prietene. Alege-ţi oamenii cei mai buni, și eu îi voi face perfecţi.

Șocată, m-am uitat la Don care lua în considerare oferta. Îşi puse palmele pe birou.

-Și dacă trec de cealaltă parte, şi se întorc împotriva noastră? Deoarece ştiu că asta se va întâmplă. În acel moment voi dezlănţui haosul împotriva mea şi a restului de echipă.

-Simplu. Dacă te ameninţă pe tine, și apoi pe ea, îi ucid. Nu aş ezitat nicio clipă să elimin un pericol pentru ea, și ai deja două corpuri ca dovadă. Cu toate acestea, o perioadă de ucenicie ar trebui să te asigure. Fă alegerile şi dă-le sânge pur. Să vedem cum gestionează puterea. Dacă nu reuşesc să o controleze cât de cât, atunci nu vor reuşi nici cu restul. Dar dacă ei reuşesc... Bones a lăsat propoziţia în suspensie.

-Lasă-mă să înţeleg, a spus Don prompt. Tu o vei însoţi pe Cat în misiuni pentru a minimiza riscurile. Ai fost de acord, de asemenea, să converţi soldații selectaţi în vampiri, care vor fi sub supravegherea ta, desfiinţată dacă este necesar, și comandaţi de mine prin ea. Am înțeles corect?

-Da. Nu a fost nicio ezitare în răspunsul lui Bones. Eu eram încă năucită de întreaga negociere.

-Nimic altceva?

-Eu am unele condiţii, am intervenit, profitând de oportunitate. Planurile mele se schimbă. Misiunea ta tocmai a suferit o îmbunătățire majoră, Don, şi nu vreau să aud lamentări. În primul rând, gata cu supravegherile. Aş prefera să nu văd *sau* să aud că echipa mea mă mai spionează, pentru că din această seară poziția mea va fi secretă. În acest fel, nimeni nu va mai putea tortura sau extrage informații de la oamenii mei cu privirea verde, sau cu bani - așa cum s-a întâmplat cu Brad Parker. Și orice altceva va rămâne în plan secund, până când nu vom pune mâinile pe tatăl meu. Fratele tău are prioritate, nu eşti de acord, *unchiule?*

Don a rămas tăcut timp de câteva minute. În cele din urmă, el a zâmbit sardonic.

-Ei bine, Cat, Bones... cred că avem o înţelegere.

După ce negocierea s-a încheiat, am mai pus la punct unele detalii înainte de a ne retrage.

-Mama mea este încă aici?

-Este într-unul din buncăre. Vrei să-o vezi?

-Nu, dar țineți-o aici. Dacă tatăl meu știe unde să mă găsească, nu e în siguranță acasă.

-De asemenea, nu îi putem lăsa pe oamenii tăi să umble de colo colo, riscând ca Max să-i răpească și să afle că eu sunt implicat, Pisoiaș, a spus Bones. Adună-i împreună cu restul angajaților. Nu-şi vor aminti că m-au văzut.

-Și Noah? asta a întrebat Don și eu am tresărit.

-Nu știe nimic.

-Nu asta e ceea ce încearcă să spună, a zis categoric Bones. Noah ar putea fi o momeală perfectă, chiar dacă nu știe de ce. Max ar putea crede că încă mai ai sentimente pentru el.

Nu m-am gândit la asta.

-Atunci, pune un gardian să-l urmărească pe Noah, Don, la locul de muncă și acasă. La primul semn de ceva supranatural, intrăm în acțiune. Poate îl prindem pe Max în propria capcană.

-Voi suna chiar acum, a promis Don.

Ne-am ridicat. A fost o zi lungă, și încă nu se terminase.

-Bones, în timp ce tu și Don jucaţi *ochi strălucitori* cu restul personalului, eu am de gând să vorbesc cu echipa mea despre noul tău statut.

Bones rânji.

-Transmite salutările mele prietenului tău, Pisoiaş. Abia aştept să lucreze pe el.

Știam ce voia să spună.

-Să lucrezi *cu* Tate, Bones. Nu *pe* el.

Zâmbetul lui se lărgit.

-Corect.

***

O oră mai târziu, tâmplele îmi zvâcneau din cauza durerii de cap oribile. Tate, cum era de așteptat, a avut o ieșire violentă. Juan a rămas neaşteptat de indiferent când am răspuns la unele dintre preocupările sale, și cum Cooper era al treilea căpitan, a fost trezit din comoţia cerebral și informat că se alătura în mod oficial echipei. Tate îşi imaginase că Cooper l-ar fi sprijinit, dar el în schimb a reacţionat mai bine ca Juan.

-El ne-a tăbăcit fundurile, comandante. Dacă ne-ar fi vrut morţi, presupun că acum am fi fost.

-Este vampirul care m-a antrenat, Coop. Ah, și mi-o trag cu el, asta doar ca să îl scutim pe Tate să o spună mai târziu. Aveţi vreo problemă cu asta?

Cooper nu a ezitat.

-Ești o ciudată. De ce nu ai vrea să ai, de asemenea, un ciudat?

-La naiba, nu-mi vine să cred, a spus Tate dezgustat.

Bones intră cu paşi mari în cameră. Tate i-a aruncat o privire urâtă când m-a îmbrățișat.

-Te simți mai bine, amice? l-a întrebat pe Cooper. Dacă nu, te vei simţi în curând. Don doar ce mi-a luat o jumătate de litru de sânge, Pisoiaș, a spus el cu un zâmbet. Din păcate patologul şef nu a vrut să mă înţepe. Bietul de el era un pic agitat, deși nu pot să înțeleg de ce.

-Poate pentru că ai luat cina din asistentul său, *amigo*, a comentat sarcastic Juan.

Cooper nu știa. El s-a uitat la mine.

-Îl lăsăm să mănânce oameni?

-Aşa se pare, mormăi Tate.

-Brad Parker a organizat un alt vampir să pună capăt suferinţei mele, Cooper. M-am uitat urât la Tate. Ai aflat de noaptea trecută? Ei bine, poţi mulţumi defunctului Parker pentru dezvăluirea locației mele și a punctelor mele slabe.

Cooper s-a uitat la Bones și apoi a ridicat din umeri.

-Atunci a meritat-o. Ai fost prea rapid, înainte trebuia să-l faci să sufere.

Bones chicoti lângă tâmpla mea.

-Tu și cu mine ne vom înţelege de minune, soldat.

Tate murmură o obscenitate, și îmi ajunsese.

-Te vreau cu mine, Tate, dar nu te voi obliga. Ești sau nu? Decide acum.

Tate şi-a încrucişat brațele peste piept.

-Sunt, Cat. Nu te voi părăsi niciodată. Mai ales atunci când moartea îţi suflă în ceafă.

-Foarte amuzant, i-am răspuns, din moment ce Bones era la doar câțiva centimetri de gâtul meu. Și, după cum știi, el nu respiră. Acum, că detaliile cu privire la noul membru al echipei sunt stabilite, plec. Am de organizat o reuniune de familie.

26

Am parcat pe partea de sud a campusului Instiuţiei Politehnice din Virginia.

Bones a oprit motocicleta și a lăsat-o rezemată de un copac. Am aruncat o privire în jurul clădirilor cu fațadă de piatră și alei pietruite, studenții încă mişunau chiar dacă era în jurul orei unsprezece noaptea, și mi-am dres vocea.

-Am crezut că ai spus că trebuie să ne întâlnim cu un vampir foarte important. Ne-am oprit aici doar pentru că voiai să iei o gustare înainte?

Bones chicoti.

-Nu, scumpi, aici este locul în care ne vom întâlni cu el. Ei bine, aici jos, ca să spunem așa.

Am ridicat din sprâncene.

-Aici *jos?*

El m-a luat de braț.

-Urmează-mă.

Am traversat campusul spre Derring Hall. Văzând toţi acei tineri plimbându-se frenetic, râzând şi discutând îmi amintiră de zilele mele din universitate. Nu am absolvit - toată aceea poveste cu uciderea guvernatorului și angajamentul cu Don au interferat cu planurile mele de diplomă. Cu toate acestea, am avut șansa de a părăsi micul meu oraș natal și de a călători. Cine ar fi crezut că abilitățile mele cu un cuţit de argint în loc de o diplomă cu onoruri, ar fi fost biletul meu pentru o viață nouă?

Odată ajunşi în interiorul clădirii Derring Hall, am coborât în jos. După multe cotituri și apoi un coridor lung, a ajuns la subsol. Acolo era un paznic, și Bones s-a apropiat de el cu un zâmbet prietenos - apoi l-a lovit cu privirea de smarald.

-Lasă-ne să trecem și noi nu au fost niciodată aici, a ordonat. Paznicul a dat din cap și ne-a lăsat să-l ocolim fără ca de pe faţa lui să nu dispară privirea pierdută.

La subsol nu erau alte persoane. Bones m-a făcut să trec prin diverse depozite până când am ajuns la o mică poartă închisă cu un șurub. El a rupt dispozitivul de blocare indiferent și a ținut poarta deschisă pentru mine.

-După tine, Pisoiaş.

Am intrat și m-am oprit la intrarea unui tunel îngust ce duce în întuneric. Pe pereţii erau semnele pe care stătea scris: ATENȚIE, AZBEST! și alte astfel de lucruri anunțând pericolul.

-Nu puteam doar să ne întâlnim la Starbucks? am întrebat.

Bones a închis poarta în spatele lui.

-Aici avem mai puține șanse ca cineva să ne vadă sau să audă despre ce vorbim. Nimeni nu știe că Mencheres este în Statele Unite.

-Și ai spus că Mencheres este același vampir care l-a transformat pe Ian, am spus gânditoare. Deci, în termeni vampireşti, ar fi... bunicul tău.

După o scurtă plimbare, tunelul s-a lărgit. Tuburi și fire traversau pereţii și temperatura s-a schimbat rapid din una normală în una fierbinte. După ce am trecut de acea secțiune, am ajuns în dreptul unor numeroase coridoare din care trebuia să alegi. Arăta ca un labirint, acolo.

Bones a intrat în tunelul din dreapta.

-E strămoșul meu, da, dar cel mai important, el este un vampir foarte puternic împotriva căruia Ian nu ar acţiona niciodată. Cum tatăl tău, Max, este un membru din descendenţa lui Ian și încă sub protecţia sa, în lumea de vampiri a-l ataca pe Max ar fi ca şi cum l-ar ataca pe Ian.

-Dar faptul că Max a încercat să-mi zboare capul de pe umeri e bine? am întrebat furioasă.

-Tu nu ai un Maestru care să te revendice în linia sa de descendenţi, a spus Bones categoric. Îţi aminteşti când ţi-am spus că vampiri acţionează sub o formă de feudalism? Când un vampir creează un altul, el îl ia sub protecția sa, și pe de altă parte, la fel o face şi Maestrul șef al liniei. Dar tu nu ai fost transformată, ești născută, deci niciun vampir nu şi-a asumat responsabilitate pentru tine. Ceea ce te face să rămâi fără un Maestru care să te apere de orice atac extern.

-Deci, doar ucigându-l pe Max, odată găsit, ar dezlănțui un război până la moarte cu oamenii lui Ian, ca şi cum nu ar fi fost suficiente probleme cu un părinte *extaziat*.

Bones a dat din cap.

-De aceea am de gând să îţi schimb statutul în lumea vampirilor. Te voi reclama sub protecția mea, dar mai întâi trebuie să mă rup de linia lui Ian. În caz contrar, tot ceea ce pretind ca fiind al meu este şi al lui, deoarce el este capul liniei descendenţilor mei. De aceea, îl vom întâlni pe Mencheres. Ar fi foarte puțin probabil ca Ian să lupte împotriva mea, dacă Mencheres alege să fie de partea mea.

-Ian ştia că erai în căutarea mea... înainte?

-După ciorovăială voastră, da. I-am spus că te vânam pentru a limita daunele pe care le-ai putea face în lumea morţilor-vii. Când și-a exprimat interesul pentru tine și

mi-a zis cum ai descris raportul nostru anterior, i-am spus câteva lucruri, nu chiar nobile, pentru a încerca să descurajez intenţia lui de a veni după tine.

-Cum ar fi?

-Să vedem... i-am spus că te smiorcăiai continuu, că sforăi ca un trombon, și că în pat nu eşti deloc bună. Oh, și că igiena ta lasă mult de dorit.

-Tu ai spus *ce?!*

El a chicotit.

-Pisoiaş, la acel moment aveam la inimă doar bunăstarea ta. La urma urmei, m-ai făcut să par unul care nu-şi plăteşte datoriile. Nu te-ai preocupat de reputația mea, nu-i așa?

-Am încercat să te protejez, nu să te calomniez!

-Eu, de asemenea. Dar Ian nu a căzut în plasă și a rămas obsedat de tine. Nu la fel de mult ca și mine, dar el asta nu știa.

Mai târziu voi reveni la modul în care el a încercat să-l descurajeze pe Ian. Poate că, mai erau şi *alte* lucruri pe care le spusese în afară de cele enumerate: zmiorcăită, nespălată, nepricepută în pat şi că sforăi ca un trombon.

Am ajuns la o altă ramură a tunelului. De data aceasta Bones o luă la stânga, și ne-am aventurat mai adânc în campus. *Vorbim despre privacy*, m-am gândit. Noi trebuie să fim la cel puțin cincisprezece metri în subteran.

-De ce nu ne limităm ca tu să-l ucizi pe Ian și eu pe Max? am murmurat. Dacă mă întrebi pe mine, am economisi o mulțime de dispute politice de vampiri.

Bones s-a oprit. El m-a luat de umeri, și fața lui a devenit foarte serioasă.

-Dacă ar fi să aleg între tine și Ian, Pisoiaş, da, l-aş ucide. Dar, în ciuda ostilităților noastre numeroase de-a lungul anilor, sau faptul că s-a comportat ca un ticălos nemilos cu tine... Bones a închis ochii pentru o clipă... noi sunt legaţi, a declarat la final. Ian m-a transformat în ceea ce sunt, și a fost parte din viața mea mai bine de două secole. Dacă există o modalitate de a rezolva asta fără a-l ucide, voi alege această cale.

Am fost cuprinsă de un val de rușine. *Idioato* m-am criticat cu duritate. *Ar fi trebuit să știi asta*.

-Îmi pare rău. Este evident că nu poţi doar pur şi simplu să-l ucizi. Nu am făcut-o nici măcar eu, când am realizat cine era.

Bones zâmbi un pic sumbru.

-L-aş putea ucide înainte ca totul să se termine. Dar dacă o voi face, cel puțin voi ști că a fost singura mea opţiune.

Am început să mergem din nou. Ocazional, vedeam graffiti pe pereți, demonstrând faptul că aceste tuneluri nu au fost întotdeauna lipsite de vizitatori.

-Ce sunt cu toate aceste tuneluri, oricum?

-Erau în principal tuneluri cu aburi, a spus Bones. Aşa încălzeau Universitatea de deasupra. Acum le folosesc şi pentru cabluri electrice de telefon și calculator. Unele dintre ele ajung până la centrala electrică. Este destul de ușor să te pierzi, dacă nu știi pe unde să mergi.

În cele din urmă, am ajuns la o altă ramură a tunelului, și am fost uimită să văd un alt tunel.

Bones s-a oprit.

-Și aici ne vom întâlni cu Mencheres.

-Categoric nu, am pufnit.

Un minut mai târziu, am auzit un zgomot strident. Apoi, ca într-un film vechi cu Dracula, s-a deschis încet o ușă în formă de criptă într-unul dintre pereţi, și a ieșit un vampir cu părul negru. *Îi lipsea doar mantau*, m-am gândit cu nerușinare. *Apoi, ar fi fost perfect.*

Cu toate acestea, vampirul nu avea nicio manta, și am simțit o electricitate străbătându-mi pielea, ca un șoc intens electric. *Wow. Oricine ar fi, este dotat cu câţiva volţi serioşi.*

-Maiestate, a spus Bones, făcând un pas înainte. Vă mulțumesc pentru că aţi venit.

Mencheres nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Avea părul negru, ochii de culoarea cărbunelui, și un nas acvilin care, împreună cu pielea lui frumos nuanţată, lăsa să se înţeleagă că provenea din Orientul Mijlociu. Dar nivelul său de energie m-a derutat. Aura lui strălucitoare nu semăna cu nimic din ceea ce experimentasem înainte. Nu era de mirare de ce Bones a spus că Ian nu l-ar fi vrut pe Mencheres ca dușman. Simţind energia care izvora din el ca valurile, nici eu nu aş fi vrut.

-Bones, a spus el, îmbrăţişându-mi iubitul. A trecut atât de mult timp.

Ei bine, cel puțin părea prietenos.

Bones s-a întors spre mine.

-Ea este Cat.

Am făcut un pas înainte și am întins mâna, nesigură de ce protocol trebuia să urmez. Mencheres mi-a dat un zâmbet slab și mi-a strâns mâna.

De îndată ce degetele lui s-au închis peste ale mele, mi-am dorit să-mi retrag mâna înapoi. *ZZZ!* Aș fi putut la fel de bine să băg un deget umed în priză. Abia am reuşit să răspund la strângere, apoi mi-a dat drumul la mână, folosindu-mă de tot auto-control meu pentru a nu încerca să-mi frec degetele amorţite. Mai târziu trebuie să-l întreb pe Bones exact câţi ani are Mencheres. Eu aş fi pariat că anii îi număra în milenii, nu în secole.

După ce au fost schimbate în mod corespunzător salutările, Bones a trecut direct la subiect.

-Vreau să las linia descendentă a lui Ian, a anunțat el. Ian o vrea pe ea, și ea vrea să-l ucidă pe unul dintre ai lui, deci înţelegi de ce am nevoie să scap de protecţia lui și să fiu capul viitoare mele linii descendente.

Mencheres şi-a mutat rapid privirea pe mine.

-Crezi că dacă-l ucizi pe tatăl tău viaţa ta se va îmbunătăţi?

Eu nu eram pregătită pentru această întrebare, dar în timp ce i-am răspuns m-am bâlbâit un pic.

-Uhm, da. *La naiba* da, desigur. Pentru început nu ar trebui să mă mai preocup de vânătorii de recompense care îmi vor capul, și apoi cred că îmi va da multă, dar *multă* satisfacție.

-Răzbunarea este cea mai goală emoție, a spus Mencheres dispreţuitor.

-Mai bine decât furia suprimată, am răspuns sec.

-N-am spus că este tatăl ei cel pe care vrea să-l ucidă, a intervenit Bones, pe un ton monoton. Cum ai știut, Maiestate?

Da, chiar așa cum ştia? Am ridicat sprâncenele. Mencheres a ridicat din umeri.

-Știi deja cum.

Lui Bones părea să-i fie suficientă afirmaţia. Dar nu şi mie.

-*Și* ...? l-am îndemnat.

-Mencheres poate vedea lucruri, a spus Bones. Viziuni, flash-uri din viitor, lucruri de genul ăsta. Asta este una dintre puterile sale.

Fantastic. Acum trebuie să convingem un vampir clarvăzător să fie de partea noastră. Presupun că, dacă putea vedea viitorul, deja știa dacă era o idee bună sau nu.

-Are câteva sfaturi în plus? nu am reuşit să mă abţin. Salariul dat de Guvern nu este cine ştie ce

-Ai de gând să o reclami ca a ta? la întrebat Mencheres pe Bones, ignorându-mă. De aceea ai vrut să mă vezi în secret? Să-ţi acord sprijinul meu în cazul în care intrii într-un război cu Ian pentru ea?

-Da, a spus Bones fără să clipească, în timp ce eu abia m-am abținut să nu izbucnesc, spunând: *"Nu trebuia deja să ştii asta, domnule Bol de Cristal?"*

Mencheres mi-a arucat o privire care m-a făcut să mă mut de pe un picior pe altul. Iisuse, doar nu am spus-o cu voce tare!

Bones oftă.

-Pisoiaş, cred că trebuie să-ţi spun că Mencheres ştie, de asemenea, să citească gândurile oamenilor, și după expresia lui, chiar și cea a corciturilor.

Oh, oh. Am fost *într-adevăr* prinsă.

-Ooops, am spus. Apoi mi-am îngustat ochii. Nu şi pe cea a vampirilor, din câte se pare, sau nu ai fi spus-o în acest mod.

-Nu, nu şi gândurile vampirilor, a recunoscut Bones. Buzele lui s-au încrețit. Doar dacă nu a ţinut ascuns acest lucru, Maiestatea Sa.

Buzele lui Mencheres fură umbrite de un zâmbet.

-Dacă aș fi avut o astfel de putere, m-ar fi salvat de la multe decizii greșite. Nu, numai la oameni. Și la corcituri. I-ai spus sub ce pretext o vei reclama ca fiind a ta, Bones?

După modul brusc în care Bones deveni rigid am înţeles, fără să pot citi gândurile, că erau câteva lucruri pe care nu mi le spusese.

-Mărturisește, l-am îndemnat insistentă.

Bones s-a uitat în ochii mei.

-Fiecare vampir ar un simţ teritorial bine dezvoltat. Știi asta. Eu te-am găsit, te-am muşcat şi ţi-am tras-o. Toate asta înainte ca Ian să pună ochii pe tine. În lumea vampirilor, acest lucru te face... proprietatea mea, cu excepția cazului în care eu renunț din propria mea voință la drepturile mele...

-Fiu de *căţea*! am izbucnit. Bones! Spune-mi că *nu* ai intenţia să mârâi la mine ca şi cum aş fi o bucată de carne pe care nu vrei să o împarţi!

-Eu nu te văd așa, deci ce contează portița de scăpare pe care o folosesc? a spus el furios. Sincer nu înțeleg de ce a trebuit să aducă vorba despre acest lucru, Mencheres.

-Pentru că refuz să fiu de partea ta, dacă ea nu este conștientă de toate consecințele, a spus Mencheres cu răceală.

Am pufnit.

-Şi nu avea nevoie de puteri spranaturale ca să-şi dea seama că mă voi înfuria. Și nici tu, evident, pentru că este mai mult ca sigur că ai omis *acest* detaliu. Absolut nu, Bones. Absolut. Nu. Du-te, declară-ţi independența față de Ian și fă-te Maestru descendenţilor tăi, dar îţi poţi lua gândul de a te considera Maestrul *meu*, cu sau fără portiță de scăpare.

-Îți dai seama că ești ipocrită? a întrebat el pe un ton aprig. Doar ieri, i-am spus lui Don cu toată sinceritatea că în misiune voi fi sub comanda ta, iar acum refuzi să laşi străinii să *creadă* că eşti proprietatea mea?

Am deschis gura, dar nu a găsit nimic de spus. La naiba cu oameni care se ceartă folosind logica. Asta ca să vorbim despre nedreptate.

-Trebuie să fie un alt mod, a fost ceea ce am decis să spun, cu un ton mai rațional. În loc să foloseşti cu Ian portiţe de scăpare sexiste, trebuie să fie şi altceva ce putem face ca să-l convingă să mă lase în pace.

-Nu este sexism, a spus Mencheres cu o ridicare din umeri. Dacă Bones ar fi fost femeie și tu bărbat, ar fi avut aceleași drepturi asupra ta. Vampirii nu fac discriminări în funcţie de sex. Ăsta este un defect uman.

-E la fel, am spus iritată; neinteresată de a compara imparțialitatea culturii umane cu cea a Nosferatului.

Apoi un gând a început să se formeze în mintea mea. Poate că *exista* o modalitate de a folosi structura socială a vampirilor în avantajul meu...

M-am uitat la Bones cu un rânjet.

-Îi vei spune lui Ian că m-ai găsit. Și că te oferi să mă duci la el.

27

-Cat. Don își ridică privirea din hârtii. Intră. Tocmai examinam rapoartele medicale de ieri. Părea aproape vesel în timp ce se uita la Bones. Ai o componenţă de sânge destul de masivă. Dacă ţi-am lua jumătate de litru pe săptămână, am putea aproape să renunţăm la ceilalţi vampiri de aici

-Ai de gând să mă ucizi ca pe un copac? a întrebat Bones amuzat. Chiar şi tu ești un pic ca o lipitoare lacomă, nu-i așa?

-Suntem aici pentru un alt motiv, Don. Îi poți chema, de asemenea, pe Juan, Tate și Cooper. Așa voi spune o singură dată.

Don, curios, i-a sunat. După câteva minute cei trei apărură în cameră, și după ce au închis ușa, a început fără preambul.

-Știți cu toții că sunt pe jumătate vampir. Ceea ce nu știţi, și am aflat şi eu de curând, este că vampirul care a violat-o pe mama mea este fratele lui Don.

Don părea să fie foarte nemulțumit pentru că fusese demascat, dar l-am ignorat.

-Vă amintiți de Liam Flannery, din New York? Numele lui adevărat este Ian, și este vampirul care l-a creat pe Bones. Ian este, de asemenea, vampirul care l-a creat pe tatăl meu, Max. Chiar şi *asta* Don ştia de ani de zile - acesta este motivul real pentru care noi am fost trimişi să-l prindem. Deci, după ce ne-am confruntat, Ian s-a lăsat încântat de faptul că eram pe jumătate vampir și a decis că mă vrea ca pe noua aromă a săptămânii. Potrivit lui Bones, Ian este tipul care nu va ezita să se folosească de persoanele dragi mie ca să se asigure de sclavia mea. Există o modalitate de a scăpa de el, fără prea multă vărsare de sânge, dar este periculos.

Asta era partea cea mai grea. Planul meu era să-l înfrunt pe Ian în persoană, cine câştiga luat totul, dar Bones a subliniat faptul că cel mai probabil ar fi ca el să refuze. Nu, Ian trebuia să simtă că are control, și era doar o modalitate de a i-l garanta.

Bones a scos un sunet de exasperare și aprofundă.

-Ascultaţi, ca ea să întoarcă cărţile împotriva lui Ian, el trebuie să fie sigur că are ceva în plus decât ea. Mai exact, un ostatic de valoare. Acum, Ian este un tip isteţ şi cel mai probabil nu ar ucide persoana pe care o poate utiliza ca mijloc de schimb, dar nu există nicio garanţie. Ea va salva pe oricine va fi momeala, apoi se va folosi de paznicul lui Ian ca să-l forțeze să jure că o va lăsa în pace. În cazul în care Ian face un jurământ de sânge, el va fi obligat de legile vampireşti să-l respecte, și ar fi considerat meschin din partea lui dacă, doar din pură vanitate, refuză să negocieze pentru poporul său. Dar până când ea nu va ajunge la el... nu va fi nicio garanţie de siguranţă pentru cine se va oferi.

Când Bones a terminat, s-a lăsat tăcerea. Tate a fost primul care a rupt-o.

-Dacă asta va opri un vampir din a te vâna, Cat, poţi conta pe mine.

Don tuși un pic nesigur.

-Trebuie să fie o altă modaliatea de abordare...

-Chiar și pe mine, *Querida,* a spus Juan. Acel *pendaho* va fi chiar mai tentat cu două viermi în cârlig în loc de unul.

-Şi eu mă bag, a spus Cooper. Cine vrea să trăiască pentru totdeauna?

Iisus, Iosif și Maria, eram pe cale de a plânge. Cât de neprofesional.

Bones a ignorat imediat obiecțiile lui Don cu o întrerupere seacă.

-Nu te obosi, bătrîne. Ei sunt adulți, și nu e că în ultimii ani s-au ocupat de grădinărit, nu? De asemenea, am știut că se vor oferi cu toţii, și eu doar ce i-am cunoscut. Cum de *tu* te așteptai la ceva diferit?

-Cat, nu poți lua cei mai buni trei membri din echipa mea ca să-i bagi într-un cuib ostil, pe care niciunul nu l-a văzut vreodată! Dacă toți mor, se duce naiba întreaga misiune, *definitiv*!

Pentru accent Don dădu cu pumnul în birou. Bones l-a calmat cu o privire lipsită de nuanţa verde de smarald.

-Aici și acum, decizi ce este mai important pentru tine: nepoata ta... sau să pui în pericol acești trei bărbați și misiunea? Toţi facem alegeri cu care trebuie să trăim. Acum este rândul tău.

-Şi nu e că sunt mieii mei docili, am adăugat. Ei nu sunt doar momeala... sunt cai Troieni. Pe oricine alege Ian să-i păzească, nu se va aștepta să fie atât de greu.

Lupt împotriva vampirilor de o lungă perioadă de timp, Don. Dacă aş considera că ei nu pot face faţă, nu i-aș fi lăsat să se ofere.

Don s-a uitat la mine, furios. Eu i-am susţinut privirea fără să clipesc. Bones, de asemenea, prevăzuse şi această ezitare.

Don a fost primul care a rupt contactul vizual. Când a vorbit, vocea lui era răgușită.

-Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate în a avea încredere în această creatură, Cat. Dacă el se amuză pe seama ta, vom merge cu toţii în flăcările iadului din cauza asta. Sper să fie la fel de bun pe cât de arogant este.

Bones zâmbi triumfător.

-Nu te teme, bătrâne. Nu mă amuz pe seama ei, și *sunt* la fel de bun pe cât sunt de arogant. La urma urmei, te-am catalogat deja. Ea era sigură că vei refuza, dar eu i-am spus că nu o vei face.

Don părea la fel de îngrijorat ca mine, dar nu a obiectat ulterior.

-Va dura câteva săptămâni pentru a putea plănui totul, a spus Bones, și până atunci voi trei veţi fi ocupaţi. În cazul în care lucrurile nu merg bine, va trebui să reacționaţi rapid. Ştiţi cu toții care este prețul pe care îl plătiţi dacă beţi sânge de vampiri, corect?

Cooper nu știa. În câteva minute el a fost informat cu privire la consecințele acțiunilor sale în peşteră. El a reacţionat mai bine decât am făcut-o eu. S-a limitat la a pufni o dată, neîncrezător.

-Bine ai venit în clubul de ciudăţenii ale naturii, l-am compătimit. Sunteţi imuni la puterea de control a minţi pe care o au vampirii, și sângele este singura modalitate de a reuși. Cine va refuza, va rămâne acasă. Nu voi risca vieţile voastre, sau pe ale celor din jurul vostru, permițând unor vampiri să vă subjuge cu privirea lor verde.

-Sunt gata pentru un pic de aprovizionare, a spus Tate, oferindu-se din nou primul. Dar nu te superi dacă nu sug sângele direct din limba lui așa cum ai făcut-o tu?

Bones scoase un mârâit amuzat.

-Nu te îngrijora; nu eşti genul meu. Mai sunt şi alte întrebări?

Nimeni nu a spus nimic. Bones s-a ridicat.

-Bine, atunci. Să mergem în laborator, astfel încât Don să poată pune din nou robinetul la vena mea. Serios, bătrâne, eşti la fel de entuziasmat de sângele meu, ca orice vampir de artera suculentă. Ești sigur că nu ascunzi o oarecare trăsătură de familie?

-Nu e amuzant, a declarat Don brusc, dar şi el se ridică, și ne îndreptarăm cu toţii spre laborator. Culoarul era dezert, pentru a minimiza expunerea lui Bones în clădire. La fel era şi unitatea medicală. Odată ajunşi, Bones l-a evaluat pe Tate dintr-o privire.

-Pregătit pentru a fi perfecționat? După prima doză, am de gând să te snopesc în bătaie ca să văd cât de mult poţi suporta.

-Să văd de ce eşti în stare, a fost răspunsul lui Tate. Cat m-a bătut ani de zile. *Ani.* Cât timp ai petrecut tu cu ea, în total? Doar șase luni?

Bones l-a prins, fără îndoială, cu intenția de-ai face rău, dar eu l-am tras de braț.

-Oprește-te! Tate, gata cu provocări, și Bones, *câţi* ani ai? Aş putea să-ţi dau o pereche de chiloţi ca să-i atârni de gât, așa ori de câte ori ești gelos, să-i fluturi sub nasul persoanei care te înfurie.

-Ca și cum ai purta chiloţi, a murmurat Tate.

L-am lovit cu pumnul.

-Nu că ar fi treaba ta, dar nu-i port doar când am o misiune!

În loc să fie furios pentru că Tate știa de lenjeria mea intimă, Bones mi-a aruncat o privire ciudată în timp ce se aşeza pe scaunul indicat de Don. Acesta din urmă pregăti totul, pentru că Dr. Land, patologul, încă refuza să-l înţepe pe Bones.

-Pisoiaş, încă mergi la vânătoare de vampiri fără chiloţi? m-a întrebat Bones, cu aceeași expresie ciudată.

-Dacă trebuie să o fac pe momeala, da; dar dacă merge în patrulare pentru exterminare, nu. De ce?

El și-a țuguiat buzele.

-Vorbim mai târziu, a spus el fără tragere de inimă.

L-am îndemnat. Dacă avea acea expresie ciudată, trebuia să fie ceva important.

-Spune-mi *acum.*

Cinci perechi de ochi îl priviră, așteptând. Numai Don nu părea fascinat de dialogul nostru. Avea ochii lipiţi de punga specială care se umplea cu lichidul roșu.

Bones și-a țuguit buzele și mai mult.

-Poți să-ţi extinzi un pic mai mult garderoba, scumpi. Nu că nu o susţin, desigur, doar că sunt precaut. Când am spus că, vânătoarea de vampiri fără chiloţi ar face o diferenţă... ei bine, poate am exagerat un pic, *doar* un pic.

-Tu *ce?* am întrebat cu neîncredere.

Juan la privit pe Bones cu o expresie plină de admirație.

-Ai convins-o să se plimbe fără lenjerie intimă pentru toţi aceşti ani? *Madre de Dios,* asta chiar că este impresionant. Aş putea să învăț multe de la tine, *amigo.*

-M-ai *mințit.*

Am ignorat complimentul lui Juan și m-am îndreptat spre Bones, împungându-l cu degetul în pieptul care tremura din cauza râsului înfundat.

-Nu, Pisoiaş, nu era chiar o minciună. Ci numai o înfrumusețare a adevărului. Ți-am spus că vampirii o găsesc irezistibil, și este valabil doar pentru unii. Pentru mine, de exemplu, de fiecare dată când sunt în jurul tău. Și îţi aminteşti cum erai atunci? Atât de crispată și pedantă încât nu am putut rezista să te necăjesc. Într-adevăr, cu toată sinceritate, nu am avut niciodată intenția de-a o face să dureze atât de mult timp...

Vocea mea tremura de furie:

-Tu pervers nenorocit şi depravat, cum ai putut!

-Ce truc murdar, a spus Tate, fiind de acord imediat.

Bones a întins mâna spre mine, râzând pe sub mustăţi, dar l-am plesnit peste mână.

-Nu mă atinge. Ești un om mort.

-Sunt de mult mort, a fost de acord cu un zâmbet larg. Te iubesc, Pisoiaş.

-Nu încerca să cauţi o portiţă de scăpare. Vom vedea dacă mă vei m-ai iubi, atunci când mă voi răzbuna.

-Te voi iubi chiar și atunci, a strigat Bones, în timp ce eu ieşeam din încăpere. Chiar și atunci.

***

M-am uitat cu empatie la Tate, ce tremura cu putere. Ceaşca de culoare albă, în care fusese jumătatea de litru din sângele lui Bones, a căzut din mâinile lui tremurânde. Bones l-a apucat de umeri până când lumina din ochii lui Tate s-a stins, s-a oprit din tremurat, și s-a întors pentru a respira ca și cum s-ar fi sufocat.

-Dă-mi drumul, a mârâit, de îndată ce a putut vorbi.

Bones l-a eliberat. Tate a insiprat adânc de câteva ori, și ochii lui mari i-au întâlnit pe ai mei.

-Iisuse, Cat. Nu e la fel ca acel moment în peşteră. Ce naiba este în sângele acestui nemernic?

Nu am răspuns la insultă, ci numai la întrebarea.

-Putere. Sângele pe care l-ai băut atunci era de la un vampir slab, unul zbârcit, deci nu există comparație. Eşti bine, acum?

-Totul este atât de tare, și clar. El se scutură ca un câine ud. Și mirosul! La naiba, Juan, puţi! Tu nu ai făcut duș azi?

-Du-te dracu, a murmurat Juan, cu aer jenat. Am făcut, dar mi s-a terminat săpunul. Nu știam că vom fi testaţi de miros.

Știam că să simţi brusc cu mirosul unui vampir era o experiență incredibilă. Era ca şi cum te-ai fi născut orb și apoi ţi-ai recăpătat vederea. Nu-ţi venea să crezi cât de mult ai pierdut.

-Bine, Juan, tu urmezi.

După ce a dat sânge la toţi trei, ne-am mutat în sala de antrenament. A mers bine, deși sunt sigură că băieții mei au avut o opinie diferită de tratamentul lui Bones. Don era nervos, dar vizibil relaxat atunci când Bones l-a reanimat pe Tate după întâlnirea lor, aducându-i critici constructive, dar și unele laude. Tate a venit langă mine şi mi-a făcut un scurt raport a experienței trăite.

-Ticălosul loveşte mai puternic decât un tren nenorocit de marfă.

Am zâmbit.

-Știu.

-I-ai antrenat foarte bine, Pisoiaș, a spus Bones.

Cooper tocmai era reanimat cu sânge, în timp ce Bones se apropia de mine.

-Sunt fără îndoială cei mai puternici din rasa umană pe care i-am întâlnit, a spus el către Don. Cu forța suplimentară a sângelui, vor fi egali cu un vampir tânăr.

În timp ce vorbea, Bones m-a sărutat pe frunte. Acea atingere, împreună cu ultimele ore, în care i-am privit dansul de prădător la bustul gol, m-a făcut să reacționez pur instinctiv. Coapsele mele se strânseră, cerând atenție.

Oh, oh. Trebuia să ies de aici. Rapid. Înainte ca băieții să simtă mirosul excitaţiei mele.

-Merg să mă spăl. Sunt transpirată. Uhm, ne vedem mai târziu, am spus, și, în practică, am alergat afară din cameră în încercarea de a-mi salva demnitatea.

-Unde crezi că te duci? l-am auzit pe Tate întrebând, pe un ton ascuțit. Ai greşit drumul, Bones, duşurile pentru bărbați sunt de partea cealaltă.

-Voi arhiva această informație, împreună cu celelalte care nu se referă şi la mine, a venit răspunsul batjocoritor al lui Bones.

I-am ignorat și a mers mai departe, apoi am ajuns în vestiarul meu, am închis ușa, și mi-am scos hainele ca fulgerul. Un duș rece, iată de ceea ce aveam nevoie.

Vocea lui Tate a ajuns la mine dincolo de ușă.

-Ai ceva de care ți-e rușine să ne arăţi, vampire? îl tachină el.

Bones doar a râs. După sunet, am ştiut că e la ușă.

-E doar că nu sunt prost. *Tu* unde ai vrea mai degrabă să te afli?

-Nu-i răspunde, l-am auzit pe Juan avertizându-l pe Tate, și apoi Bones a intrat în cabina mea.

Eram deja sub jetul de apă rece. Când Bones şi-a pus ochii pe mine, m-am cutremurat; dar apa rece nu avea de-a face cu asta.

-Nu aici. Nu este... locul potrivit.

Bones şi-a scos pantaloni şi pantofi dintr-un singur gest, care m-a făcut să-mi ţin răsuflarea. S-a apropiat de mine, întinzând o mână pentru a schimba apa rece cu fierbinte.

-La naiba, a spus el, îngenunchind în fața mea. Gura lui îmi mângâie abdomenul. Te vreau, Pisoiaş, şi tu pe mine. A scos limba şi a alunecat în jos cu o precizie nemiloasă. Nu-mi pasă de nimic altceva.

L-am apucat de umeri, în timp ce genunchii mi se înmuiau și preocupările mele despre decență ieşeau pe fereastră metaforic. Apa fierbinte cădea peste noi aproape în același mod cum sânge circula în mine.

-Sunt pe cale să cad, l-am avertizat cu o suflare.

-Te ţin eu, a promis el cu vocea groasă.

L-am crezut.

***

Când am ieşit o oră mai târziu, faţa mea era roșie din cauza partidei de sex, a căldurii din duș și a privirii lui Tate atunci când am intrat în biroul meu. El mă aștepta acolo. Bones se oprise din nou în laborator pentru o altă prelevare de sânge, după cum ceruse Don.

-Hristoase, Cat, nu ai putut aştepta până mai târziu să te strecori în sicriu cu el? m-a întrebat Tate, clătinînd din cap dezgustat.

Acest lucru a reuşit să strice starea mea de spirit.

-În primul rând asta nu e treaba ta, și în al doilea rând de unde nu ştii că doar am stat de vorbă? Noi nu am vorbit, dar nu asta conta.

Tate pufni zgomotos.
-Am toate simţurile unui vampir, îți amintești? Nu doar că v-am auzit; dar acum îi simt mirosul, de asemenea, pe tine. Puţi de el, chiar și după duș.
Iisuse, cum pot fi atât de *proastă*? Sincer, eram obişnuită să fiu singura cu percepțiile extra.
-Atunci mă întorc înapoi la primul meu punct: nu e treaba ta. Nu m-aş fi făcut niciodată, dar niciodată, mică sub privirea lui.
Un alt pufnet, dar de data asta amar.
-Da, ai explicat acest lucru la perfecție.
Durerea de pe faţa lui m-a oprit de la a face un alt comentariu otrăvitor.
-Tate. Nu încerc să te rănesc sau să-ţi dovedesc ceva. Ceea ce se întâmplă între mine și el nu are nimic de-a face cu tine.
Ca şi cu mar fi fost chemat cu gândul, Bones a apărut în ușă. Tate a trecut rapid pe lângă el ca şi cum nu l-ar fi văzut, aruncându-mi un ultim comentariu drept salut, în timp ce ieşea.
-Poate că tu nu vrei să dovedeşti ceva, dar el cu siguranţă da, la naiba. Nu contează dacă poartă la gât chiloţii tăi - el s-a acoperit cum mirosul tău.
-Ești gata, scumpi? a întrebat Bones, ignorându-l pe Tate.
-Are dreptate? Nu m-am putut abţine să nu-l întreb, deși puteam ghici deja răspunsul.
Bones m-a privit serios.
-Parțial. Mereu te-am dorit, și știi că lupta face ca sângele meu să fiarbă, dar mă întrebi dacă mi-a trecut prin minte să-mi frec literalmente nasul de feminitatea ta? Da. Când vine vorba de tine, mai bine să-și piardă orice speranță, și rapid. M-aş fi comportat diferit, dacă am fi fost singuri? Cu siguranţă că nu. Nu mă satur de tine.
-Nu va fi ușor, am mormăit, în timp ce ne îndreptam spre ieșire. Bones a ridicat din umeri.
-Nimic din ceea ce merită nu este uşor vreodată.

28

A doua zi, Bones a fost foarte ocupat cu adunarea oamenilor lui de peste tot din țară și chiar din întreaga lume, pentru că îi voia alături de el atunci când îi va spune lui Ian că m-a găsit și că avea ostatici. Bones s-a dus la mine acasă pentru a lua pisica, care nu a fost fericită să fie lăsată singură două zile. Apoi, în dimineața următoare ne-am trezit la zece, înfricoşător de devreme pentru amândoi, și ne-am dus direct la sediu.
-Ai spus că țineți vampiri prizonieri aici, corect, Pisoiaş? m-a întrebat el de îndată ce am ajuns.
-Da, trei, de ce?
Bones ţuguie buzele gânditor.

-Ar putea să ne fie de folos. Du-mă la ei.

Tate, Juan și Cooper ne-au însoțit până la ultimul nivel din subsol, unde erau ţinuţi prizonieri vampirii. Agenții de pază au evitat cât au putut să nu se holbeze la Bones, atunci când el i-a depășit, pentru că Don a ordonat să nu intervină, dar ei nu mai văzuse niciodată un vampir fără lanțuri, plimbându-se nestingherit prin jur. Evidentul lor disconfort umplu aerul.

-În această incintă îl avem pe *Morocănosul*, am explicat, atingând ecranul de protecţie care îl ascundea. L-am ridicat numai atunci când paznicii s-au îndepărtat suficient de privirea lui. Pentru că Tate, Juan și Cooper erau plini cu sângele lui Bones, îl puteau privi fără probleme. Numele lui real este Dillon, sau cel puţin aşa ne-a spus. Presupun că are treizeci de ani, în cei vampireşti.

Dillon a deschis larg ochii albaștri, atunci când a întâlnit perechea de ochi căprui şi reci, care îl evalua. Bones a dat din cap, indicând faptul că terminase să-l examineze.

-Următorul este Jack, dar noi îl știm ca *Veselul*. Aș spune șaizeci? Șaptezeci? L-am prins la un joc de baseball. Îi plăcea să sugă sângele fetelor care vindeau bere.

Jack era mic, zbârcit și cu aspect fragil. Cel puțin până când nu încerca să-ţi rupă gâtul.

-Și aceasta, am ridicat ultimul scutul de protecţie pentru a dezvălui o femelă blondă pe care am prins-o cu câteva luni înainte: este *Rază de Soare*. Nu îi știm numele real; nu ni l-a spus.

De îndată ce ne-a văzut, într-o clipă, Rază de Soare a sărit de pe pat, lipindu-se de geam.

-Bones! Cum ai intrat? Nu contează, ucide-i și lasă-mă să *ies*.

-Belinda, ce mă bucur să te văd aici, a spus Bones chicotind. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar eu nu sunt aici ca să te salvez.

-O cunoști? l-am întrebat prosteşte, având în vedere că era evident.

Ea a atins geamul.

-Cum poți să spui asta după tot ceea ce a fost între noi?

Am înţepenit, dar Tate a intervenit imediat.

-Ţi-ai tras-o cu Rază de Soare?

Şi eu aşteptam răspunsul lui Bones, cu o privire sfâşietoare.

-Nu a fost nimic între noi, Belinda, cu excepţia unor câtorva partide de sex, a răspuns Bones răspicat.

Am strâns pumnii, și în acel moment mi-aş fi dorit să o fi ucis, în loc să o fi capturat.

Juan a spus ceva în spaniolă, dar nu am înţeles ce, și cu uimire l-am auzit pe Bones răspunzându-i în aceeași limbă. Juan s-a încruntat, râzând în urma schimburilor de replici.

-Este nepoliticos ceea ce faceţi, am izbucnit deloc amuzată. Într-un fel sau altul știam că nu vorbeau despre colţii lui Rază de Soare, sau Belinda.

Pentru prima dată, am examinat-o ca o femeie, și ceea ce am văzut nu mi-a plăcut. Belinda era foarte frumoasă, chiar și fără machiaj. Avea părul blond şi lung,

sâni mari, talie subţire şi şoldurile rotunjite. Ochii de culoare albăstrelelor erau o completare a buzelor pline. *Ca să-l sărute Bones mai bine...*

-Îmi pare rău, Pisoiaş, şi-a cerut scuze Bones în limba noastră.

Juan m-a bătut pe umăr.

-Vorbește spaniolă mai bine decât mine, *Querida*.

-Se pare că sunt o *mulțime* de lucruri pe care nu le cunosc despre el, am mârâit periculos.

Tate a mascat un zâmbet cu o tuse bruscă.

Bones şi-a întors atenţia pe Belinda.

-Renunţă la a bate din gene la mine. Dacă ești acolo, înseamnă că ai încercat să-i faci rău. El a arătat spre mine, cu un semn al capului. Deci te-ai putea transforma şi în praf, puţin îmi pasă. În orice caz şederea ta aici ar putea deveni mai plăcut dacă se întâmplă două lucruri. Prima o implică pe doamna minunată de lângă mine. Ea trebuie să fie de acord. Al doilea implică cooperarea ta absolută sau, în lipsa acesteia, lunga și oribila ta moarte. Este clar?

Belinda a dat din cap și s-a îndepărtat de geam. Am închis ecranul de protecţie, pentru că nu voiam să-i mai văd fața.

-Eu votez pentru moartea ei lungă și oribilă, am spus, îndepărtându-mă cu pas greoi. Când am părăsit etajul în care erau ţinuţi vampirii, l-am atacat pe Bones.

-Tu și ea? *Yuck*.

Cei trei căpitani au rămas în urmă, dar cu noile lor aptitudini auditive, nu era de niciun folos. Bones şi-a încrucişat brațele la piept și a scos un sunet de resemnare.

-Pisoiaş, a fost înainte de a te întâlni. Nu a însemnat nimic.

Înțelegeam asta, dar durea la fel. Mă durea mai mult decât atunci când am întâlnit-o pe cealaltă fostă a lui Bones, Francesca. Cel puțin *ea* ne-a ajutat să găsim un ticălos care livra la domiciliu ca fel principal oamenii. Belinda, pe care am cunoscut-o când colega ei de cameră m-a dus la ea acasă cu gândul la o cină drăguţă pentru amândouă, nu a avut acest avantaj.

-Este clar că a însemnat ceva pentru *ea*.

Bones a ridicat din umeri.

-Atunci ucide-o, dacă te face să te simţi mai bine. Nu aş putea spune că te condamn, și într-adevăr nu îmi pasă. Dacă vrei, o pot face eu.

Asta m-a oprit. După expresia feţei lui Bones am înţeles că vorbea serios. Ar fi ucis-o cu adevărat, sau ar fi privit în timp ce aş fi făcut-o eu.

-Eu nu elimin oameni doar pentru că sunt geloasă. *Nu încă, cel puțin.* Bine. Mă voi comporta ca un adult, chiar dacă simplul gând la tine cu ea mă face să devin violentă. Deci, care este planul tău?

***

Tate, Juan și Cooper erau în sala de antrenamente. Nu purtau toată recuzita necesară de luptă, care ar fi constat într-o vestă antiglonţ o protecţie pentru gât, flexibilă și acoperită cu argint - pe care am proiectat-o după moartea lui Dave - și

pistoale automate sau semiautomate încărcate cu cartușe de argint. Nu, purtau doar pantaloni din bumbac şi bluze pe gât, pe care le-ar fi purtat la un antrenament normal.

Cu excepţia faptul că nu era un antrenament nomal, nici măcar după standardele noastre. Lângă mine, Bones o ţinea pe Belinda într-o strânsoare de fier. Don, în siguranța cabinei sale, arăta incontestabil sumbru. Ideea nu îi plăcuse. Nici măcar mie, dar asta nu însemna că nu înțelegeam intenţiile.

-Sunteţi gata băieţi? am întrebat.

Tonul meu era calm și masca agitaţia interioară. Ei aprobară dând din cap.

-Atunci luați un cuțit fiecare. Numai unul.

Ei au ascultat și s-au îndreptat spre recipientul în care se aflau cuțitele. M-am uitat la Bones. El a dat din cap o dată și apoi s-a aplecat la urechea Belindei.

-Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, a spus el foarte încet, dar pe un ton de gheață. Apoi i-a dat drumul, iar ea mi-a atacat oamenii ca un diavol tasmanian blond.

Aceştia s-au împrăștiat, deplasându-se cu o viteză care cu o săptămână în urmă ar fi fost imposibil pentru ei. Plini cu sângele lui Bones, au reuşit să evite primul atac al Belindei. Tate se strecură în spatele Belindei, aruncând cuțitul care s-a înfipt exact acolo unde ar fi fost inima ei.

Belinda s-a întors în timp ce eu am ajuns în spatele ei, blestemând.

-Ar fi fost minunat dacă ai fi vrut să o ucizi, dar eu ţi-am spus să îl consideri un test pentru gărzile lui Ian. Dacă ei sunt *morți,* ce ostatici folosesc pentru negocieri?

O expresie de jenă trecu peste faţa lui Tate.

-Îmi pare rău, a murmurat. Cred că a fost o reacție involuntară.

Belinda a smuls cuțitul din spate și l-a aruncat la picioarele lui Tate.

-Idiotule, a mârâit ea.

Bones mi-a aruncat o privire de înţelegere.

-Acum înţelegi de ce insist asupra cuțitelor din oțel în loc de argint? Mă tem că unii dintre ei ar putea intra în panică, încercând să-i omoare în loc să-i prindă.

Ştiu că era enervant să înfrunţi un vampir cu o singură armă, dar Tate și ceilalți trebuiau să-şi domine emoțiile. Nu doar că ar fi fost rău dacă am fi rămas fără ostatici, dar dacă am fi ucis oamenii lui Ian, presupun că ar fi fost chiar şi mai puţin rezonabil să tratăm cu el.

-Scopul tău este de-a o captura pe Belinda fără mijloace letale, i-am spus cu asprime. Dacă nu reuşeşti, ai ieșit din misiune. Punct.

-Și dacă nu reuşiţi asta într-o oră, a mârâit Belinda, voi gusta unul dintre voi. Mmm, sânge proaspăt. De peste un an nu am mai avut parte de *asta*.

În timp ce vorbea îşi lingea buzele şi îi privea cu o lăcomie care nu avea nimic de-a face cu sexul. Juan înghiți în sec. Tate făcu un pas înapoi. Chiar Cooper, de obicei impasibil, părea neliniştit. Era un lucru nou pentru ei.

-Să vă fie ca stimul declaraţia ei, am spus cu răceală. Acum, cine va fi fericit peste o oră: voi sau ea?

Belinda şi-a arătat colţii și a sărit la ei din nou. De data aceasta a ales unul singur, aruncându-se asupra lui Juan. El s-a ferit, dar Belinda a fost mai rapidă. Ea pusese deja colții pe gâtul lui înainte ca acesta să reuşească să o împingă departe de el.

M-am încordat, gata să intru în acțiune, dar Bones m-a apucat de braț. În același moment, Cooper și Tate au atacat-o pe Belinda. Luând-o de păr, Cooper i-a tras capul pe spate şi Tate i-a aplicat o lovitură de picior în față, care ar fi rupt gâtul unei persoane normale.

Belinda a rămas uimită pentru o clipă, însă doar pentru o clipă. Apoi ea a întins brațele şi l-a prins pe Cooper aruncându-l peste cap, cu atâta putere încât acesta a aterizat la aproape patru metri distanţă.

-Lasă-i să se descurce singuri, mi-a spus Bones încet. Nu poți fi mereu acolo ca să-i protejezi.

Am încleştat maxilarul. Desigur că, Bones o amenințase pe Belinda cu o pedeapsă oribilă dacă nu ar fi păstrat limita și ar fi ucis pe unul dintre ei, dar acest lucru nu l-ar fi făcut pe nefericit mai puţin mort. Bones nu credea că ea ar fi fost destul de proastă ca să încerce, dar eu nu eram atât de încrezătoare. Cu toate acestea, raționamentul său a fost impecabil. Belinda era un vampir cu o forță medie, și dacă băieţii mei nu reuşeau să o învingă, atunci nu puteam conta pe ei împotriva oamenilor lui Ian. *Nimic nu este mai bun decât un test cu colţi*, m-am gândit încruntată. *Hai băieți, faceţi-mă mândră. Puneţi-o la pământ pe gâsca asta blondă*.

Tate și Juan au încercuit-o pe Belinda, în timp ce Cooper s-a ridicat, clătinându-se. Capul lui sângera. Nările Belindei se lărgiră de foame. I-a aruncat o privire lui Juan, a zâmbit, și apoi şi-a rupt cămașa. Sânii ei goi şi frumoşi se iviră.

Juan îi fixă, ezitând pentru o clipă. Suficient ca Belinda să acţioneze. Ea s-a repezit la el, trântindu-i un pumn în cap. Juan îşi dădu ochii peste cap și apoi căzu la pământ. Tate a alergat după ea, dar aceasta ajunsese deja la Cooper. O lovitură puternică la nivelul abdomenului l-a făcut să se îndoaie instinctiv, Belinda și-a scos limba pentru a linge dâra roșie care i se scurgea de pe frunte.

-Un aperitiv, a murmurat ea, apoi l-a ridicat pe Cooper ca şi cum ar fi fost o jucărie și l-a aruncat înspre Tate, care era aproape de ei. Cei doi bărbaţi ajunseră cu cracii în sus, într-o amestecătură de membre.

Am scrâşnit din dinți. Bones m-a apucat de mână, strândând-o. Știam la ce se gândea. Trebuia să găsim un plan B pentru a captura oamenii lui Ian, pentru că *Betty Boop* îi rupea în bătaie, cu toate că erau trei contra unu. Ei bine, doi împotriva unuia acum, din moment ce Juan era în stare de inconştienţă. Stai să pun mâna pe el, auzi să lase o pereche de țâțe să-l distragă chiar aşa. Juan îşi va dori mai degrabă să nu se fi trezit.

Cincizeci de minute mai târziu, Tate și Cooper erau fleaşcă de sudoare, Juan începea să-şi revină, iar Belinda nu fusese încă prinsă cu succes. Oh, Tate și Cooper fuseseră aproape de câteva ori, dar nu au reuşit să o țină destul de mult ca să i-o predea lui Bones, care era scopul lor. Dacă ar fi fost doar o chestiune de a da lovitura de grație, ei ar fi reuşit cu succes de mai multe ori. Dar nu o puteau răpune fără a recurge la mijloace inacceptabile. La naiba. Asta avea să aibă două consecințe, prima avea să înceapă chiar acum.

Belinda zâmbi cu colţii complet la vedere.

-Am câştigat, așa că îmi vreau premiul. Asta dacă nu eşti un mincinos, Bones.

Bones încrucişă brațele pe piept, aruncându-i o privire dură.

-Ţi-am spus că îl vei avea, dar nu am specificat şi *când.*

Belinda a început să-l insulte și Tate, ciudat, el a întrerupt-o.

-Să terminăm cu asta, a spus Tate scurt, mergând - sau, mai degrabă șchiopătând - spre ea.

Ochii mei s-au mărit.

-Tate... am început.

-Nu te obosi, șuieră el. Te-am dezamăgit, Cat. Crezi că muşcătura ei va durea mai mult decât asta?

Asprimea din tonul lui m-a făcut să clipesc de câteva ori și să-mi întorc privirea. Voiam să-i spun că nu a fost vina lui, că, în ciuda forței suplimentare de la Bones, era înainte de toate o fiinţă umană și Belinda *nu.* Chiar şi pentru mine era mai ușor să ucid un vampir, decât să-l capturez, aşa în sala de morţi-vii Don ar fi avut un sortiment mult mai vast de colţi. Dar știam că lui Tate i-ar fi făcut mai mult rău compasiunea mea, așa că nu am spus nimic. M-am prefăcut fascinată de perete din direcția opusă unde se afla el.

-Cine spune că te vreau pe tine? a întrebat Belinda disprețuitoare.

-Nu contează; Eu sunt cel pe care îl vei *avea,* a spus Tate, pe un ton mult mai aspru. Înțelegi ierarhia de comandă, eu sunt primul dintre cei trei, deci vei avea doar vena mea și atât.

La aceste cuvinte, am clipit chiar mai repede. Iisuse, era tipic pentru Tate să insiste pentru a încasa glonțul sau, în acest caz, muşcătura. Asta făcea din el un mare lider. El niciodată nu se eschiva de la datoria pe care o avea faţă de oamenii lui.

Mai mult am simțit decât am văzut zâmbetul Belindei.

-Atunci, vino aici.

-Nu aşa de repede, a intervenit Bones, deși eram deja pregătită să mă întorc. Ai voie doar de la încheietura mâinii, Belinda, nu de la gât.

Ea s-a bosumflat, o expresie care părea atât amenințătoare, cât și senzuală.

-Dar îmi place mai mult gâtul.

-Da, prea mult încă, a replicat rece Bones. Continuă să te contrazici și nu vei mai primi *nimic.*

Eram pe cale să insist asupra aceluiași lucru. Un braț sfâşiat era, de departe, mai puţin mortal decât o jugulară sfâşiată, asta dacă Belinda avea de gând să se ţină de promisiunea de a se comporta bine. Cu toate acestea, părea să-i fie suficient de frică de Bones ca să știe că, dacă ar fi făcut-o, ar fi regretat mult mai mult, având în vedere că îl cunoştea destul de bine. Acesta era şi motivul pentru o alesese pe Belinda pentru test şi nu pe ceilalţi doi vampir, a explicat el. Ei nu-l cunoşteau, deci nu avea de unde să știe dacă îi vor urma cu exactitate ordinele. Belinda îl cunoştea prea mult pentru gustul meu, dar nu puteam face nimic.

Belinda zâmbi, în timp ce se îndrepta spre Tate. Ea încă avea descheiată cămaşa care îi dezvelea sânii fermi. A strâns la pieptul ei braţul lui Tate. Inima acestuia bătea mai repede decât în mod normal și pulsul îi creștea, dar cred că acest lucru se datora anxietăţii de a fi muşcat decât a excitării la vederea sânilor ei.

-Nu îţi face griji, frumosule, o să-ţi placă, toarse ea, lingându-şi colţii.

Tate mormăi:

-Nu în viața ta de după moarte, cățea.

Belinda doar a râs. Un sunet scăzut, gutural și stâgaci.

-Ba da, o să-ţi placă. Apoi, şi-a înfipt incisivii ascuțiţi în antebrațul lui Tate.

L-am văzut tremurând, în timp ce inima lui a început să bată mai repede. El şi-a strâns buzele într-o linie subţire, dar nu înainte de a-i scăpa un sunet ușor, aproape ca unul de surpriză. Când Belinda a înghițit, sugând mai profund din brațul lui, ochii lui Tate au clipit și apoi s-au mărit. Şi s-a uitat la mine.

A durat doar câteva momente, dar părea că a durat mult mai mult. Privirea de albastru indigo a lui Tate a devenit la fel intensă ca în noaptea în care s-a îmbătat și mi-a mărturisit ce simte pentru mine. Știam că simţea căldura îmbătătoare cum îi curge prin vene. Acel flux seducător care se urcă la cap și înlătură toată logica. Evident, că nu se întâmpla de fiecare dată când un vampir mușca pe cineva. În urma experienţelor mele neplăcute în lupta cu ei, știam că muşcătura este foarte dureroasă. Dar atunci când un vampir nu vrea să-ţi facă rău, *nu* o face. Nici măcar un pic.

-E de ajuns, a spus Bones tăios.

Belinda s-a tras înapoi încet, lingând picăturile de sânge de pe colţi. Tate nu s-a mișcat. El a continuat să se holbeze la mine ca și cum ar fi fost în transă.

-Închide orificiile, a ordonat Bones, Belindei. Tate nu s-a deranjat nici măcar să şteargă sângele care se prelingea încet pe braţul său.

Belinda şi-a înfipt un canin în deget și l-a trecut peste răni, acestea dispărând în câteva secunde.

-Acesta este motivul pentru care nu poţi sta departe de el, Cat? a întrebat Tate în cele din urmă, ignorându-i pe toți ceilalţi din cameră.

Întrebarea m-a șocat, însă Bones doar a zâmbit, arătând o parte din proprii săi colţi.

-Ți-ar plăcea să crezi asta, nu-i așa, amice?

-Tate, de ce ai gândi ceva de genul *ăsta*? am reușit să întreb.

-Nu te obosi, scumpi, a spus Bones cu uşurinţă, continuând să zâmbească. Puţin îmi pasă ce minciuni foloseşte ca să-şi găsească eliberarea noaptea când este singur și tu ești cu mine. Belinda, ora ta de libertate s-a terminat. Înapoi în celulă.

Am plecat fără un alt cuvânt, cu Belinda care îşi lingea buzele în timp ce o duceam înapoi la nivelul inferior.

29

n fiecare zi o aduceam pe Belinda în sala de antrenamente ca să se lupte cu Tate, Juan, și Cooper. Ei au fost cei care au insistat, şi nu eu. Ei refuzau să accepte faptul că nu făceau faţă la provocarea de a o imobiliza, și erau determinaţi să joace un rol activ în capturarea oamenilor lui Ian. Nu-mi plăcea, dar Tate era mai pornit ca niciodată. Belinda nu părea să fie deranjată, chiar dacă nu mai primea ca premiu sânge proaspăt. Pentru colaborarea ei de zi cu zi primea permisiunea de a părăsi

celula mică şi o pungă extra cu sânge. De asemenea, cred că îi plăcea să-i vadă frustraţi pentru că nu reuşeau să o imobilizeze - sau cel puțin asta se întâmpla la început.

După patru zile de umilire, băieții au început să-şi îmbunătăţească metodele. Ei au reuşit să înfigă un cuţit în pieptul Belindei într-un unghi perfect care printr-o singură mişcare ar fi ucis-o, dacă acesta ar fi fost din argint.

Și am știut că asta era suficient pentru a face orice vampir să devină brusc foarte, dar *foarte* cooperativ. Cu încă o săptămână de antrenament, ei ar putea fi gata pentru ca Bones să-l sune pe Ian, spunându-i că m-a găsit și că are ostatici. Apoi aş fi putut pune în aplicare *celălalt* plan al meu. Acela care avea legătură cu tatăl meu, despre care nu vorbisem cu Bones. Ei bine, abia aşteptam.

Joi ne-am dus la aeroport pentru a lua unul dintre oamenii lui Bones. Această persoană venea din Londra, și din câte se pare era primul vampir creat vreodată de Bones. Uneori, ierarhia vampirească mi se părea că seamănă cu filmul *Nașul.*

-Nu m-ai întrebat pentru că nu am avut timp, dar trebuie să știi după cine mergem, Pisoiaş.

Doar ce ajunsesem în sala de sosiri a aeroportului. Cu măsurile de securitate ale companiilor aeriene din ziua de azi, nu puteam merge mai departe, cu excepția cazului în care Bones şi-ar fi aprins farurile sale optice.

-O altă flacără mai veche? am glumit.

Bones nu a rîs.

-O poţi chema şi așa, da.

Aveam nevoie de gin pentru acest rahat.

-Fantastic, aștept cu nerăbdare să o cunosc.

-Îţi aminteşti când ți-am spus că, atunci când am fost o ființă umană, una dintre clientele mele mi-a salvat viața, convingându-l pe judecător să mă trimită în Australia în loc să mă închidă pentru furt? Ei bine, aceea a fost Annette. După întoarcerea mea la Londra ca vampir, am căutat toate persoanele care au fost bune cu mine. Madame Lucille, proprietara bordelului care a ajutat la creşterea mea, era moartă pe atunci, precum și câteva prostituate cu care am trăit, dar Annette era încă în viaţă. I-am oferit viaţă veşnică şi ea a acceptat. Pe ea am venit să o luăm.

Rahat. O uram deja, și nici măcar nu o întâlnisem. Era o nouă lovitură pentru mine.

-Și în seara asta va sta cu noi. Cât de tare.

Bones m-a luat de mână.

-Nu lăsa asta să te supere. Tu ești singura femeie pentru mine, Pisoiaş. Crede-mă.

După câteva minute, am simţit un val de energie electrică în aer.

-E aici, a spus Bones, deşi nu era nevoie.

O femeie a venit la noi cu o nonşalanţă fără egal, pe care numai un vampir o putea valorifica. Trăsăturile reci și nobile ţipau în mod clar de aristocrație, și pielea ei abia ridată avea strălucirea tipic vampirilor. *Ugh, de ce nu putea fi urâtă?* a fost primul meu gând. *Părea o încrucișare între Marilyn Monroe și Susan Sarandon!*

Îşi fixă imediat ochii ei de culoarea șampanie în ai mei, și am știut instantaneu că aveam ceva în comun: nici ea nu mă plăcea.

-Crispin, pot avea un sărut după lunga mea călătorie?

Avea accentul pur britanic ale claselor superioare. Era chiar şi îmbrăcată la modă, cu un sacou albastru și pantaloni asortaţi, şi pun pariu că pantofii costau cât ultimul meu salariu. Doar privind-o, mi se părea că am o pată de grăsime pe faţă sau mâncare între dinți.

-Desigur, a spus Bones, mângâindu-i cu buzele ambii obraji. Ea returnă gestul, în timp ce mă scana din cap până în picioare, făcându-mă să mă simt nesemnificativă - după cum exprima zâmbetul ei mulțumit.

Bones s-a întors înspre mine.

-Ea este Cat, m-a prezentat el.

I-am întins mâna. Ea a întins mână cu graţia unei doamne, strângând mâna mea palidă şi delicată doar pentru un moment.

Oh, și era, de asemenea, puternică. Nu ca un Maestru, dar cu un nivel bun de forţă.

-Foarte încântată să te cunosc în sfârșit, dragă. Speram atât de mult ca Crispin să te poată găsi. Ea trecu un deget pe obrazul lui Bones ca și cum l-ar fi consolat. Sărăcuţul şi scumpul de el, a fost într-adevăr distrus la gândul că ţi s-ar fi întâmplat ceva rău.

Era oficial. O uram. Cât de drăguţ din partea ei să-mi amintească că am fost cauza nefericirii lui pentru câţiva ani. Unde este cuţitul de argint, atunci când am nevoie?

-După cum poți vedea, Annette, m-a găsit sănătoasă şi în siguranţă.
Pentru a sublinia conceptul, am luat mâna lui închisă în pumn şi am dus-o la buze, sărutând-o.

Zâmbetul ei a devenit rece.

-Bagajele mele trebuie să sosească. Crispin, de ce nu mergi să aduci maşina, în timp ce Cat și cu mine recuperăm lucrurile mele?

Nu știu care variantă mi-ar fi plăcut mai mult: să rămân singură cu ea sau să mă ofer să merg după maşină, aşa ar fi rămas el cu ea. Am ales-o pe prima pentru că era mai suportabilă, şi Bones ne-a lăsat pentru a a merge după maşină.

Annette avea o mulţime de bagaje, pe care le-a lăsat în seama mea ca şi cum aş fi fost un măgar de povară, în timp ce ducea înainte o conversație cu o ostilitate implicită.

-Ce piele frumoasă ai, cu siguranță e rezultatul aerului din mediul rural. Crispin nu mi-a spus că eşti de la ţară. De la fermă *la fel ca şi animalele*, a spus cu un zâmbet îngâmfat.

Înainte de a răspunde am pus o valiză grea sub braţ. Iisuse, ce adusese cu ea, cărămizi?

-De pe o plantație de cireși. Dar nu asta a contribuit la aspectul pielii mele. Vampirul care a violat-o pe mama, a contribuit la asta.

-Mi-a fost greu să cred când Crispin mi-a spus ce erai, dar după ce petreci două sute de ani cu o persoană, îl crezi pe cuvânt.

O lovitură sub centură. Aşa aruncă-mi în faţă de cât timp îl cunoşti, asta ca şi când nu știam deja. Dar în doi se putea juca mai murdar.

-Abia aștept să aud totul despre tine, Annette. Bones abia mi-a pomenit de tine, el a spus doar că îl plăteai să facă sex cu tine atunci când era o ființă umană.

Ea și-a țuguit buzele ușor.

-Cât de încântător este că tu i te adresezi cu numele luat după. Toate noile sale cunoştinţe o fac.

Cunoștințe? Am scrâșnit din dinți.

-E numele pe care mi l-a spus prima dată când ne-am cunoscut. Suntem ceea ce devenim, nu ceea ce ne-am născut. *Nu mai este jucăria ta, înțelegi?*

-Serios? Eu am crezut întotdeauna că oamenii nu se schimbă cu adevărat.

-Vom vedea asta, am murmurat.

Cu numeroase sale bagaje, care aproape mă puneau la pământ, ne-am îndreptat spre maşină. În timp ce o urmam, am profitat de ocazie să o studiez. Părul lung până la umeri era de un blond-arămiu pal, pur și simplu superb în contrast cu pielea ei fină şi albă. Era mult mai senzuală decât mine, și aproape cu zece centimetri mai puţin faţă de un metru şi optzeci de centimetri ai mei. Dacă ar fi fost umană, i-aş fi dat în jur de patruzeci şi cinci de ani. Nu că asta ar fi fost un lucru negativ pentru ea, nicidecum, pentru că emana o senzualitate matură care făcea ca tinereţea să fie o pierdere de timp, plictisitoare.

Bones a aruncat o privirea înspre mine și a sărit în ajutorul meu.

-La naiba, Annette. Ar fi trebuit să-mi spui cu câte valize ai venit!

-Oh, iartă-mă, Cat, a chicotit Annette, prezentându-şi scuzele false. Sunt obișnuită să călătoresc întotdeauna cu un subaltern.

-Nu mai spune, a fost răspunsul meu tensionat. *Subaltern. Cine naiba se crede?*

După ce, în cele din urmă, am pus bagajele în portbagaj, am plecat.

-Când sosesc restul oamenilor noştrii? a întrebat Annette, sprijinindu-se de spătarul scaunului de maşină. Foloseam o altă maşină, pentru că Max cunoștea mașina mea. Aceasta era un BMW dotat cu toate opțiunile. Mai târziu trebuia să-l întreb pe Bones unde a găsit-o.

-Astăzi și mâine. Cred că până vineri ne vom aduna cu toți aici.

Annette pufni.

-Mă gândeam, Crispin, cum a reuşit Belinda să cadă în capcana lui Cat? Nu am mai văzut-o de la ziua ta de naştere cu şase ani în urmă, sau cinci?

-A fost capturată pentru că a intrat într-un grup căruia îi plăcea să livreze mâncare vie.

Era ceva rece în tonul lui Bones care mi-a făcut părul de pe mâini să se ridice, în timp ce râsul lui Annette devenea mai răutăcios.

-Teribil. Cred că s-a schimbat foarte mult. Doar cu cinci ani în urmă am fost toţi trei împreună, nu-i aşa Bones?

Bones a fulgerat-o cu privirea în oglinda retrovizoare, în timp ce eu traduceam *"am fost toţi trei împreună"*. Pun pariu că nu s-au întâlnit pentru a bea un ceai. Și acum cinci ani, Bones era cu mine.

-Răspunde la întrebare, *scumpule*. A fost acum cinci sau şase ani când v-aţi tras-o împreună? Vezi tu Annette, Bones deja mi-a spus că a fost cu Belinda, dar mulțumesc pentru că m-ai anunţat că ai participat şi tu.

Bones a tras maşina la marginea drumului.

-Nu voi tolera o astfel de grosolănie, Annette, a spus el, întorcându-se cu faţa la ea. După cum poți vedea, știe foarte bine ce vrei să insinuezi, și nu înțeleg de ce simţi nevoia să-i arunci toate astea în faţă. De asemenea, știi că a fost în urmă cu opt ani, înainte să o cunosc pe ea, și ţi-aş fi recunoscător dacă nu o vei mai distra şi cu alte amintiri.

Părea la fel de supărat ca și mine. Annette mi-a aruncat o privire înainte de a ridica din sprâncenele sale perfecte în semn de nevinovăție.

-Îmi cer scuze. Cred că zborul lung a fost cel care m-a făcut să uit bunele maniere.

-Pisoiaş. Bones s-a uitat la mine. Este suficient?

Nu, nu era, și aş fi aruncat-o cu plăcere pe Maiestatea Sa *și* cele cincizeci de kilograme de bagaje pe marginea drumului, dar ar fi fost imatur din partea mea.

-Cred că aş putea suporta câteva amintiri de ménage à trois, însă doar ca să ştii, Annette, îţi poţi lua gândul că se va întâmpla între *noi* trei.

-Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, mi-a spus ea cu o sclipire pe care am prins-o în oglinda retrovizoare. Oh, ea și cu mine nu am terminat-o. Aş paria cu viața mea.

***

Restul călătoriei a trecut fără incidente. Spre uşurarea mea, Annette şi-a găsi un alt apartament, dar noaptea în acea seară dormea în apartamentul nostru. Bones a planificat ca peste o săptămână să-i spun lui Ian că m-a găsit, și să pretindă că a capturat trei dintre cei mai buni oameni ai mei, după o altă săptamână. Și undeva între îngrijorarea pentru Ian, siguranța oamenilor mei, faptul că tatăl meu în mod activ încerca să mă omoare, și Bones care îşi câştiga libertate cu succes, aveam în minte imaginea cu Annette, Belinda şi Bones care, goi, se agăţa unul de celălalt ca iedera pe copac. Blestemată să fie ea. Ăsta era ultimul lucru la care trebuia să mă gândesc.

Când Annette a auzit parte planului în care sunt implicaţi oamenii mei, a fost fascinată.

-Oameni simpli? Care intră de bunăvoie în grota lui Ian ca ostaticii lui? Oh, Crispin, trebuie să-mi faci cunoştinţă cu ei. Îi putem avea la cină în seara asta?

-Ar fi bine să nu se refere la ceea ce mă gândesc eu, am murmurat.

-Nu, Cat, nu asta e ceea ce am vrut să spun. Doar nu pot mânca momeala, nu? a spus ea, chicotind.

Bones s-a uitat la mine. Am ridicat din umeri.

-Nu este o idee rea să se întâlnească înainte. Poate că îi va face mai puțin nervoşi cu privire la toată această poveste despre Armata Întunericului. Sau poate nu, depinde de Annette.

-Cum vrei tu. Nu-mi pasă. Dacă sunt de acord, trec să-i iau împreună cu Rodney. El este celălalt oaspete al nostru în această seară.

-Rodney? Cât de jos am putut să cad, dacă eram atât de bucuroasă să văd un devorator de carne din nou, deși *acest* lucru complica meniul meu. Oh, îmi plăcea acel zombi. În ciuda tuturor insultelor făcute la adresa lui de mama mea, nu s-a supărat.

Bones mi-a zâmbit ştrengăreşte. El tocmai terminase de dus toate bagajele Annettei în camera de oaspeţi. Aceasta stătea la masa din bucătărie, bând ceai. Eu stăteam pe canapea cu un pahar de gin tonic, care era aproape gol.

-Așteaptă. Uram să o spun în fața *Reginei Cățea*, dar să șoptesc ar fi fost prea mult. El este... vreau să spun, după ultima noastră întâlnire... el mă urăște?

În casa lui Rodney, am stat cu ani în urmă, când l-am părăsit pe Bones. Cei doi plecaseră într-o misiune, și a fost cu siguranță o scenă neplăcută, atunci când s-au întors şi au găsit casa goală.

Bones s-a aşezat lângă mine, lunându-mi paharul din mână şi punându-l pe podea.

-Bineînțeles că nu te urăşte. El a fost foarte supărat pe Don pentru că te-a amenințat, cu toate că la momentul respectiv nu știam cine a făcut-o. În ceea ce o priveşte pe mama ta... ei bine, ea nu şi l-a făcut prieten.

Am râs fără umor.

-Se întâmplă foarte rar.

Bones s-a apropiat.

-De fapt, şi el este un pic agitat să te văd din nou, dar nu din același motiv. Rodney crede că poate ești supărată pe el din cauza lui Danny.

Ah. Am uitat despre asta. Ucigaşul fostului meu prieten nu era una dintre principalele mele preocupări. Săracul Danny. Cu siguranță a regretat că m-a sedus.

-A fost mai mult vina ta decât a lui, Bones. Am vorbit deja despre asta. În plus, el vine să ne ajute.

-I-am spus că vei spune asta.

Jignită, i-am dat un cot în piept.

-Crezi că știi totul?

Mâinile lui îmi mângâiară spatele.

-Nu totul, doar câteva lucruri. Știu, fără îndoială că m-am îndrăgostit când ne-am întâlnit prima dată. Apoi știu că aş fi făcut orice ca şi tu să simţi la fel.

Annette trântit ceaşca pe masă.

-Mă duc să fac un duș.

Bones nici măcar nu s-a uitat la ea.

-Du-te.

Ușa de la baie s-a închis cu putere în urma ei.

-Continui să spui că te-ai îndrăgostit imediat, dar m-ai bătut până când am leșinat, și ai fost foarte aspru cu mine în acele prime săptămâni.

Bones chicoti.

-Tu ai cerut acel tratament, și m-ai fi călcat în picioare, dacă ţi-aş fi arătat cea mai mică slăbiciune. Bineînțeles că nu ţi-aş fi dezvăluit sentimentele mele. Mă urai.

-*Acum*, nu te urăsc.

Ca dovada l-am lins lent de-a lungul gâtului. Răspunsul lui a fost să mă ia în brațe și să urce scările care duceau spre camera noastră.

Am icni înainte intențiilor sale evidente.

-Aşteaptă, te tachinam doar! Nu putem, ne poate auzi! Chiar şi cu apa de la duș curgând, la urma urmei, o putea la fel de bine să o invităm să ni se alăture.

Bones nu s-a oprit, urcând câte trei trepte odată, și apoi m-a pus pe pat.

-*Eu* nu te tachinez, şi nu-mi pasă. El m-a sărutat de-a binelea, rupându-mi hainele. Avem doar o oră. Să nu o irosim.

30

-Am nevoie de două ore pentru a merge după Rodney și oamenii tăi, Pisoiaş. Te vei descurca cu Annette până atunci?

Bones era deja în întârziere, din vina mea, și nu voiam să aibă şi alte griji.

-Nu îţi face griji. În cazul în care devine prea obraznică, am argintul. Pentru a-mi sublinia punctul de vedere, am aruncat o privire spre dulapul unde se aflau armele mele.

El a pufnit în râs.

-Aș prefera să vă găsesc la fel cum vă las, dacă e în regulă şi pentru tine.

-Dacă insiști. Du-te, te voi aștepta.

I-am spus în mod automat, dar ochii lui s-au întunecat. Suspinând, am coborât din pat și l-am îmbrățișat.

-Îi poţi spune lui Rodney că-şi poate pune fundul la bătaie, pentru că de data mă veţi găsi aici.

Bones şi-a apăsat buzele pe fruntea mea, zâmbind din nou vesel.

-Pentru binele tău aşa sper. Sună-ţi oamenii și spune-le să se pregătească; ne vedem curând.

-Nu-l șicana pe Tate în drum spre casă.

El pufni.

-Vom vedea.

După ce a plecat, am sunat la agenţie pentru a le comunica invitația la cină, apoi l-am ascultat, timp de cinci minute, pe Don care mi-a ţinut morală cu privire la părăsirea clădirii a celor mai buni oameni ai lui cu Max în libertate.

-Cu doi vampiri și un zombi, Don, plus eu, cine va încerca să facă ceva? Este doar o cină, pentru numele lui Dumnezeu. Jur că nu fac parte din meniu.

În cele din urmă Don i-a dat telefonul lui Tate, spunându-i despre invitaţie. Tate a acceptat imediat. El voia să controleze fiecare cap mort, acestea îi fură cuvintele.

În casă nu era alimente și nu aveam timp să gătesc, așa că am făcut un duş și m-am dus în bucătărie să iau cartea de telefon. Rodney era al naibii de ghinionist,

pentru că niciunul din localurile care făceau livrări la domiciliu nu aveau în listă carne crudă sau bucăţi de cadavre. Am decis pentru un restaurant italian, și am comandat câte un fel diferit pentru fiecare. Livrarea ar fi ajuns după o oră, exact la timp.

Douăzeci de minute mai târziu, Annette a intrat în cameră, îmbrăcată într-o fustă lungă, din material moale, şi un top de culoarea piersicii. Era superbă, dar de îndată ce i-am simțit vibrația, am ştiut că e foarte nerăbdătoare să creeze probleme.

-Ei bine, draga mea, trebuie să te simți foarte mândră de tine după micul teatru făcut în mașină, dar permite-mi să-ţi reamintesc că eu sunt cu Crispin de peste două sute de ani, și voi continua să fiu pentru încă două sute. Tu, în schimb, mă vei surprinde dacă vei ajunge până la sfârşitul lunii.

Am închis cartea de telefon cu o bufnitură. Oh, deci mănuşile au fost aruncate, nu-i așa?

-Înțeleg de ce te simţi ameninţată, Annette. Când persoana pe care o iubeşti se îndrăgosteşte de altcineva, într-adevăr este nasol, nu? Uite, eu voi încerca să trec peste relația voastră anterioară și să fiu prietenoasă, dar dacă mă enervezi vei regreta rău de tot.

Ea zâmbi, încrețind uşor și într-un mod neplăcut buzele.

-Prostuţo, am supraviețuit miilor de visătoare ca tine. Zeci de mii, în realitate. Crispin se întoarce mereu înapoi la mine, și ştii de ce? Pentru că îi dau ceea ce vrea cu adevărat. Nu ţi-a spus restul de poveste de la ziua lui de naştere cu ani în urmă, nu? Nu am fost doar noi trei - am fost *cinci*. Două fete umane, Belinda și eu, ne-am tras-o împreună. Eu le-am ales pe fete. Crispin pur și simplu adoră carnea vie fierbinte, și, de asemenea, trebuia să mănânce ceva. Adică, *şi* altceva.

Nemernica. Annette chicoti la vederea expresiei mele livide, ea marcase un gol.

-Oh, dragă, nici măcar nu pot număra dăţile în care am fost cel puțin în două cu el. Crispin este atât de al naibii de insațiabil. Mereu a fost aşa, chiar și ca ființă umană. Și tu nu ești atât de indispensabilă pentru el, dragă. Ți-a spus despre noi cu doar câteva luni în urmă? Tu nu ești decât o simplă denivelare pe un drum lung și neted. E mai bine pentru tine să-ţi dai seama de asta acum.

Cu câteva luni în urmă. Deci ea era "*aproape*" din Chicago. Pe masă, încheieturile degetelor îmi albiseră.

-De fapt, Bones mi-a spus despre asta, Annette, dar nu ai obţinut serviciul tău obişnuit, nu? Bones mi-a spus că te-a atins cu gura şi limba o singură dată și apoi te-a lăsat excitată şi udă. Asta trebuie să fi făcut un pic de rău, nu-i aşa? Atât de excitată şi niciun mascul prin preajmă care să te satisfacă? Dacă ea voia să joace murdar, eram gata să mă rostogolesc în noroi. Să vedem care se murdărea mai tare.

Îşi arcui ambele sprâncene perfect îngrijite.

-Nu ai avut prea multe experiențe cu bărbaţii, nu-i aşa? Poate m-a lăsat excitată, dar nu şi udă. Crispin poate face cu gura mai mult decât ceea ce majoritatea bărbaţilor pot realiza cu tot corpul. Te asigur că, atunci când a plecat am fost mai mult decât satisfăcută. Desigur că nu era ceea ce aş fi preferat, dar vampirii sunt o rasă răbdătoare. Se va întoarce, și eu îl voi aștepta.

Până aici.

-Știi ce ai făcut? am întrebat-o pe un ton blând. Annette mi-a aruncat o privire curioasă. Ai epuizat răbdarea mea.

Masa a făcut contact cu corpul ei înainte de a putea clipi, și apoi pumnul meu a aterizat în capul cu păr perfect aranjat. Ea s-a prăbușit pe gresia podelei înainte de a se ridica cu rapiditatea unui Nosferatu. Pisica mea a decis să fugă pe scări, se pare că nu era interesată să știe cine va câștiga această luptă.

-Ești o fetiță rapidă, nu-i așa? m-a tachinat Annette. Trebuie să fii, dacă ești încă în viață. Oh, draga mea, te-am supărat? Auzindu-vă pe voi doi în pat, mai devreme, a fost aproape ca un cântec de leagăn înainte de nani. Nu l-am mai auzit pe Crispin niciodată atât de plictisit.

-Am de gând să te bat până ai să regreţi că te porţi ca o curvă, Annette, am mârâit printre dinții încleștați. Şi *asta* va dura ceva, englezoaică arogantă!

-Eu nu sunt atât de uşor de... ah!

Scaunul se crăpă în capul ei, sfărâmându-se în bucăţele, și apoi i-am dat un brânci, ajungând în camera alăturată. Din păcate nu avusese parte de o cădere violentă. Annette s-a apropiat de mine cu ochii luminoşi și colţii afară, acoperită de aşchiile din scunul distrus. În loc să aștept ca aceasta să facă o mișcare, am ridicat-o şi am dat cu ea de pământ. Ea îşi încleştă maxilarul din instinct, dar eu am ținut-o de gât, lovind-o brutal cu picioare și pumnul. Ne-am rostogolit pe podea într-o grămadă de membre, dar tot timpul nenorocita nu s-a oprit din vorbit.

-Nu l-ai avut niciodată aşa cum l-am avut eu, micuţă puritană. Să-l părăsești pe Crispin a fost cel mai inteligent lucru pe care l-ai putut face, pentru că asta doar i-a stârnit mai mult interesul. Dacă nu ai fi făcut-o, el ar fi scăpat deja de tine cu mult timp în urmă. Pur şi simplu nu pot înţelege de ce îndură plictiseala de-a ţi-o trage, din moment ce nu îi poţi face faţă, dacă nu are lesa la gât. Oh, și Crispin continuă să-ți spună că te iubește? Şi mie mi-a spus asta de o mie de ori, dar în cazul *meu*, timpul a arătat că este adevărat. Din partea mea îţi poţi face deja bagajele şi să pleci acum; eşti ca şi terminată.

Pentru a-i închide gura i-am băgat capul în podea, zâmbind când am auzit sunetul unor oase rupte. Annette era puternică, dar nu suficient. Am afundat un genunchi în spatele ei, până când am auzit coloana vertebrală fracturându-se. Când trupul ei s-a îndoit într-un unghi greșit, a ţipat. În timp ce era imobilizată temporar, m-am repezit pe scări, și în cameră de unde am luat un cuțit de argint curbat.

Când am ajuns din nou la parter, Annette era încă pe podea, și am scos un urlet macabru de plăcere.

-Pentru numele lui Dumnezeu, crezi că voi pica în capcană? Primul lucru pe care m-a învăţat Bones este să lovești pe cineva în timp ce este la pământ.

Am tras înapoi piciorul ca să o lovesc în coaste, însă ea s-a ferit mai repede decât aș fi crezut-o capabilă, trăgându-mă de celălalt picior.

-Știu asta, corcitură obraznică, dar evident nu ai ascultat în timp ce te învăța cum să-l *blochezi!*

Ne-am rostogolit din nou pe covor, cu mobilierul zburând în spatele nostru. Timp de zece minute, ne-am luptat corp la corp. Annette a marcat câteva lovituri bune, dar în cele din urmă i-am înfipt cuțitul de argint în piept.

Ea a înghețat. Ochii i s-au schimbat instantaneu de la verde strălucitor înapoi la culoarea șampaniei, scăpând o șoaptă batjocoritoare.

-Cel puţin eşti la înlăţimea publicităţii pe care ţi-au făcut-o, dar ai rata ţinta. Nu este suficient de aproape.

M-am urcat călare pe ea, păstrând cuțitul nemişcat.

-Nu am ratat ţinta, cățea. Este suficient să apăs un pic din încheietura mâinii și rămâi doar o amintire urâtă și o duhoare mult mai rea. Cred că trebuie să avem o mică discuție, ca de la femeie la curvă. Știu de ce faci asta. Vrei să mă determini să-l părăsesc din nou, dar te voi scuti de efortul depus, pentru că nu se va întâmpla. Bones m-a iertat pentru că l-am părăsit și că nu a dat de mine ani de zile, aşa că poţi paria pe păsărica ta abuzată de orgii, că îl voi ierta pentru scăparea cu tine. Acum, ne-am lămurit cu privire la acest punct?

Annette s-a uitat la mine de jos cu ochii furioși și o expresie de durere. Lama o rănea, o știam din experiență.

-Tu nu-l meriţi.

Aproape am izbucnit în râs.

-Ai dreptate. Dar asta este problema lui, nu a ta. Problema *ta*, în schimb, este - ai de gând să accepţi lucrurile așa cum sunt, sau doreşti să ieşi din viața lui? Vezi, eu nu am de gând să opresc bătăile inimii tale acum, pentru că Bones ține cu adevărat la tine. Sărăcul bastard are prea mult bunsimţ, atunci când vine vorba despre femei, nu? Dacă reuşeşti să stai în preajma lui într-un mod platonic, nu îţi voi face inima bucăţi, chiar dacă asta este ceea ce vreau să fac. Ce zici? Suntem de acord?

Brusc ochii i se măresc alarmată.

-Ridică-te, aproape a ajuns! Pun pariu că va fi furios pe mine!

Uimită am clipit în direcţia ei. Eram acolo cu un cuțit în inima ei, și ea era îngrijorată mai degrabă de mustrarea lui Bones? Cu siguranţă avea priorități ciudate.

-Suntem de acord? am insistat.

Mi-a dat o privire iritată.

-Cerule, da, acum lasă-mă să mă ridic! Trebuie să pun la punct prin casă. Grăbește-te, el doar ce a mărit pasul!

Mi-am dat ochii peste cap și cu grijă i-am scos cuțitul din piept. Imediat a sărit în sus, dar nu într-un mod ostil. Dimpotrivă, a început să facă curățenie cu viteza luminii, ca o casnică drogată cu cocaină.

O clipă mai târziu am auzit trântindu-se portiera maşinii, apoi uşa de la intrare deschizându-se. Bones i-a aruncat lui Annette o privire atât de furioasă, încât mi s-a făcut milă de ea.

-Și *asta*, Annette, se numește Pilates, i-am spus, întinzându-mă într-un mod exagerat.

-*Foarte* amuzant, s-a grăbit ea să fie de acord, privindu-l pe Bones cu ochi nevinovați. Crispin, te-ai întors aşa de repede...

-Nu te obosi, a întrerupt-o el. Cu o sprânceană ridicată, a venit la mine, a întins o mână în spatele meu și a scos cuțitul însângerat, pe care m-am grăbit să-l ascund la spate în pantaloni. Apoi, s-a îndreptat amenințător spre Annette, legănând cuţitul în fața ei.

-Cu excepția cazului în care Pilates nu a devenit letal, aș spune că voi două v-aţi bătut. Atât de intens şi gălăgios, că v-am auzit de la kilometrii depărtare.

Tonul lui clocotea de amenințare. Tensiunea a crescut. În spatele lui, o faţă se ivi de după ușă.

-Rodney!

Mi-am aruncat brațele după gâtul zombiului uimit, care nu părea să se fi așteptat la o astfel de primire călduroasă. Tate, Juan și Cooper aşteptau lângă mașină, dar le-am făcut semn să intre. Orice pentru a dezamorsa bomba cu ceas de la scena în care nu voiam să mă găsesc. În același timp, un alt vehicul a parcat pe alee cu logo italian pe portieră.

-Priviţi. Am zâmbit fals. A venit mâncare. Cui îi este foame?

31

Annette politicos s-a scuzat şi s-a dus să-şi schimbe hainele, iar eu am făcut același lucru. Rodney s-a apucat să adune obiecte sparte fără să comenteze, în timp ce Bones m-a urmat în cameră.

-Nu acum, am început, înainte ca el să deschidă gura. Am rezolvat-o. Băieții sunt aici și la fel şi cina. Ne vom aşeza pe orice mobilier rămas și vom mânca. Restul poate aștepta.

El a strâns buzele într-o linie subţire.

-Bine, dar nu este rezolvat nimic. Încă clocoteşti de furie, simt mirosul, şi ne vom ocupa de asta după cină.

Bones şi-a aruncat haina pe pat și apoi a făcut un ultim comentariu peste umăr, în timp ce ieşea.

-Este mai bine să-ţi pui ceva cu mâneci; ai braţele pline de zgârieturi.

Cina a fost un exercițiu de rezistenţă. Annette nu a depus prea mare efort să fie drăguță cu cei trei oameni ai mei. Pentru ea nu a fost nicio dezamăgire jenantă. Untul nu i s-ar fi topit în gură, dar a ajuns din nou la o temperatură normală. Juan flirta cu ea într-un mod scandalos, și Annette chiar a reușit să smulgă un zâmbet de la Tate. Bones, între timp, medita în tăcere, dând dovadă de impoliteţe.

Am început să vorbesc cu Rodney, încercând să ignor ochii căprui de lângă mine care mă ardeau. Bones era furios pentru că am înjunghiat-o pe Annette? Iisuse, ea încă era în centrul atenţiei! Mai mult decât atât, în ciuda negării mele, ceea ce a spus a fost otrăvitor. *Mai multe femei o dată. Carne vie fierbinte. Zeci de mii.*

Era oare adevărat? Desigur, știam că înainte de mine Bones nu a fost un călugăr - pe de altă parte, a fost un gigolo, aşa că mă așteptam la niște promiscuitate - dar *acel* gen de poveste m-a derutat. Da, ştiam că trebuie să fie şi foste. Probabil multe foste, dar nu mă aşteptam ca numărul cuceririlor sale să fie similară cu kilometri maşinii mele! Doar la simplul gând şi îmi venea să-l ucid și, în același timp,

să alunec pe o minge instabilă. Când am terminat cu toţii de mâncat, eram o masă de emoții contradictorii.

-Cărţi, domnilor? a întrebat Annette. A scos un pachet de cărţi din una dintre numeroasele sale genţi și le-a amestecat cu mâini de expert. Ochii lui Tate și Juan străluciră. Erau doar câteva lucruri pe care le adorau mai mult decât un joc bun de poker.

Bones s-a ridicat instantaneu.

-Nu pentru noi doi. Bucură-te de joc, Annette, cât mai poți. Apoi, îi conduci pe prietenii ei acasă. Rodney te va însoți ca să-ţi arate drumul. După aceea, norocul tău va fi epuizat.

Cei patru nu erau proști. Ei au înțeles că a fost o bătaie, și nu era greu să ghicească şi motivul. La naiba, probabil că a auzit-o şi Rodney. Acesta din urmă i-a aruncat o privire de compasiune.

-Nu ai fost foarte educat, am șuierat, în timp ce urcam scările, apoi Bones a închis ușa în urma lui. La fel de bine o poți lăsa deschisă; oricum, ne pot auzi.

-Oricine este destul de nepoliticos să tragă cu urechea când poate alege să ne ignore, ascultă pe propriul risc, a spus Bones cu un avertisment clar pentru cei de jos. El se sprijini de ușă. Cina a fost o pierdere de timp; tu abia ai mâncat. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

Sincer eu încercam să uit, pentru că viermii îndoielii șerpuiau în interiorul meu. Nu era de mirare că nu-mi era foame.

-O bătaie între pisici. Annette mi-a spus lucruri urât și eu am făcut la fel, apoi am înjunghiat-o pentru a mă face înţeleasă.

Bones nu părea amuzat.

-Deci asta e tot? Toate bune și niciun resentiment?

Am dat din cap, fără convingere.

S-a mutat brusc, doar câțiva centimetri cât ai clipi. Când a coborât capul ca să mă sărute, eu am tresărit.

El se îndreptă.

-Bine. Sunt două modalități prin care pot să aflu fiecare cuvânt blestemat spus de Annette. Una este să te întreb pe tine. Cealaltă este să o bat pe ea până va spune tot. Acum, partea egoistă din mine speră ca tu să nu spui nimic, dar acest lucru ar fi o înfrângere a binelui suprem. Poți să-mi spui absolut tot, Pisoiaş, aşa cum ţi-am zis de multe ori. Absolut tot. Întrebarea este: o vei face?

Pe noptieră era o sticlă cu gin, plină pe un sfert. M-am așezat pe pat și am golit-o înainte de a răspunde.

-Bine. Iată cum s-au petrecut lucrurile. Annette a spus că practic ai fost un pervers fără măsură, căruia îi plăcea să aibă cel puţin două femei, în special cele uman datorită trupurilor lor fierbinţi, că ţi-ai tras-o cu mai multe femei decât populația acestui stat, că nu m-ai plăcut niciodată... M-am oprit şi am inspirat adânc. Că păreai plictisit în pat cu mine, mai devreme, că nu am reuşit niciodată să îţi ofer ceea ce îţi place *cu adevărat,* că le spui majoritatea femeilor cu care ţi-o tragi că le iubeşti, că m-ai fi părăsit tu cu ani în urmă, dacă nu aș fi făcut-o eu prima... oh, și că i-ai oferit plăcere cu gura în urmă cu câteva luni.

-Mă duc şi o jupoi pe Annette până ajung la os. Vocea lui Bones era joasă și furioasă. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi ucis-o. *La naiba.*

El a deschis uşa cu putere.

-Rodney, du-i pe toţi acasă și las-o aici pe Annette!

El nu s-a deranjat să aștepte un răspuns, trântind uşa din nou. L-am auzit pe Rodney murmurând un da și apoi zgomotul plecării lor.

-Este adevărat? am întrebat. Ești înfuriat pe ea, dar asta pentru că m-a mințit sau pentru că mi-a spus adevărul?

Bones a închis ochii.

-Îmi pare rău că port această discuţie în aceste condiții, Pisoiaş, dar nu am de gând să-ţi ascund trecutul meu. Răspunsul pe scurt la ceea ce ți-a spus Annette este: *da*, am fost cu multe femei. Multe. Umane şi nu numai.

Multe. Încă o dată, mă aşteptam la acest lucru, având în vedere vârsta lui, vechea sa profesie și fizicul său incredibil de superb. Dar aveam nevoie de ceva mai multe clarificări decât cuvântul *multe*.

-De obicei, în grupuri? Mii? *Zeci* de mii de femei?

Bones s-a apropiat de pat și a îngenuncheat lângă mine.

-Lasă-mă să-ţi explic cum am fost după ce Ian m-a transformat într-un vampir. Pentru câțiva ani, am tot meditat la soarta pe care Ian mi-a impus-o, şi în cele din urmă am ajuns la concluzia că m-aș putea distra mult mai mult mort decât viu. În acel moment eram talentat doar la un singur lucru, și acela era să fac sex. Dacă fetelor le plăcea compania altor fete, în timp ce eram împreună în pat, cu siguranță nu aveam de obiectat. Apoi, peste ani, am început să-i ucid pe cei care credeam că merită. Mai târziu, am început să obțin bani din asta. Curând a ucide a devenit ceva în care excelam, iar între cele două, am crezut că am ajuns la fericirea absolută pe care o meritam.

-Viața mea a continuat în acest fel și, da, de multe ori Annette a fost una dintre femeile cu care mi-o trăgeam, fie singur, fie în companie. Apoi, într-o zi, un prieten de-al meu mi-a cerut să găsesc asasinul fiicei sale, și i-am dat de urmă criminalului într-un bar din Ohio. Acolo te-am întâlnit pe tine şi m-am îndrăgostit. Nu îţi poți imagina cum a fost după secole de... goliciune. Nu credeam că pot fi *capabil* să mă îndrăgostesc, dar în cele din urmă am simțit că am şi altceva de oferit în afară de o partidă bună de sex sau uciderea unui vampir pentru cineva. Și acum prietena mea de încredere Annette a încercat să o smulgă de lângă mine, bombardând-o cu trecutul meu, în speranța de a distruge sentimentele pe care le simte pentru mine.

Nu am vorbit niciodată despre cum a devenit Bones vânător de recompense, nici de primii săi ani. În ciuda lunilor petrecute împreună, am realizat că am petrecut mai mult timp să-i vânez pe cei răi şi puţin timp vorbind despre cine eram, sau cine suntem. Nu era nici măcar dificil să-ţi imaginezi tipul de viață pe care Bones îl descrisese. Eu nu am avut atâta experienţă sexuală, dar în ultimii patru ani şi jumătate, și eu am avut puțin de oferit oamenilor, în afară de capacitatea mea de a ucide. Iar la sfârșitul zilei, îmi dădeam seama cât de singură mă simţeam.

-Nu o judeca așa de aspru, Bones. Annette te iubește; de aceea a făcut ce a făcut. Nu-mi place să aud despre vasta ta experiență sexuală, dar pot suporta dacă...

dacă face parte din trecut. Dar nu voi participa niciodată la orgii în trei, patru, cinci, sub nicio formă. Dacă asta e la ceea ce speri că vom ajunge... atunci avem o problemă.

-În afară de acea dată cu Annette, pe care o regret sincer, nu am atins nicio altă femeie cât timp am fost despărţiţi, pentru că nu vreau pe nimeni în afară de tine. Și, cu privire la faptul că am spus altor femei că le iubesc, când am fost un gigolo - obişnuiam să o spun tuturor clientelor mele. Făcea parte din job-ul meu, ca să spunem așa. De aceea i-am spus-o lui Annette în trecut, dar după ce am fost transformat în vampir, nu am mai spus-o nimănui decât ţie.

I-am citit adevărul în ochi, iar acest lucru a luat durerea pe care o simţeam după ce aflasem totul, şi toate femeile care fuseseră înaintea mea.

-Ei bine, atunci... e în regulă.

-E în regulă? Bones m-a tras pe podea lângă el până când feţele noastre nu au ajuns la același nivel.

-Da, am răspuns încet, atingându-i faţa. E în regulă.

De data aceasta, când m-a sărutat, nu am mai tresărit. M-am încolăcit în jurul lui.

Bones s-a dezlipit de buzele mele după o lungă perioadă de timp.

-Eu încă trebuie să mă ocup de Annette. Tu o poţi trata cu mai mult indulgență, dar ea mi-a trădat încrederea, și nu pot trece peste. Annette! a strigat-o el brusc. Vino!

M-am cutremurat, o idee, care în mod normal nu aş fi luat-o în considerare şi-a făcut drum în capul meu.

-O poţi face în modul tău, însă eu îţi sugerez altceva. Poţi să o baţi până când sângerează, sau... îmi poţi oferi orgasme care să mă facă să ţip atât de tare, încât sunetul să-i inflameze urechile. Dacă ai trucuri de fost gigolo care te-au făcut să devii un vampir promiscuu şi le-ai ținut ascunse, ei bine, scoatele la lumină. Am o singură condiție: ar fi bine ca performanţa să fie mai bună decât cea pe care a avut ea *sau* altele, pentru că dacă mâine nu mă trezesc jenată de ceea ce am făcut, voi fi dezamăgită.

Annette a deschis ușa fără să bată. Bones s-a ridicat și i-a aruncat o privire înfricoșătoare.

-Avem o problemă de rezolvată, tu și cu mine, a amenințat-o pe un ton mieros. Apoi s-a uitat din nou la mine. *Mai târziu.*

Și i-a trântit ușa în față.

-Încerci să-ţi pui chiloţii mei în jurul gâtului tău?

Ochii lui, deja schimbaţi în culoarea verde, m-au făcut să nu fiu sigură de răspuns.

-Nu porţi.

El a venit lângă mine și m-a ridicat în picioare.

-Trebuie să te asigur că în pat nu trebuie să-mi dovedeşti nimic, sau că nu mi-a plăcut niciodată să fac dragoste cu cineva ca tine, şi numai un prost ar renunţa la ceea ce tocmai mi-ai oferit. Acum, îmi lipsesc unele elemente din recuzita necesară, și într-o singură noapte nu am timp suficient pentru a da viaţă tuturor fanteziilor mele

cu tine, dar îţi promit un lucru... Vocea lui deveni mai profundă. Mâine dimineață, când vei fi din nou lucidă, vei fi scandalizată.

32

Cu o încetineală deliberată, Bones a început să-şi descheie nasturii de la cămașă. Am privit pielea albă care se ivea la fiecare nasture descheiat. Când a terminat, a dat-o jos și apoi a sfâşiat fiecare mânecă cu o smucitură. Am înţeles motivul acțiunii care părea ciudată, atunci când m-a legat la ochi cu materialul.

Mi-am înfipt unghiile în palme în timp ce totul devenea negru. Făcuse o treabă bună. După aceea am simțit mâinile lui împingându-mă pe pat, iar apoi m-a dezbrăcat de haine până când am rămas goală.

Ceva fusese pus în jurul încheieturi mâinii mele, întinzând brațul și încarcerându-l, probabil, de unul dintre pilonii patului. Aceeași acțiune a fost repetată şi cu celălalt braț.

-Nu te împotrivi, a şoptit Bones. Nu sunt suficient de robuşti pentru a te susţine. Relaxează-te, a spus el chicotind. Lasă-mă să lucrez.

Reuşeam doar să-l aud mişcându-se. Părea că era în baie, scotocind prin dulapuri după nu știu ce. Fiind legată la ochi și de pat goală era cel puţin derutant, dar lui Bones nu-i luă prea mult timp şi se întoarse înapoi în cameră.

Mâinile lui urmară forma umerilor mei și coborâră mai jos, strângându-mi în palme sânii. Gura i s-a închis în jurul unui sfârc, cu colţii deja afară. Trecu cu limba peste sfârc, și apoi cu dinții umani muşcă până când acesta se întări.

Când a afundat cu grijă incisivii în piele, am inhalat profund, apoi mi-a supt sfârcul cu putere până când mi-am simțit tot corpul străbătut de valuri de fiori.

-Vreau să te ating, am murmurat, încercând să scap de legăturile ce îmi ţineu prizoniere încheieturile braţelor.

El şi-a strâns palmele în jurul încheieturilor mele fără să-şi desprindă gura de pe sân.

-După.

Accentul său britanic era mai puternic și după ce şi-a frecat şoldurile de ale mele am ştiut că era gol. La parter fusese aprins televizorul, și Annette dăduse anume volumul mai tare, dar eu abia acum realizasem. Nu cu Bones care creştea presiunea până când am simțit sfârcul în flăcări, și apoi o înţepătură ascuțită atunci când colţii l-au străpuns.

Mi-a scăpat un strigăt, dar nu de durere. El a gemut profund și a început să sugă mai tare, trăgând sângele meu în gură. Ca și mai înainte, atunci când el a băut din mine, am început să simt cum mă încălzesc. Sânul mă ardea, dar, în acelaşi timp simțeam un tremur de neliniște. Îmi spuneam că totul era bine, și Bones nu pierdea timpul.

-Simt bătăile inimii tale în urechile mele, dar agitaţia nu va dura prea mult, șopti, mutându-se la celălalt sân. Am de gând să îţi iau toată teama.

Am suspinat și m-am arcuit sub el când m-a mușcat în același mod. Acum simţeam cu ambele mele sfârcuri sfârâie și fiecare sân trepidă de căldură. În timp ce se ridica din pat, îndepărtându-se de mine, am simţit buzele lui alunecând în jos pe brațul meu.

Am simțit cum limba lui mângâia încheietura mâinii mele, sub legătura care mă ţinea. În clipa următoare colţii au străpuns pielea atât de repede că nu am avut timp nici măcar să-i ghicesc intenţia.

Aceleași pulsații pe care le simţeam la sâni, acum erau dublate la încheietura mâinii. Valuri fierbinți pulsau în ritmul bătăilor inimii mele. *Dacă dependenții de heroină simţeau ceva de genul ăsta*, m-am gândit cuprinsă de amețeală, în timp ce acea senzaţie se răspândea ca şi caramelul cald de-a lungul brațului, *atunci înțeleg cu siguranță de ce o fac*.

-Ceea ce simţi este sucul pe care îl am în colţi, a spus Bones cu o voce groasă. Fuge prin venele tale la fiecare bătaie a inimii. Dacă ai fi fost o ființă umană, nu aş fi îndrăznit să te muşc din nou. Prea mult te-ar droga, dar tu nu ești umană. Așa că pot face asta...

Am gemut cu voce tare atunci când şi-a înfipt incisivii în cealaltă încheietură a mâinii. Acum, acea căldură incredibil de dulce acoperea complet partea de sus a corpului meu. Bunule *Dumnezeu*, nu știam că mușcăturile de vampiri se simțeau în acest fel, altfel i-aş fi cerut să bea din mine în fiecare zi.

Bones mi-a strâns încheietura mâinii și am tresărit. Presiunea părea să împingă căldura mai adânc.

-Nu te mișca, scumpi.

Mai ușor de zis decât de făcut. Am vrut să trag de legături, pentru ca strânsoarea lor să împingă căldura mult mai adânc. Dar, în timp ce Bones aluneca de-a lungul corpului ciupind sfîrcurile cu fermitate, pielea lui care se atingea de buzele mele m-a distras. Acea junghi brusc de dublă căldură m-a făcut să mă răsucesc spre el cu un strigăt.

-*Mai mult!*

Bones chicoti.

-Oh, da. Mult mai mult.

Când mi-a depărtat picioarele şi s-a aşezat între ele, punând un braț sub fese mele, dorința a crescut în mine. Gura lui era aproape, dar el nu a făcut ceea ce aşteptam şi îmi doream. În schimb a început să-şi frece fața de coapsa mea.

-Bones, te rog. A fost o cerere spusă pe un ton răgușit. Aveam nevoie să simt limba lui în mine. Să mă exploreze. Să mă lingă.

-Nu încă.

Suflarea cuvintele lui mă tachina, făcând să crească dorinţa. Am strâns din dinți, blestemându-l mental.

-Ba da. Acum.

-Nu încă.

Eram pe cale să mă cert cu el, pradă vârtejului de excitaţie datorat căldurii care curgea prin mine, atunci când Bones m-a muşcat de coapsă.

Tot corpul meu s-a arcuit, și din greșeală am tras braţele ale căror încheieturi erau captive. Alt lichid fierbinte mi-a traversat trupul, triplat de flăcările pe care le simţeam în picior, și am venit cu un spasm intern care m-a lăsat tremurând. La naiba! El nici măcar nu mă *atinsese* între picioare și eu deja tremur datorită unui orgasm cu o magnitudine de 9,0.

Gura lui Bones părăsi coapsa mea, care pulsa atât de tare încât părea că artera mea încerca să *împingă* sucurile de vampir în venele mele. Nici măcar nu am avut timp să respir cum trebuie, pentru că limba lui m-a lins în profunzime luându-mi suflarea din nou. Cu brațul sub fesele mele, Bones m-a apropiat de el, și gura lui lacomă a început să-mi tortureze cu mişcări năucitoare clitorisul. Capul mi se mişca frenetic pe pernă, în timp ce gemetele mele deveneau mai acute. Se apropia un alt orgasm, accelerat de gura şi limba care se rotea şi se scufunda în mine, apoi brusc Bones s-a oprit.

-Nu, nu te opri! am strigat orbită de dorinţă.

-Rezistă.

Brațele lui Bones s-au strâns mai mult în jurul meu până când am fost imobilizată de la talie în jos. O freca a gurii sale pe pielea mea m-a făcut să tremur, apoi s-a oprit pe clitoris și a început să sugă încet. În mod deliberat. Deşi eram amorțită din cauza excitării, ceva în felul în care o făcea m-a umplut de agitație. Doar nu voia să...?

Într-o fracțiune de secundă de luciditate am simțit cum unul dintre colţii lui îmi străpung micul bulb de carnea, apoi nimic, doar un foc strălucitor. Am simțit vag alte atingeri ale limbii și strigăte asurzitoare, dar nu puteam fi sigură cine le-a produs. Unul după altul orgasmele mă năuceau, scuturându-mă pe interior. Totul ardea și apoi exploda, ca apoi să ardă din nou. În cele din urmă mi-am recăpătat cunoștința și am constatat că acele țipete asurzitoare proveneau de la mine.

Fâşia de material legată la ochi căzuse, iar cele legate de pat - ce îmi ţineau încheieturile se rupseră, la fel şi lenjeria de pe pat. Bones mă ţinea prizonieră sub corpul său. După câteva clipiri dese privirea îmi deveni clară, şi chipul lui intră în centrul atenției mele.

Bones avea zâmbetul clasic masculin, care arăta trecerea de la bărbatul mulțumit la cel îngâmfat. Nu reuşeam să mă opresc din tremurat, mai ales atunci când m-a sărutat şi am simțit pe limba lui gustul de sânge și alte lucruri.

-Oh, Pisoiaş, murmură el. Nu ai idee cât de mult mi-a plăcut. Deja m-am vărsat în tine, la naiba, m-am temut că o să mă castrezi cu plăcerea ta. Știi cât de mult te-ai răsucit datorită muşcăturii mele?

Habar nu aveam.

-Cinci minute?

Șocată am constat că vocea mea era răgușită și aproape de nerecunoscut. El a chicotit.

-Douăzeci de minute, mai mult sau mai puțin. Poliția a venit și a plecat; Annette i-a alungat. Bănuiesc că vecinii au crezut că cineva este torturat până la moarte.

-Huh? am spus răgușit, apoi am gemu când Bones s-a mutat mai jos și cu o singură mişcare a intrat complet în mine. Acea suflare s-a transformat într-un țipăt când bazinul său s-a apăsat pe clitorisul meu sensibil din cauza mușcăturii şi a pulsanţiilor. A fost ca și cum un fulger tocmai m-a lovit mai jos de talie.

El murmură mulțumit.

-Simţi căldură, nu-i aşa?

Căldură nu era cuvântul potrivit pentru a descrie senzația.

-Arde. Arde. Iisuse, Bones, *este atât de bine!* Vehemența mea mă surprinse pe interior, dar la exterior voiam mai mult. Am *nevoie* de mai mult, şi nu mă jenam să-i spun.

-Nu te opri, nu te opri!

Bones se mişca cu putere și mai rapid, și eu savuram furia lui. Fiecare împingere mă făcea să explodez în valuri reînnoind căldura, făcându-mă să înnebunesc de dorinţă. Mi-a zdrobit sânii cu pieptul lui, apăsând pe sfârcurile mele, și-a înfășurat mâinile în jurul încheieturilor mele. Combinația dintre cele două presiuni m-a făcut să am un alt orgasm, și totuși nu era încă suficient. Printre strigăte am continuat să-l incit, țipând că mai vreau din nou, până când nu am mai putut vorbi, iar când a venit, m-am alăturat lui cu un urlet care mi-a luat toată vocea.

Bones a ieșit din mine și a coborât din pat, dar abia l-am observat. Nu mă puteam mișca, și inima îmi bătea atât de puternic încât eram sigură că nu era normal.

S-a întors după câteva minute, și m-a rostogolit pe o parte. Degetele lui au alunecat între coapsele mele, acoperite cu ceva cremos. El m-a sărutat pe gât, și apoi a uns fisura dintre fese mele.

Am tremurat. *Dumnezeule.* Știam ce avea de gând să facă.

Bones s-a aplecat peste trupul meu, punându-se în poziţie.

-Este în regulă, Pisoiaş, nu te teme. Relaxează-te...

Mormăieli fără sens mi-au ieșit din gât atunci când am simțit începutul de penetrare. Am scăpat un geamăt înfundat, aproape un scâncet. Bones gemea, strângându-mi şoldurile. Cu o ulterioară împingere m-a deschis și vârful penisului a alunecat înăuntru.

Se cutremură, sau poate eram eu. În orice caz, noua senzaţie era ciudată și uşor inconfortabilă. Bones a dus mâna la feminitatea mea, frecând clitorisul pentru a reaprinde rapid căldura în mine. Apoi a pătruns încet și mai adânc în spațiile care nu au fost niciodată explorate înainte.

Un alt sunet sacadat mi-a scăpat din gât. Bones s-a oprit instantaneu.

-Te doare?

Vocea lui era încărcată de excitaţie, dar nu se mișcă așteptând răspunsul meu. Plinătatea în mine nu era durere în adevăratul sens al cuvântului, dar era incredibil de intens. Nu eram sigură dacă mă durea, dacă îmi plăcea, sau ambele.

Când n-am răspuns afirmativ, el a pus o altă întrebare.

-Vrei să mă opresc?

Vocea mea, atunci când s-a auzit, era stridentă și foarte scăzută.

-Nu.

Bones mi-a înclinat gâtul ca să mă sărute. Degetele lui îmi frecau frenetic clitorisul, în timp ce a început să se mişte înainte şi-napoi, încet, de fiecare dată câte un pic mai adânc. Nu știu dacă a fost pasiunea sărutului său, degetele care alimentau focul din mine, sau altceva, dar atunci când mi-am arcuit spinarea, am fost şocată să constat că mă mișcam odată cu el.

-Da, am gemut. Da...

Mintea mea putea, de asemenea, să nu fie de acord cu acea noutate, dar corpul meu nu avea morală. În timp ce la fiecare împingere îmi freca clitorisul, Bones a crescut un pic ritmul, ajungând la unul moderat, la care nu puteam decât să răspund. Am afundat degetele în brațul său, lăsându-mă prinsă de un instinct ascuns.

Nu credeam că era posibil. Probabil că *nu* ar fi fost posibil, dacă m-aş fi gândit la toate astea, dar în cele din urmă orgasmul m-a lovit la fel de sigur ca şi uimirea asupra a ceea ce a determinat-o.

Bones a gemut adânc și s-a retras brusc. O secundă mai târziu un lichidul cald şi vâscos s-a prelins pe coapsa mea.

-Nu te mişca, scumpi, îmi șopteşte, cu vocea încă vibrantă în urma orgasmului său. Ne curăţ eu.

Câteva secunde mai târziu după ordinul inutil, pentru că nu cred că aş fi fost capabilă să mă mişc, el a scos un prosop ud dintr-un vas din apropiere și l-a trecut peste coapsă. Cu ochii pe jumătate închiși, l-am văzut ştergându-se cu un alt prosop, după ce a avut grijă de mine. Apoi le-a aruncat pe podea și m-a luat în brațe.

Bones m-a sărutat, muşcându-şi limba în aşa fel încât gura lui să aibă gust de sânge. Am înghițit cu aviditate picăturile de sânge. Durerea pe care o simţeam în gât dispăru, ceea ce era un bine, dar care scăzu totodată şi căldura ce ardea în interiorul meu. Am întrerupt sărutul ca să îmi privesc sânii. Semnele mușcăturilor de pe sfârcurile dispăruseră în fața ochilor mei. În mod evident, sângele lui Bones a vindecat mai mult decât vocea mea, și nu am putut să nu rămân un pic dezamăgită.

El a zâmbit când a văzut la ceea ce mă uitam.

-Oh, Pisoiaş, încă nu m-am săturat să mă bucur de corpul tău. Nu mă voi sătura niciodată de *pârâitul* care se aude când pielea ta este pătrunsă de colţii mei, sau gustul dulce al sângelui tău care îmi umple gura...

El a dovedit afirmaţia sa muşcând din nou în fiecare loc unde o făcuse înainte, până când riscam să-mi pierd din nou vocea. Nu că mi-ar fi păsat, mai ales atunci când eram deasupra lui şi fiecare mişcare a corpului meu descărca o plăcere delicioasă în mine. Corzi vocale? Cine avea nevoie de ele?

Bones s-a ridicat în şezut, m-a apropiat de el, şi şi-a afundat colții în gâtul meu. Iisuse, aş fi surprinsă dacă înainte de ivirea zorilor nu m-ar fi ucis. El sugea prin orificiile făcute în timp ce mă aşeza în poala lui în aşa fel încât să-mi înfăşor picioarele în jurul taliei lui. Acţiunea sa a provocat o altă aspirație profundă, și alta, și alta, în timp ce mă întrebam de ce pielea mea nu fumega, pentru că îmi simţeam trupul în flăcări.

-Mușcă-mă, Pisoiaş. Bea-mă cum am băut eu din tine.

Am afundat dinții în gâtul lui mult mai aspru decât o făcuse el. Se auzi cum pielea crăpa - da, un *pârâit* - și apoi gura mi se umplu cu sângele lui. Era fierbinte, încălzit de corpul meu unde a fost cu câteva minute înainte, dar în mod iremediabil modificat după ce a stat în corpul său. Am băut unul din celălalt, eu mai profund, iar acum părea o singură ființă: trupul lui era trupul meu, sângele lui era sângele meu, sângele *noastru*, și la fiecare înghiţire curgea înainte și înapoi între noi.

Nasul îmi fu invadat de arome. Culorile au devenit mai intense și mai clare. Ritmul inimii mele, care mi se păruse puternic înainte, acum practic mă asurzea. La fel ca o lovitură de foame copleşitoare, Bones m-a îndepărtat de el.

-Destul.

Orbită de furie, l-am zgâriat ca să ajung la gâtul lui. El m-a izbit de saltea, strigând la mine că era suficient în timp ce eu mă zbăteam sub el, patul cedând sub noi.

-La naiba, Bones, dă-mi *mai mult*, am urlat și nu ştiam dacă ceream sânge, sex sau ambele.

-Asta e toată puterea ta? m-a tachinat el.

I-am zgâriat spatele cu unghiile, încercând să ling sângele care îmi murdărise palmele. El mi-a ținut ambele încheieturi și s-a scufundat în mine în mod repetat, cu gâtul aproape de buzele mele ca o tentaţie. Voiam să-mi afund dinţii în acel gât. Voiam să-l tai și să simtă sângele lui cum curge în mine, cum mă inundă, mă acoperă. Ceva din mine prelua controlul și voia să iasă la suprafaţă.

-Ar fi mai bine să nu te opreşti din a mi-o trage, am mârâit, și un zâmbet obosit ilumină fața lui. Pentru că dacă o faci, am să te sec de sânge.

Bones râse, sălbatic și exultant.

-Mă vei seca, dar nu gâtul va fi sursa, și mă vei implora să mă opresc înainte de a terminat, a promis el, apoi s-a abandonat luptei.

33

-Trezește-te, scumpi, e aproape amiază.

Am clipit și am întâlnit o pereche de ochi căprui închis. Bones era așezat pe pat. Sau, ce a rămas din el.

Luciditatea a revenit extrem de repede ca o răzbunare. El a râs văzând culoarea ce mi-a încălzit imediat față.

-Și iată recompensa mea, roşul aprins pe obrajii tăi. Eşti destul de scandalizată de comportamentul tău imoral? Dacă ai fi fost catolică, ai fi aprins urechile duhovnicului cu mărturisirea ta. Îţi aminteşti că m-ai pus să jur că voi repeta toate acele acțiuni murdare, indiferent de ceea ce ai spune în dimineața asta?

Acum, că îmi spusese, într-adevăr îmi *aminteam* cele zise. Fantastic. Trădată de propria mea imoralitate.

-Iisuse, Bones... unele lucruri au fost depravate.

-O iau ca pe un compliment. El a micşorat distanța dintre noi. Te iubesc. Să nu-ți fie rușine de nimic din ceea ce am făcut, chiar dacă modestia îţi este într-o comă profundă.

Am studiat gâtul lui unde l-am mușcat. Nu erau semne, desigur, și nici pe gâtul meu. Cu tot sângele pe care l-am băut din el, în zilele următoare, probabil, că m-aș fi vindecat cu aceeași viteză.

-După noaptea trecută nu voi m-ai privi niciodată colţii tăi în același mod. O parte din mine vrea să-şi ceară scuze pentru că te-am făcut să te abţii, și cealaltă vrea scuzele *tale* faţă de *mine*, știi tu de ce!

Bones râse din nou.

-Mai am multe să-ți arăt, ai încredere în mine, dar acum nu avem timp. Am întârziat, având în vedere că te-am lăsat să dormi până la prânz.

Am coborât din pat şi m-am îndreptat spre baie. În întârziere sau nu, un duş tot făceam.

Bones deja făcuse duş şi era şi îmbrăcat. Părul îi era încă umed.

-E ceva ce ar trebui să știi, a strigat el în urma mea. Tate este aici. El a rămas peste noapte.

Șamponul în loc să ajungă în palma mea a ajuns pe perete. Pentru prima dată, am auzit ritmul cardiac de la parter.

-De ce?

Exista o prudență măsurată în cuvintele lui Bones, atunci când a intrat în baie.

-El l-a convins pe Rodney să-l aducă înapoi aici, din cauza unei preocupări nefondate în privinţa ta. Când a ajuns, tu şi cu mine eram foarte ocupaţi. Annette l-a invitat să rămână și să petreacă seara cu ea. El a fost de acord.

Tija care susţinea perdeau de la duş a ieșit din suport, din cauza forţei cu care am tras perdeaua ca să-l privesc pe Bones. Acesta a prins-o și a pus-o înapoi fără să comenteze.

-Tate și Annette? Ei nu au jucat poker, nu?

-Nu, de ce, ești geloasă? a întrebat el răspicat.

-Nu, dar *tu?*

-Deloc. Doar iritat de preocuparea lui în privinţa ta, dar pe asta am rezolvat-o.

-Odată Tate m-a numit necrofilă. Era o oarecare amărăciune în vocea mea. Mă văd nevoită să-i întorc complimentul.

-Tocmai ai făcut-o. El ascultă. O simt.

Într-adevăr? Nemernic curios. El știa că nu o plac pe Annette. Şi nu era singurul nemernic. Am realizat un alt lucru.

-Ştiai seara trecută, nu-i așa?

Bones își înclină capul în confirmare.

-Nu poți uita să mă întrebi de ce nu ţi-am spus. Pentru nimic în lume nu aş fi întrerupt ce făceam, și dacă el a decis să rămână, a fost alegerea lui. Nu te teme: am uitat imediat de el, pentru că tu ai solicitat toată atenția mea.

În timp ce mă spălam pe păr am decis să nu mă supăr pe Bones. La urma urmei, era destul de dificil chiar să fac şi duș, și să nu-l arunc înapoi pe pat. Modestie mea putea fi încă scandalizată, dar restul nu era.

Bones inhală profund, și când simţi excitaţia mea ochii i se iluminară.
-Mă duc jos. Eu nu pot să stau atât de aproape de tine fără să te doresc, și nu avem nici timp.
A ieşit într-un foşnet de mișcare, ceea ce m-a făcut să zâmbesc, reluând duşul.
Când am coborât la parter, patru capete s-au întors în direcţia mea. Masa din bucătărie era plină. Cum majoritate scaunelor fuseseră distruse cu o zi înainte, nu mai rămăseseră decât patru. Bones m-a luat pe genunchii lui, fără a întrerupe conversaţia cu Rodney, și a bătut cu degetul pe farfuria plină cu mâncare din faţa sa.
-Mănâncă ceva. Nu ne putem permite să leşini pentru că sari peste mese.
-Sunt surprins că poate să şi meargă, s-a plâns Tate fără să ridice privirea. Trebuie să-i fi dat aproape patru litri de sânge, după ce am auzit aseară.
-Este cumva problema ta? a întrebat cu răceală Bones, înteţind strânsoarea când eram pe cale să mă ridic ca să-i dau o palmă lui Tate. La locul tău de muncă ai un cuvânt de spus, Pisoiaş, dar aici nu decizi tu.
-Dacă aș fi în locul tău, Tate, aş pune o piatră peste, l-am sfătuit. Mă bucur să văd că nici tu nu ţopăi, sau da? Stai jos așa că nu pot spune.
Tate nu s-a dat înapoi.
-Tu ai fost cea care a spus că odată probat, în pat nu e nimic mai bun decât un mort. Cred că am vrut să văd dacă ai avut dreptate.
Rodney râse.
-Aşa ai spus, Cat?
Bones mi-a dat un zâmbet strengăresc.
-Sunt fericit să reprezint specia mea, m-a asigurat el.
I-am aruncat o privire sumbră lui Tate, dar apoi buzele mele s-au încreţit.
La fel şi ale lui, murmurând confuz:
-Hristoase, Cat, îţi imaginezi ce ar zice Dave dacă ne-ar vedeam acum? Probabil că nu-şi va crede ochilor. Un mic dejun la o masă cu vampiri şi un zombi.
Doar auzind numele lui Dave, şi lacrimile mi-au înţeţoşat privirea. Tate se uită în altă parte, jenat de brusca umezeală apărută, de asemenea, şi în ochii săi.
-Aş fi vrut să fii cu noi în acea zi, cap de mort, a spus el răgușit către Bones. Cel puțin l-ai fi putut salva cu sângele tău miraculos. Cat nu a reușit să-i dea suficient, nici chiar și atunci când a stors un vampir ca pe un burete. Dacă poţi evita ca asta să se întâmple din nou, poate că merită să te avem în echipa noastră. Chiar dacă eu nu te suport.
În loc să pară ofensat, Bones îşi lovea bărbia cu degetul, gânditor. El a schimbat o privire cu Rodney, iar apoi m-a făcut să mă răsucesc complet pe genunchii lui.
-Pisoiaş, tu nu mi-ai spus că ai vărsat sânge de vampir pe prietenul tău când a murit. El a înghițit sângele?
-Juan l-a făcut să înghită un pic, dar Iisuse, Bones lui Dave îi lipsea aproape jumătate din gât. El a murit sângerând înainte de a-l putea vindeca complet.
-Situație complicată, a spus Rodney.
I-am aruncat o privire urâtă.
-Mai mult decât complicată. Era un prieten.

Rodney a început să deschidă gura, atunci când Bones l-a întrerupt.

-Nu acum, prietene. Pisoiaş, ceasul ticăie. În timp ce dormeai, Ian m-a sunat și mi-a spus că a primit informații despre locația ta. Știam că era doar o chestiune de timp, cu toate că aş fi preferat să mai am o altă săptămână sau două la dispoziţie pentru a pune bine totul la punct. Nu contează, zarurile au fost aruncate. I-am spus lui Ian că aseară te-am găsit chiar eu, și că îi voi duce ostatici mai târziu astăzi. Era fericit, și îţi organizează o petrecere de bun venit. Acelui nenorocit mereu îmi place să facă lucrurile într-un mod spectacular.

Am înţepenit.

-În regulă, ei bine, atunci o vom face în seara asta. Îl sun pe Don, să pregătească restul oamenilor, și... vom rezolva totul.

-De fapt, scumpi, sunt câteva probleme. Ian nu a fost încântat când i-am spus că am ostatici trei dintre oamenii tăi. El vrea mai mulţi, și a trimis pe cineva să-i prindă.

Un fior mi-a străbătut tot corpul.

-Vrea mai mulţi, cum adică?

-Noah, a spus Tate răspicat. Şi ăsta nu este nici măcar punctul de oprire.

-Te superi? Bones s-a uitat la Tate înainte de a continua. Prietenul tău grăbit are dreptate, Pisoiaş, și asta e a doua problemă. Ian se gândeşte să ucidă pe unul dintre oamenii tăi în faţa ta, atât pentru a te stimula să ţii cont de cererile sale, cât şi să răzbune uciderea fidelului său majordom Magnus. Ian intenționează să-l păstreze pe Noah pentru lovitura de graţie, pentru că oricine i-a oferit informații despre tine nu știa că ai rupt relaţia cu el. În plus, pentru a-l prinde pe Noah, el l-a trimis pe tatăl tău, Max, care se pare că s-a oferit.

Am îndepărtat farfuria şi m-am întors cu faţa la el.

-Don veghează casa lui Noah, nu? Îl vom prinde pe Max, acea bucată de rahat, și îl voi omorî. Aşa, viața mea va fi completă.

Bones clătină din cap.

-Nu putem, scumpi. Dacă vom face asta, Ian va înțelege că punem ceva la cale contra lui. Altfel cum vei face să ai o echipă de vampir criminali acolo pregătiţi? Vom pierde avantajul surprizei, și nu vreau să te pun în pericol în acest fel. De ce crezi că Max s-a oferit să meargă după Noah? Probabil că are de gând să te șantajeze cu Noah și apoi să te omoare de îndată ce te vede! Ian nu știe acest lucru, dar noi da. Nu te teme; vreau să-l trimit pe Rodney pentru a asigura siguranța lui Noah. Rodney va ajunge primul la el, împiedicându-l pe Max să-l răpească. Ian nu-l va ucide pe Noah - îl consideră prea important. Max, în schimb, va face exact asta pentru a te determina să-l vânezi.

-Du-te tu, am spus imediat. Rodney, nu am nimic contra ta, dar dacă ceva nu merge bine... dacă Max ajunge mai înainte decât crezi, vreau să fie cineva care să-l sperie pe tatăl meu atât de mult încât să nu facă glume. Și acela eşti tu, Bones. Nu eşti doar un vampir bătrân și cu o reputaţie foarte bună ca vânător de recompense, eşti, de asemenea, primul dintre descendenţii lui Ian, și Max știe asta. El nu ar îndrăzni să încerce ceva cu tine prin preajmă, dar fără tine, văd deja piatra de pe mormântul lui Noah cum îmi dansează în cap.

-Nu, a spus Bones inflexibil. Voi sta cu tine şi te voi ajuta să prinzi gărzile lui Ian. Dacă te îngrijorezi cu privire la Max, Annette poate să-l însoțească pe Rodney să să-l ia pe Noah.

-Te rog, l-am luat în râs. Ca și cum pe Annette ar interesa-o dacă lucrurile merg rău pentru Noah. Dacă el moare, cu greu i-ar frânge inima, sau pe a *ta,* dar pentru mine e important!

Era o lovitură sub centură, dar era purul adevăr. Bones admise ridicând din umeri.

-Dacă ar fi după mine, nu m-ar interesa dacă Noah ar muri. Nu neg. Dar tu vei suferi, și asta mă interesează.

-O iau pe Annette cu mine. Cuvintele mi-au ieşit fără să mă gândesc prea mult. Poate veni cu mine ca suport pentru a mă ajuta cu gărzile lui Ian, aşa tu poți merge cu Rodney ca să-l iei pe Noah.

Bones s-a uitat la mine ca şi cum aş fi înnebunit, ceea ce nu era atât de departe de adevăr.

-Crezi că te voi lăsa să ataci un grup de vampiri - un grup pe care nu ai nici măcar intenția să-l ucizi, care după cum știm face sarcina al naibii de dificilă - în timp ce eu sunt plecat să-i ofer protecţie unui veterinar de doi bani?

Alegerea ultimelor sale cuvinte ironice m-a determinat şi mai mult să-i asigura protecția lui Noah. Rodney știa că pe Bones nu l-ar fi deranjat dacă *într-adevăr* i s-ar fi întâmplat ceva lui Noah. Și, nici Annette. Dar dacă Bones ar fi mers în persoană... atunci s-ar fi simți obligat de onoare să se asigure că Noah este în condiții de siguranță. Nu contează cât de mult l-ar fi îndrăgit.

-De fapt, ar funcționa mai bine în acest mod, am improvizat. Putem să presupunem două lucruri: unu, la început gardienii nu vor înțelege cine sunt, datorită părului meu castaniu; și doi, după ce vor *înțelege* cine sunt, vor încerca să nu mă ucidă. Ian s-ar înfuria dacă ar fi deposedat de premiu, nu? Ei vor ști asta. Sunt mai în siguranță cu ei decât cu oricine altcineva.

-S-ar putea într-adevăr să funcţioneze mai bine aşa, Crispin, a fost de acord Annette. Ar fi mai puțin probabil să suspecteze o ambuscadă în cazul în care ei cred că suntem acolo pentru... distracția lor.

Pentru un moment lung Bones nu a spus nimic, apoi s-a întors către Annette și i-a zâmbit rece.

-După ieri, am motive să mă întreb dacă acordul tău nu are motive ascunse, aşa că lasă-mă să-ți spun ce se va întâmpla dacă ea va fi rănită. Te voi renega. Bones a scos un cuțit din buzunar și l-a traversat de-a lungul palmei, fără să i-a privirea de la Annette. Jur pe sângele meu că te voi renega. Și apoi voi oferi o recompensă veșnică celui care îţi va face viaţa un iad greu de suportat, ai înțeles?

Annette înghiți în sec, și eu nu am putut să nu tresar în empatie pentru ea. Ceea ce Bones îi promisese era mai rău decât o condamnare la moarte. Annette ar deveni jucăria disponibilă oricărui vampir egoist, iar ea nu era suficient de puternică pentru a se proteja singură. Aruncând şi un premiu în bani pentru fiecare vampir depravat care ar fi fost interesat, era cu adevărat sfârşitul ei.

Bones ridică o sprânceană în direcția mea.

-*Acum* Annette te poate însoţi, și eu mă voi duce după Noah.

Săracul Noah. Singurul motiv pentru care a fost implicat în toate acestea a fost că a ieşit cu mine. De fapt, dintre toți, el era unicul în siguranţă în acest plan dat peste cap. Acum Annette m-ar fi protejat cu propria sa a doua viaţă, și oamenii lui Ian probabil s-ar fi lăsat ucişi, decât să rănească noua jucărie mult râvnită de stăpânul lor. Ceea ce îl lăsa pe Bones în pericol în timp ce încearcă să-l protejeze pe Noah, să nu mai vorbim despre ce ar însemna dacă eu şi Annette nu am fi capabile să învingem oamenii lui Ian: cei trei oameni ai mei ar fi fost în pericol mai mult decât toţi. Ian a spus că va ucide pe unul dintre ei, pentru răzbunare și pentru a mă face să iau în seamă cererile lui. În această seară se va decide totul, și brusc nu am putut suporta să mă limitez în a paria că suntem cu toţii suficient de puternici sau destul de inteligenţi pentru a scăpa întregi. Și dacă *nu* suntem? De ce unul dintre ei trebuia să-şi rişte viaţa ca să mă salveze? La urma urmei, mai era un mod în care să ieşim din asta. Era necesar numai sacrificarea mea, și am luat decizia într-o fracțiune de secundă.

-Bones. M-am apropiat de el și l-am luat de mâna. Nimic din toate astea nu trebuie să se întâmple. Ian mă vrea doar pentru că sunt pe jumătate vampir şi asta mă face unică, dar dacă sunt un vampir complet, nu mai sunt cu nimic specială. Deci fă-o. Transformă-mă. Fă-mă vampir.

Mă aşteptam la urletul de protest al lui Tate, dar refuzul categoric a fost mult mai atenuat.

-Nu.

Am clipit datorită furiei și a surprizei.

-Haide, la naiba, fă-o! Sau Annette avea dreptate? Înseamnă atât de mult pentru tine temperatura corpului meu?

Lovitura sub centură numărul doi. Bones a înteţit strânsoarea atunci când am încercat să mă eliberez.

-Tu nu te-ai arunca cu capul înainte fără să te asiguri. Să spui prostii înainte să gândeşti nu serveşte la nimic. Refuzul lui Bones, în cele din urmă, calmă mânia lui Tate, care îl privea tăcut şi cu neîncredere. Nu vrei asta, scumpi, a continuat el. Tu crezi că nu ai de ales, dar cum am spus-o de multe ori, există *întotdeauna* un alt mod. Dacă ți-ai fi dorit cu adevărat să te transform, aş face-o şi ştii asta. Dar nu așa. Este o decizie care nu are cale de întoarcere, și apoi, chiar şi remușcarea cea mai intensă ar fi fără rost.

Bones m-a apropiat de el, și următoarele sale cuvinte au căzut încet peste ureche mea.

-Și dacă *într-adevăr* aş fi doar entuziasmat de corpul tău fierbinte, te-aș arunca de fiecare dată într-o cadă cu apă caldă, înainte de a ţi-o trage. Temperatura corpului tău ar ajunge la treizeci și șase de grade în douăzeci de minute, vampir sau nu, așa că la dracu cu Annette și comentariile ei impertinente.

-Ţi s-ar putea întâmpla ceva cu Max, am murmurat.

Bones pufni.

-Categoric nu. Ai dreptate - Max este mult prea laș ca să mă atace, iar dacă o va face, îl voi rupe în două şi ţi-l voi da ambalat într-o cutie.

-Deci, mai rămân oamenii mei. Dacă Annette și eu eșuăm, eu nu pot sta pur și simplu fără să fac nimic în timp ce Ian îl ucide pe unul dintre ei.

Bones se lăsă pe spate, dar fără să-mi dea drumul la mână.

-Există o cale de rezolvare şi pentru acest lucru, dacă se ajunge la asta. După ce scap din linia descendentă a lui Ian, voi fi liber să-mi iau oamenii - și proprietăţile mele - cu mine. Nu îţi convine, dar rămâne faptul că în cultura vampirească eşti considerată a mea prin dreptul de sânge și pat. Voi reclama oamenii tăi ca fiind ai mei. Atunci Ian nu i-ar mai putea ucide, fără a risca un război cu mine.

-Dar nu te-ai hrănit din ei *şi* nici nu le-ai tras-o! am explodat. Și cu excepția cazului în lucrurile nu devin cu adevărat bizare, asta nu se va schimba!

-Eu, pentru prima dată aș prefera să mor, a şoptit Tate.

-Ești deja acoperit, dobitocule, a spus Bones brusc.

-Annette face parte din rasa mea, şi din moment ce s-a culcat cu tine, acest lucru i-a dat dreptul să te reclame al ei. Ceea ce te face al meu în mod implicit, chiar dacă nu sunt mândru să o recunosc.

-Ce? a strigat Tate, furios. Eu nu sunt o jucărie pentru colții voştrii!

Annette chicoti.

-Dar, conform legilor vampireşti, scumpul meu, dacă eu spun așa, *ești*.

-Ar fi trebuit să citeşti toate clauzele înainte de a sări în pat cu ea, Tate, i-am spus, fără milă. Vei fi norocos dacă nu te voi face să plăteşti pentru ceea ce ai făcut, spunându-i lui Don. Cu toate acestea, pentru moment avem lucruri mai importante de făcut. Deci, Bones, dacă tu sau Annette îi muşcaţi pe Cooper și Juan, suntem acoperiţi în caz că lucrurile nu merg bine cu Ian?

-Da, a răspuns el, ignorând privirea lui Tate.

Pentru mine era în regulă. Nu voiam să mă prezint ca un bun material în fața unei camere pline cu vampiri, dar dacă alternativa era de a vedea oamenii mei murind... dădeam dracu mândria mea. Și, de asemenea, pe a lor. Viața era mai importantă decât un ego rănit.

-Bine, am spus, ridicându-mă în picioare. Să mergem la sediu, unde unul dintre voi îl poate muşca pe Juan și Cooper, apoi Annette și cu mine îi vom duce ca momeală, pentru a face schimb cu oamenii lui Ian, tu și Rodney mergeţi să-l luaţi pe Noah... când se presupune că trebuie să ne întâlnim cu Ian?

-Pe la miezul nopții, Pisoiaș, ceea ce îţi oferă puţin timp, pentru că între capturarea oamenilor lui Ian și întâlnirea cu el, e nevoie să te duci la spa.

-La *spa*? am repetat, ca și cum nu aş mai fi auzit acest cuvânt înainte. De ce aș face asta?

-Pentru că ai nevoie de cel puțin o oră într-o saună pentru a scăpa de mirosul meu, a răspuns Bones calm. Dacă te duci la Ian așa cum eşti acum va înțelege că ne batem joc de el, și apoi putem da drumul la haos. Nu te agita, am făcut programare.

-Un spa, am repetat din nou, clătinând din cap. Asta *nu* se număra printre primele zece lucruri de făcut pe ziua de azi, dar se pare că aveam deja programare cu o saună. Și cu oamenii lui Ian. Şi cu Ian. Și cu tatăl meu.

Asta va fi o noapte agitată, fără îndoială.

34

Tate, Juan și Cooper erau în dubă, în spate, încătuşaţi, cu bandă adezivă peste gură și trei role de scotch nefolosite lângă picioarele lor. Dubiţa nici măcar nu era din categoria de lux cu DVD player, sistem de sonorizare, sau scaune încălzite. În realitate în spate nu era o banchetă adevărată, şi în afară de grila metalică ce separa cele două scaunele din față de restul cabinei, interiorul era gol. Rodney ne făcuse rost de dubă, și după aspectul ei se putea spune că băieţii mei nu au fost singurele persoane închise acolo.

Annette era cea care conducea. Nu m-am plâns cu privire la asta, din moment ce avea sens, având în vedere modul în care ne prezentam în faţa lui Ian. Bones îi spusese lui Ian că va preda ostaticii oamenilor săi prin intermediul lui Annette, iar Ian ar fi verifica cele spuse. Eu se presupunea că sunt o fană bisexuală a vampirilor, care mai târziu trebuia să iasă cu Annette. O fană bisexuală a vampirilor foarte *excitată,* din moment ce trebuia să le sugerez gardienilor să facă foc şi flăcări împreună cu noi. Nici Annette şi nici Bones nu credeau că ar fi fost dificil de convins, având în vedere că nu ar fi fost niciun pericol să lase singuri trei umani legaţi, pentru o fotografie de grup între vampiri.

-Aproape am ajuns, a spus Annette, primele ei cuvinte din întreaga călătorie. Tăcerea ce a durat o oră a fost mai mult decât bine. Să stau de vorbă cu Annette nu era prioritatea numărul unu de pe lista mea.

O nouă adiere de parfum din spate a coincis cu creșterea pulsului celor trei oameni ai mei. Vestea că eram aproape făcea ca adrenalina să crească. Din moment ce nu au avut mai mult timp la dispoziţie să se antreneze cu Belinda, nu mă aşteptam ca ei să fie în măsură să blocheze gărzile lui Ian suficient de mult, pentru ca Annette și cu mine să-i legăm. Dar speram că Tate, Juan și Cooper s-ar fi dovedit o distragere a atenției suficientă pentru a ne uşura misiunea. Și, desigur, să nu fim ucişi între timp.

Am inspirat din nou. Era ceva neobișnuit pentru mine de a percepe emoțiile doar după miros. Am moștenit foarte multe de la tatăl meu vampir, dar mirosul nu era unul dintre simțurile îmbunătățite. Poate că, atunci când l-aş fi văzut în această noapte, i-aş fi mulțumit pentru celelalte abilități ale mele. Chiar înainte de uciderea lui.

Am tras aer în piept din nou și m-am încruntat. Aveam încă mirosul lui Bones pe mine, desigur, chiar și după dușul de dimineață. De aici toată povestea cu mersul la spa, dar nu ar fi de niciun ajutor acum, la nici zece minute depărtare de a fi față-în-faţă cu oamenii lui Ian.

-Încă am mirosul lui Bones pe mine, i-am spus lui Annette. Având mirosul lui pe mine nu-i va face pe gardienii lui Ian să suspecteze ceva în timp ce interpretăm comedie noastră?

Annette strânse buzele.

-Ei cred că ești doar o altă fată drăguță, nu Roşcata cu Coasa, cea pe care o vânează Ian, deci are sens că miroşi la fel ca Crispin. Se presupune că noi două venim de la el, îți amintești? Crispin are o anumită reputaţie. În realitate, ar trebui să miroşi un pic şi ca mine, pentru a face lucrurile cu adevărat credibile.

Am strâns din dinți, ceea ce a făcut ca zâmbetul ei satisfăcut să se lărgească.

-În nici un caz, am spus cu o voce calmă.

Ea a clătinat din cap.

-Păcat. Şi mi-a aruncat o privire de sus până jos, care mi-a amintit tare şi clar că Annette găsea femeile la fel de atractive ca și bărbații. Îmi imaginez că, după ce nu a reușit să mă îndepărteze de Bones, s-a gândit să încerce tactica: *"Dacă nu-i poţi învinge, alătură-te lor."*

Am început să bat darabana cu unghiile pe ușa dubei, încercând să mă abţin să murmur dezaprobator: *"Mai avem mult?"* Să lupt cu vampirii era mult mai interesat decât să primesc avansuri de la fosta amantă a lui Bones. Având în vedere că voia să se culce cu mine doar ca el să ni se alăture.

Cinci minute mai târziu, Annette a parcat în faţa unui lanţ de depozite. M-am uitat în jur. Era vineri și trecut de șase după-amiaza, deci cea mai mare parte din angajaţi plecaseră, atât timp cât unele dintre acele depozite aparţineau unor companii normale cu angajaţii normali. Annette a scos telefonul său mobil și a format numărul.

-Deschide ușa, a început în formă de salut. Am ajuns.

Annette a băgat dubiţa înăuntru, iar uşa s-a închis imediat în urma noastră. M-am întrebat cum o să reușim să predăm trei oameni încătușaţi și cu bandă adezivă pe gură fără a atrage atenția. Am aruncat o privire rapidă la tot ceea ce puteam vedea prin fereastra dubei. În afară de cei șase vampiri care se apropiau, se păre că nu era nimeni în imediata vecinătate. Acest lucru era un avantaj.

Cu toate acestea, faptul că depozitul consta numai dintr-o enormă cameră deschisă era incontestabil negativ. Duba era singurul lucru în mijlocul acelei suprafețe, și am blestemat mental. Nu era nicio speranță să ducem vampirii doi câte doi în altă cameră pentru ca niciunul dintre ei să vadă ce se întâmplă cu adevărat. I-am întâlnit privirea lui Annette și am făcut semn la spațiul deschis din jurul nostru. Ea a ridicat din umeri și a ieşit din dubă.

Cățea.

-Bună, frumoaso, a salutat-o unul dintre vampiri pe Annette cu o voce profundă. Acesta avea un bandaj peste ochiul drept, și nasul strâmb care se pare că, atunci când fusese om, îi fusese rupt de mai multe ori. Cu toate acestea, aceste defecte într-un anumit fel funcționau ca un întreg, dându-i un aer ștrengăresc care completa aspectul său sumbru.

Annette îl sărută pe vampir pe gură. Un sărut lungul. M-am încruntat. *Ei bine,* Annette era *foarte* prietenoasă, atunci când întâlnea pe cineva care nu era un străin pentru ea.

-Francois, murmură ea. A trecut ceva vreme.

El a spus ceva în franceză ce nu am putut înțelege, dar Annette da, pentru că a râs și a răspuns în aceeași limbă. Era iritant să nu știu ce îşi spuneau. *Notă personală: Extinderea competențelor lingvistice.*

Schimbul lor de replici îl făcură pe Francois să se uite la mine cu o sclipire în, uhm, *ochi*. Brusc nu am mai fost atât de sigură de ideea mea strălucită de a o avea pe Annette ca suport în loc de Bones. Nu mă plăcea; acest lucru fusese stabilit cu fermitate. Și dacă îi spunea vampirului că era o capcană? Și dacă ameninţarea cu pedeapsa oribilă a lui Bones nu o speriase atât de tare? Gelozia *era* un sentiment irațional, și, probabil, după toate Annette îşi imagina că putea să se salveze cu o minciună gogonată pentru a scăpa de furia lui Bones. M-am mişcat neliniştită în scaun, aruncând o privire rapidă în spate la cei trei băieți legaţi. Situația putea deveni foarte urâtă, în foarte scurt timp.

Francois a mutat o buclă arămie de pe faţa lui Annette înainte să o ocolească și să se îndrepte spre dubă. M-am încordat, și mâna mi-a alunecat pe cizmele care ajungeau până la coapsă, unde pusesem cuțitele de argint. Poate că, la urma urmei, nu ar fi fost nevoie să folosesc ostatici pentru a-l şantaja pe Ian.

Francois a deschis ușa și eu i-am zâmbit, în timp ce mă prefăceam că mă joc cu marginea cizmei, flirtând ca o puştoaică, când, de fapt, pipăiam mânerul unuia dintre cuţite.

-Nu am avut încă plăcerea să te cunosc, a spus Francois. Eu sunt Francois, și prietena mea, Annette, mi-a spus că tu eşti Selena.

L-am lăsat să mă ia de mâna și să o sărute, chiar dacă asta însemna să o îndepărtez de cuţitele mele. Peste umărul lui Francois am văzut că Annette saluta celelalte gărzi. Cu o tresărire interioară, am realizat că ea le ştia numele. Dacă nu mă înjunghia pe la spate, atunci o făcea în stil mare cu acei vampiri. În cele din urmă mi-am dat seama de riscul pe care şi-l asumase Bones. Aceştia erau oamenii lui Ian, prin urmare, probabil, Bones îi cunoştea puţin, dacă nu chiar foarte bine. Și pentru mine, îi trăda. Desigur, asta nu însemna că erau nevinovaţi, având în vedere că erau de acord să fie gardienii şi potenţialii călăi ai oamelior mei, dar... era mult mai ușor să trădezi străinii decât prietenii.

-Selena, micuţa mea, vino aici, a ordonat Annette, făcându-mi semn să mă apropii.

I-am zâmbit din nou lui Francois și mi-am cerut scuze. În timp ce mă îndreptam înspre Annette în mijlocul unui grup de vampiri, Francois cu nonșalanță s-a dus în spatele dubei, ieşind din raza mea vizuală. *Dacă intenționează să mă trădeze,* m-am gândit, încruntându-mă, *acum ar fi momentul perfect să o facă.*

Dar Annette nu a făcut decât să mă tragă lângă ea, sărutându-mi gâtul, în timp ce îmi mângâia brațul cu naturaleţe. În spatele nostru, în spatele dubei, se auzea ca şi cum Francois îi descărca pe Tate, Juan, și Cooper. Inimile lor băteau repede, dar nimic care să mă facă să cred că sunt în pericol iminent.

-Selena, fă cunoştinţă cu prietenii mei, a spus Annette.

Am fost imediat învăluită în sărutări calde de salut, ca şi cum eram într-un club pentru schimbul de cupluri, și nu într-un depozit pentru o predare de ostatici. Annette a râs când unul dintre bărbați, care, dacă nu mă înşel, mi-a spus că îl cheamă Hatchet, mi-a dat un sărut cu limba şi a decis să-mi palpeze fundul.

-Destul, Hatchet, a spus Annette, trăgându-l jucăuș înapoi. Selenei îi place să fie încălzită înainte, dar numai de sexul feminin. Nu-i așa, scumpo?

Căţea, m-am gândit din nou, văzând provocarea din ochii ei, dar am zâmbit și am lăsat-o să mă strângă în braţe. Cel puțin ea nu îmi palpa fundul. Nu încă.

-Aşa este, i-am răspuns. Cu toate acestea, este drăguţ să ai şi ceva mai substanțial decât o limbă care să mă ducă la orgasm. Sunteți ocupaţi? Sau puteți lua, uhm, o pauză?

Mi-am lins degetele cât timp am vorbit. Annette era în spatele meu, și îmi mângâia șoldurile într-un mod provocator, și a fost aproape amuzant să vezi cinci perechi de ochi devenind brusc complet verzi.

-Când ar trebui să fim la Ian? întrebă unul dintre ei.

Vocea lui Francois se auzi din spatele dubei.

-Nu înainte de unsprezece, deci peste aproape patru ore.

Gura lui Annette parcurse conturul gâtului până la umăr, și am tremurat de plăcere, fără a mă preface. Modul în care dinții ei îmi zgâriau pielea mă făcea să mă înfior. Apoi a urmat acelaşi traseu cu limba, frecându-se de spatele meu lent și senzual.

Hatchet a început să-și scoată hainele. Am clipit. Din câte se părea fusese suficient de stimulant pentru el.

Francois se întoarse din spatele dubei și înconjură talia lui Annette cu braţele. Ea a tors și şi-a frecat șoldurile împotriva lui, care m-a făcut şi pe mine să mă mişc în același mod, pentru că mâinile ei mă țineau încă strâns de şolduri. Apoi Francois şi-a întins mâinile, prinzându-mi sânii în căuşul palmelor. De asemenea, şi restul bărbaţilor au început să se dezbrace, și curând am avut dovezi vizuale că niciunul dintre ei nu avea arme ascunse. Până acum, singurele cuțite pe care le-am văzut erau aşezate în dezordine la mai bine de câțiva metri distanță de unde Annette parcase duba. Ei cu siguranţă nu se așteaptau la o capcană.

M-am aplecat în față, ca și cum savuram senzația... ascunzând cu mâna cele patru cuțite pe care le scosesem din cizme. Sincronizare perfectă, pentru că mâinile lui Francois ajunseseră sub bluza mea, sau mâinile lui *Annette* deveniseră din ce în ce mai exuberante?

-Acum! am strigat, și am aruncat cuţitele.

Două cuţite se înfipseră în ochii lui Hatchet, și celelalte două în vampirul de lângă el. Ei urlară, scoţându-şi cuțitele, în timp ce eu am sărit înainte, aruncându-mă asupra lor și dându-i cap în cap suficient de puternic pentru a-i auzi chițăind.

Dar nu suficient de puternic să-i omoare. Hatchet și prietenul său erau la pământ, zvârcolindu-se orbiţi, dar s-ar fi vindecat. Ceilalţi trei vampiri se îndreptară spre armele lor... însă au dat nas în nas cu Tate, Juan şi Cooper.

-Vă amintiţi de aceste cătușe? a întrebat Tate, legănându-le în faţa lor. Ei bine erau false.

Vampirii nu se deranjară să-i hipnotizeze cu privirea lor verde, în schimb s-au limitat să-i ameninţe cu colţii şi pumnii. Am văzut toate acestea în timp ce mă luptam la podea cu cei cu doi răniți, încercând să le înfig cuţitele în unghiul corect în aşa fel încât să nu-i ucid. Annette era foarte ocupată cu Francois, care părea să o blesteme atât în engleză cât și în franceză.

Cei trei băieți ai mei aveau doar câte un cuțit de argint fiecare, ascuns în tălpile pantofilor. Doar în asta consta escorta lor de arme, ce stătea între ei şi vampiri. Chiar acum, văzând cum vampiri îi atacă, imaginile parcă derulându-se în slow motion, am realizat că nu puteam interveni. Nu înainte de a-i ucide pe cei doi vampiri cu care mă luptam.

M-am urcat peste Hatchet, ținându-l la pământ, în timp ce îi tăiam gâtul celuilalt vampir atât de profund că aproape i s-a desprins capul. Acest lucru îl va ţine ocupat pentru moment. Suficient cât să apuc unul dintre cuţitele mele, ignorând durerea atunci când Hatchet mi-a dat o lovitură puternică în stomac, și să i-l înfig în piept.

Hatchet a înţepenit. Lama cuţitului a ajuns direct în inimă. M-am aplecat până când părul meu i-a atins faţa şi i-am spus:

-Dacă nu te mişti, nu răsucesc lama. Nu vreau să te omor. Te vreau doar îmblânzit.

M-a fixat și a spus:

-Roşcata cu Coasa.

Știam că ochii mei trebuiau să se fi aprins, ceea ce era tipic în condițiile date. Am dat din cap.

-Este adevărat. Acum, nu te mişca, blestematule.

M-am dat jos de pe el, focusând mișcare din dreapta mea, în care Juan, Tate și Cooper erau implicaţi în lupta pentru viața lor. Cooper avea deja două tăieturi mari pe claviculă, dar rezista și răspundea la fiecare mişcare rapidă ca un fulger. Lui Tate îi curgea sânge din gură, dar, şi el părea relativ bine, și Juan... unde naiba era Juan?

Vampirul de lângă mine se ridica, gâtul său aproape se vindecase complet. L-am izbit cu capul de podeaua dură, uimindu-l, și trăgându-l câțiva metri departe de Hatchet. Apoi am sărit, pentru a evita piciorul lui care încerca să le lovească pe ale mele, făcându-mă să cad, şi i-am străpuns pieptul cu un cuţit, acesta ajungând în inimă.

-Vrei să trăiești? am întrebat, înfigând mai adânc lama. Atunci nu îndrăzni să faci nicio mişcare.

Annette îl ținea la sol pe Francois. Niciunul dintre ei nu avea arme, şi să părea că încercau să se omoare unul pe celălalt prin *muşcături*. M-am uitat la ea, și apoi la băieții mei. Încă nu-l vedeam pe Juan. Trebuia să fie de cealaltă parte a dubei. M-am oprit, şi apoi am aruncat un cuțit, când am observat că mâna lui Hatchet se îndrepta spre cuțitul din piept. Cuţitul i s-a înfipt direct în frunte.

-Următoarea va fi lovitura finală, am mârâit. Nu mă pune din nou la încercare.

Juan zbură pe deasupra dubei. Era plin de răni pe tot corpul, dar bătăile inimii îi erau stabile. Destul de rapide, dar stabile, și am sărit să-l prind înainte să se prăbușească la pământ.

-Uită-te pe unde mergi, am spus cu un zâmbet rapid în timp ce îl puneam pe picioare, şi apoi am sărit pe acoperișul dubei. De la această înălţime l-am văzut pe vampirul blond, care se luptase cu Juan, ajungând aproape de grămadă de arme. Nu am ezitat și m-a aruncat asupra lui. El s-a izbit violent de sol în timp ce eu eram în spatele lui.

-Juan, asigură-te că acei doi vampiri nu îşi scot cuţitele! am reușit să strig înainte ca un cot să mă lovească în față. Ah ah ah! Nasul mi s-a rupt și am simţit gustul sângelui. Asta, cu toate acestea, nu m-a oprit să-i întorc favoarea vampirului, izbindu-l cu fața de sol, ceea ce a produs un sunet satisfăcător.

-Acum suntem chit, am gâfâit, apoi am scos un cuțit din cizme şi i l-am înfipt exact în spate. Şi acum eu sunt în avantaj.

-Cat, ai grijă! a strigat Cooper.

Am ridicat brusc capul şi am văzut cum un alt vampir se îndrepta înspre mine. Am întins mâna la cizmele mele... și nu am găsit nimic. Nu mai aveam niciun cuțit, și nici timp ca să scape.

Apoi vampirul a fost brusc aruncat într-o parte. Capul lui Tate s-a ivit în învălmăşeala de membre care zbura. El a aterizat pe vampir în ultima secundă. M-am târât spre cuțitele de argint, zgârâindu-mi ca naiba genunchii pe beton, dar m-am ales cu multe lame adorabil de strălucitoare.

-Atenţie! am strigat. Băieții mei s-au ghemuit imediat, şi toate acele cuţite au ajuns în corpurile vampirilor, provocând noi urlete. Tate a sărit înapoi pe vampirul care a încercat să mă atace pe la spate, și i-am aruncat un cuțit pe care l-a prins cu o singură mână, şi l-a înfipt în spatele vampirului.

-Nu-l răsuci, nu-l răsuci! i-am reamintit, alăturându-mă la lupta lui Cooper.

Cinci minute mai târziu, totul se terminase. Francois a fost ultimul vampir răpus, iar când l-am tras de pe Annette, înfigându-i ferm un cuțit în spate, el încă o blestema.

-De ce? a întrebat în cele din urmă, pe un ton care îi făcea cuvintele aproape incoerente.

Annette era toată acoperită de sânge, un pic din al ei, un pic din al lui Francois. Cu acea piele perfectă și sângele uscat care o îmbrăca în roșu, putea trece cu uşurinţă drept Sissy Spaek, toată curbe, la sfârșitul filmului *Carrie.*

-Tu vezi cine este ea? l-a întrebat ea brusc pe Francois, cu o smucitură de cap în direcția mea. Stăpânul tău o vrea. Stăpânul *meu* o iubeşte. Îmi pare rău, Francois, dar eu sunt fidelă lui Crispin, nu lui Ian.

L-am condus pe Francois înspre dubă, unde Annette a început să-i lege cu bandă adezivă încheieturile mâinilor. În mod normal, nu ar fi suficient să ţii un vampir, dar prea multe mişcări ar fi afunda cuţitul şi mai adânc în inima lui, și el știa asta.

-Ai putea la fel de bine să mă omori, a spus Francois cu amărăciune. Pentru că asta va face Ian când va afla că am fost păcăliţi, și am dat greş.

-Nu cred, i-am răspuns. Sau voi spune tuturor că în luna februarie Ian a căzut în aceeași capcană. Vezi tu, Francois, l-am avut în aceeași poziție în care te afli tu acum, și Ian pare tipul de persoană arogantă, care nu ar vrea ca acest lucru să se afle. Dacă voi vă comportaţi bine, veți trăi ca să mușcaţi într-o altă zi, îţi promit.

Tate se apropie. El şi-a dat jos cămașa și mi-a dat-o mie.

-Încă îţi sângerează nasul, Cat.

Da, ştiam. Îi simţeam gustul, pentru că îmi curgea încet în gură. Mi-am frecat faţa cu cămaşa lui Tate. După ce Annette a terminat cu încheieturile lui Francois, şi-a rănit palma unei mâini, ținându-o la un centimetru de mine.

Am întâlnit privirea ei... şi apoi am luat mâna şi am dus-o la gură. Tăietura era profundă, și, deși rana se vindeca instantaneu, sângele care a ieşit a rămas în palmă. Am supt pentru o secundă, observând cu indiferenţă că nu avea acelaşi gust ca al lui Bones, apoi am simțit cum nasul mă furnică în timp ce se vindecă.

-Mulțumesc, am spus, dând drumul la mână.

Un mic zâmbet s-a ivit pe buzele ei.

-Nu am vrea ca drăguţa ta faţă să fie desfigurată, nu-i aşa? La urma urmei, trebuie să mergi la o altă petrecere.

35

O oră mai târziu nimeni nu şi-ar fi imaginat că, în acea zi aş fi făcut ceva mai greu decât lăcuirea unghiilor sau cumpărături la mall. Acum mă relaxam în camera plină de aburi, cu o fată care îmi masa picioarele, cine ar fi crezut. Am încercat să refuz politicos un astfel de răsfăț, dar mi s-a spus că face parte din tratamentul care a fost comandat anterior. Şi, sincer, mă simţeam atât de bine că protestele mele fură spuse cu jumătate de gură.

Apoi a urmat sauna, tratamentul de exfoliere, o baie pe bază de plante cu uleiuri exotice şi mentă. La naiba, dacă după toate astea mai aveam încă mirosul lui Bones pe mine, era un miracol. Mi-au tratat chiar şi dinţii cu o soluție de albire, aproape să-mi distruseră gingiile.

Când au terminat cu toate tratamentele şi au fost mulţumiţi de noua mea înfăţişare, o angajată a intrat și mi-a înmânat o cutie.

-Asta, domnișoară, este pentru tine.

În interiorul cutiei era o rochie, un telefon mobil, cheile unei mașini cu sigla vehiculului inscripţionate pe ele, și o pereche de pantofi cu tocuri înalte. De îndată ce le-am scos, am zâmbit. Băieții nu ar fi fost singurii cu pantofi periculoşi. Tocurile pantofilor erau din argint masiv, acoperit doar cu un singur strat de vopsea neagră.

M-am îmbrăcat repede, verificând ceasul de pe perete. Apoi m-am uitat la reflecție mea și am înghețat. În ansamblu rochia purta semnătura lui Bones, pentru că semăna mai mult cu o bucată de lenjerie intimă decât o rochie de seara. Rochia, ce semăna mai mult cu un body, de culoare neagră era strânsă în talie, într-un stil care ar fi făcut-o şi pe Jennifer Lopez să ezite, cu două fâşii de material ce îmi acopereau sânii şi se legau după gât. Singurul lucru care salva ţinuta, ca să nu pară vulgară, erau bucăţile de material semi-transparente care îmi ajungeau până la jumătatea coapselor, ce se legănau când mergeam.

După ce m-am machiat, din cutie se auzi telefonul sunând. Când am răspuns de cealaltă parte am auzit o voce pe care nu am recunoscut.

-Roşcata cu Coasa, ne întâlnim pe podul ce leagă Forty-Fifth de Wilkes. Ar fi bine să vii singură. Deja știi că avem patru dintre oamenii tăi, și nu avem nevoie de toţi.

Cât de încântător. Nici măcar un salut.

-Voi colabora, dar dacă omori pe cineva, tu vei fi următorul.

Mă îndreptam deja spre parcare, cu cheile de la noua maşină în mână. Una dintre chei a deschis un Ford Explorer de culoare albastră, parcat aproape de intrare. Mi-am pus centura de siguranţă, pentru că să ies prin parbriz nu făcea parte din planurile mele pentru acea noapte, şi am pornit.

La destinaţie mă așteptau două mașini cu patru vampiri în fiecare.

-Să înceapă spectacolul, băieți, i-am salutat.

Șaisprezece perechi de ochi m-au examinat de sus până jos. Cu încredere am făcut o piruetă şi am lărgit braţele.

-Mă puteţi controla de arme, dar ceea ce vedeți e ceea ce veţi găsi. Acum, dacă v-aţi săturat să staţi cu gura căscată, am o întâlnire cu oricine este șeful vostru.

-Bună, drăguţă, a spus o voce în spatele meu, cu un puternic accent englezesc.

M-am întors repede pentru a vedea un vampir înalt cu părul negru lung şi ţepos, care îi trecea de umeri. O clipă după dispăru. Aura sa îl identificat ca cel mai puternic din grup, un Maestru vampir, și nu era prima dată când îl întâlneam.

-De unde vin eu, este politicos să te prezinţi înainte de a te adresa cu un apelativ degradant, sau poate nu te-au învățat bunele maniere?

El a zâmbit şi a făcut o plecăciune perfectă încât am rămas uimită.

-Desigur. A fost foarte *nepoliticos* din partea mea. Numele meu este Spade.

Mi-am controlat expresia feţei pentru a nu lăsa să se citească ceva, dar în interior rânjeam. Acesta era cel mai bun prieten al lui Bones. Când ne-am întâlnit prima dată cu ani în urmă, am presupus în mod automat că era un tip rău și am încercat să-i sparg capul cu câteva pietre mari. După ce a ajuns Bones şi a clarificat identitatea lui, Spade şi-a scuturat hainele de praf... şi apoi mi-a criticat în mod deschis modul în care m-am prezentat.

-Spade. Drăguţ nume. Ai fost forțat să-ţi alegi acest nume comic dintr-o carte de benzi desenate sau ce?

Bineînțeles că știam de ce îşi alesese acest nume. Spade a fost prizonier în South Wales alături de Bones. Supraveghetorul îl striga pe baronul Charles DeMortimer după numele instrumentului care îi fusese atribuit, o cazma. El îşi păstrase numele pentru a nu uita neputinţa sa anterioară.

Buzele îi tremurară înainte de a le calma.

-Voi medita la alegerea mea mai târziu, îngerule. Poți veni aici? Vreau să te controlez de arme.

Ceilalţi opt formară un cerc protector în jurul nostru, în timp ce mâinile lui Spade îmi străbătură trupul fără grabă. Când a terminat, mi-a oferit un mic zâmbet.

-*Acum* este o plăcere să te cunosc. El a înclinat capul înspre o mașină. După tine.

Drumul străbătut în linişte până la elicopterul care ne aştepta a fost pustiu. În timp ce decolam, băteam darabana cu degetele pe piciorul meu. Ceilalţi vampiri mă

ţintuiau cu privirea, dar îi ignoram. Spade era tăcut, dar uneori, îmi arunca un zâmbet strâmb.

Am aterizat la doar câteva ore mai târziu. Nu aveam ceas, dar presupuneam că era unsprezece şi jumătate noaptea. *Devreme. Foarte devreme.* M-am rugat în tăcere ca în acea noapte să fie ucis doar tatăl meu, și apoi am coborât pentru ca petrecerea să înceapă.

***

Lui Ian cu siguranță îi plăcea să trăiască în stil mare. Casa asta era chiar mai mare decât ultima, de fapt, era un palat. Lumina lunii oferea grădinii un aer misterios, și torțele erau aranjate pentru a crea un decor de maxim efect. Sculpturile erau îngheţate în ipostaze de salut şi, totodată, de avertisment, iar unele dintre ele erau de-a dreptul barbare. M-am întrebat dacă aspectul antic grecesc - era autentic în timp ce treceam pe sub un spalier de marmură. Cunoscând predilecţia lui Ian pentru lucrurile rare și valoroase, probabil că era.

Puterea colectivă a energiei supranatural care m-a lovit când ușile s-au deschis m-a imobilizat. *Bunule Dumnezeu,* ce fel creaturi erau înăuntru? Am simțit cum corpul îmi este străbătut de un fior de teamă. Acesta era seria A și nu eram sigură dacă sunt gata să joc profesional, dar din păcate era prea târziu pentru a da înapoi.

Vampiri și zombi erau aliniaţi de-a lungul holului, pe care îl străbăteam cu pași mari. Greutatea privirilor lor era intensă, dar m-am uitat drept în față și mi-am forțat picioarele să nu tremure. *Niciodată nu arăta frica.* Ar fi fost ca clopotul de cină.

Un set de uşi duble gigante, frumos sculptate, erau ținute deschise de doi angajaţi vampiri. Spade mi-a făcut semn să intru. Mi-am îndreptat spatele şi umerii, alunecând în necunoscutul periculos cu aceeași ușurință a unei Cenuşărese la bal.

Arenă, a fost primul meu gând. O arenă gotică şi luxoasă. Un amfiteatru de scaune, canapele și postamente somptuoase înconjura o zonă deschisă şi goală, care semăna cu o arenă. Camera avea stilul unui stadion, cu fiecare nivel îndreptat înspre scena pătrată uşor înfricoşătoare. Din moment ce drumul meu se îndrepta direct spre mijlocul scenei, am mers înainte.

La vederea mea au explodat murmure, atât de multe că era greu să le înțeleg. Se pare că era principala atracţia a serii. Măgulitor. Cu o voinţă de fier am refuzat să caut printre zecile de chipuri acela pe care îl iubeam. Bones era acolo. Îl puteam simţi chiar şi în acel vârtej de energie. La naiba, îi puteam simţi *mirosul* chiar şi după tot sângele băut aseară.

Ian stătea la balconul cel mai apropiat de scenă, ca un rege. Balconul era cu un etaj mai înalt decât scena, așa că mi-am lăsat un pic capul pe spate ca să-l pot vedea şi m-am prefăcut surprinsă.

-Deci, *tu* eşti în spatele a toate astea? Să-mi fie învăţătură de minte, pentru că nu am răsucit acel cuțit data trecută. Vino jos și îmi voi repara greșeala.

Ian era, de asemenea, îmbrăcat elegant. Purta o cămașă din material moale cu falduri de mătase veche. După model, am ghicit că era din secolul al XVIII-lea.

Culoarea perlată a cămăşii se potrivea perfect cu pielea lui sidefată, iar păr castaniu era aranjat cu gust. M-a fulgerat cu ochii de culoarea turcoazului.

-Pantalonii costumului pedant nu îți făceau deloc dreptate, Catherine. Eşti pur și simplu strălucitoare.

-O dată pentru totdeauna, și este bine ca toată lumea prezentă să audă, ca să nu mai fiu nevoită să repet: numele meu este Cat. Din moment ce m-au văzut toţi, ascunderea numelui meu de scenă nu părea deloc important. Acum, eu mi-am târât fundul aici pentru un motiv, și nu să aud că îţi place rochia mea. Unde sunt oamenii mei? Și ce vrei? Ţi-a fost destul de greu să mă găseşti, ca să mă şantajezi.

Când a răspuns, Ian a zâmbit superior - era sigur pe el, presupunând că avea totul sub control.

-Poți să-i mulțumeşti vechiului tău prieten pentru că m-a ajutat să te găsesc, *Cat.* Am sentiment că îţi aminteşti de el. Crispin, salută-ţi fosta protejată.

-Bună, scumpi. A trecut ceva vreme de la ultima gustare, o voce pluti în derivă înspre mine.

Am ascuns un zîmbet și m-a întors în direcția lui.

În opinia mea, Bones arăta mult mai bine decât Ian, şi nu am putut să nu zâmbesc atunci când i-am văzut părul. Avea aceeaşi nuanţă de blond platinat strălucitor ca atunci când ne-am întâlnit prima dată. Era un pic mai scurt, iar cârlionţii îi îmbrăţişau cu atenție capul. Cămașa lui era de un purpuriu aprins, modernă în comparație cu cea a lui Ian, și pielea lui strălucea ca diamantele acoperite cu cremă în contrast cu ţesătura vie. Pentru mine era timp să îmi îndepărtez privirea. Rapid. Înainte de a începe să salivez.

-Bones, ce schimbarea neașteptată, am spus politicos. Iisuse, nu ești mort încă? Am sperat să te-am văzut pentru ultima dată acum câţiva ani. Ai în continuare probleme cu ejacularea precoce?

Ian a izbucnit într-un hohot de râs. Precum și restul grupului său. Ei erau împărţiţi în funcţie de linia descendentă, cei mai tineri membrii se aflau pe locurile de pe cel mai înalt nivel. Bones era aşezat în mod simbolic la limita inferioară a grupului lui Ian, și un pufnet de râs însoți răspunsul său.

-Poate că dacă sforăitul tău nu ar fi fost atât de nenorocit de tare, aş fi fost în stare să mă concentrez mai bine.

Touchée. I-am întors spatele.

-Bine, Ian. Destul cu aceste rahaturi. Sunt îmbrăcată cu rochia mea frumoasă și asta este în mod clar o petrecere. Cu ce ocazie?

Ian a trecut la melodramatism.

-Le-am spus tuturor tare şi clar că răzbunătoarea umană numită Roşcata cu Coasa este de fapt un vampir care se ascunde în spatele unei inimi ce bate și o carne caldă. În lume nu există alt vampir pe jumătate. Spus pe scurt, te vreau lângă mine, Cat, să faci parte din poporul meu. Din moment ce nu am ştiut dacă vei fi de acord cu mine după ultima noastră întâlnire, am luat ostatici patru dintre oamenii tăi pentru a mă asigura că eşti mai... deschisă la propunere acum.

Ian nu știa că am luat deja trei dintre ei înapoi, și că am şase dintre gărzile lui. Probabil se gândea că Francois și ceilalţi erau doar în întârziere.

-Ha, ha, am spus cu cinism. Presupun că acest "să faci parte din poporul tău" înseamnă că trebuie să-mi petrec o grămadă de timp cu tine.

Ian zâmbi cu mai mult dram de răutate.

-La început vei fi supravegheată, desigur.

-Și dacă refuz, bănuiesc că îmi vei omorî oamenii?

El ridică din umeri.

-Serios, papuşă, chiar este nevoie să-i ucid pe toţi înainte să-ți dai seama că ceea ce îţi ofer nu este atât de respingător? Cred că va fi nevoie să ucid unu sau doi, cel mult.

Ticălos insensibil, am gândit, examinându-l pe Ian. Faptul că el acționează într-un mod practic și nu ca un maniac, mi-a spus o mulțime de lucruri despre el. Nu părea să îi placă în special să ucidă o parte din oamenii mei, dar ar fi făcut-o. Bones avea un pic din acea răceală, știam asta. Chiar şi eu, dacă trebuie să fiu sinceră.

-Le-ai vorbit oamenilor tăi despre mine, am spus brusc, schimbând tactica. Dar pun pariu că nu te-au crezut în totalitate. Vrei să le fac şi o demonstrație, nu-i aşa? Adică, le-ai vorbit acestor persoane, dar până în prezent ei nu au văzut nimic interesant.

Pe chipul lui Ian a apărut o expresie interesantă. Bones spusese că îi plăceau show-urile spectaculoase. Nu părea să se înşele.

-Ce ne oferi ca demonstarţie, adorabila mea Roşcata cu Coasa?

-Adu-ţi cel mai puternic luptător. Voi lupta cu el sau ea, și o voi face doar cu ceea ce am pe mine acum.

Am îndepărtat braţele de trup și am făcut o piruetă pentru a arăta că nu am arme, dar, desigur, Ian știa că am fost percheziţionată. Nu era vina mea că nimeni nu s-a uitat cu atenţie la pantofii mei.

-Ce vrei, dacă câștigi? a întrebat Ian.

-Unul din oamenii mei înapoi nevătămați. Și eu aleg pe cine.

El s-a uitat la mine pentru o lungă perioadă de timp. Eu i-am arătat expresia mea cea mai nevinovată.

-Sunt de acord, a spus el în cele din urmă.

-Bine, i-am răspuns imediat. Îl voi alege pe Noah.

La naiba, dacă aş fi reuşit să-l câştig pe Noah înapoi, mi s-ar fi luat o mare greutate de pe suflet. Ce surpriză l-ar fi aşteptat pe Ian mai târziu, când ar fi descoperit că a jucat sigurul său ostatic.

Bones a ales acel moment să se ridice.

-Ian, înainte ca spectacolul să înceapă, am o problemă pe care trebuie să o rezolv cu tine. Sincer aş fi evitat acest eveniment, dacă nu mi-ai fi ordonat să apar. Iată problema, Stăpâne. Doresc să nu mai fiu sub nicio protecţie, decât a mea, și este timpul. Eliberează-mă din linia ta descendentă.

Înainte ca să îşi ascundă expresia, Ian părea că ar fi fost lovit în stomac.

-Vom vorbi mai târziu despre asta, Crispin, atunci când nu vor mai fi atât de multe distrageri, a răspuns el, încercând să câştige timp, fără să apară slab.

Cu un gest de mână, Bones a indicat mulţimea.

-Nu există niciun moment mai bun ca acesta, ca toţi cei prezenţi să cunoască tradiția. Când plec vreau doar ceea ce este al meu de drept: vampirii pe care i-am creat, posesiunile mele, și toate bunurile mele umane. Am așteptat destul de mult pentru asta, Ian, și nu voi aștepta nicio secundă în plus.

Bones a fost intransigent în ultima sa afirmaţie, și toată lumea prezentă a auzit.

Ian a trecut instantaneu de la tonul înşelător la unul tăios.

-Și dacă refuz? Mă vei amenința cu o sfidă pentru a-ţi câştiga libertatea?

-Da, a spus răspicat Bones. Dar de ce ar trebui să ne luptăm? Drumurile noastre s-au intersectat atunci când am fost ființe umane, și nu ar trebui să ne despărţim cu unul dintre noi rănit din cauza încăpățânării sale. Eliberează-mă din propria voinţă și nu cu o luptă, pentru că asta e dorinţa mea.

Nu îmi puteam imagina o istorie care să se întindă pe secole cu cineva, aşa cum Bones o avea cu Ian. Ian nu mi se părea deosebit, dar dacă Bones încerca din răsputeri să nu fie nevoit să-l omoare, atunci trebuia să fie ceva ce mie mi-am scăpat. Știam de loialitatea lui Bones faţă de Ian, pentru că acesta fusese cel care îl transformase. Poate că Ian semăna un pic cu Don. Nemilos și manipulator atunci când venea vorba să obţină ceea ce voia, dar de fapt, nu era o persoană rea. Altfel Bones nu s-ar fi deranjat să-şi ceară propria libertate, când putea să-l sfideze şi să-l ucidă. Bones l-ar fi învins pe Ian dacă s-ar fi ajuns la asta, și eu știam asta. Întrebarea ar fi fost: Ian o putea face?

Ian a cântărit decizia lui în tăcere timp de un minut. Exista o mică speranţă. M-am încordat când a scos un cuțit din pantalonii lui, făcându-şi drum printre oaspeţi înspre Bones.

Se uită la cuțit, apoi la Bones, şi apoi a îndreptat vârful lamei înspre podea şi nu în sus.

-Du-te, atunci, și fii Maestrul descendenţilor tăi, sub nicio protecţie în afară de tine însuţi şi legile care guvernează toţi copiii lui Cain. Eu te eliberez.

Apoi, el a predat cuțitul lui Bones, care l-a acceptat cu respect.

-Sunteți cu toții martori, a anunţat Bones cu voce tare, ca să audă toată lumea.

Wow, a fost scurt şi dulce. Mă aşteptam la ceva mai sângeros sau formal.

Ian a oftat resemnat.

-Am fost împreună o lungă perioadă de timp, Crispin. Mi se va părea ciudat să nu te am ca unul dintre oamenii mei. Care sunt planurile tale?

-La fel ca ale fiecărui nou Maestru de descendenţi, cred, a declarat Bones calm, deși expresia lui se înăspri. Voi proteja cu orice preț ceea ce îmi aparține.

Știam ce voia să spună prin acest lucru, chiar dacă semnificaţia profundă îi scăpă lui Ian.

-Nu mai ai nicio obligaţie de a rămâne; vei pleca? Sau vei aștepta să vezi dacă fosta ta protejată câștigă provocarea ei?

Bones zâmbi, și ochii lui se îndreptară înspre mine.

-Nu aş pierde asta pentru nimic în lume, prietene. Pun pariu că va câștiga, asta dacă nu a uitat tot ceea ce am învățat-o.

-Mă îndoiesc foarte mult, a spus Ian sarcastic.

-Care sunt regulile acestei lupte? am întrebat. Vei judeca câștigător, în funcție de primul care este capturat și neajutorat?

Ian a revenit la locul lui şi s-a aşezat confortabil.

-Nu, păpușă, ăsta nu va fi un meci de wrestling. Îţi vei câştiga omul tău înapoi dacă-ţi vei ucide adversarul. Chiar dacă adversarul tău nu are nici o șansă să te omoare. Dar mi te poate da în orice stare, şi din acel moment vei fi a mea.

Am absorbit aceste informații. Și cu asta, am lăsat ca propria mea strălucire a ochilor să se aprindă. Strălucire lor a străpuns aerul ca două lasere gemene de culoarea smaraldului, făcându-i pe toţi să murmure la unison. Ian le spusese ceea ce eram, dar trebuiau să vadă ca să şi creadă.

-Să intre vampirul tău cel mai puternic, Ian. Sunt pregătită.

El a zâmbit.

-Nu vrei ca înainte fostul tău iubit să-ţi ureze succes? spuse Ian indicând tavanul de deasupra mea.

M-am uitat în sus... şi am rămas șocată. *Fiu de cățea*. Suspendat într-o cușcă în vârful plafonului boltit, era Noah. Vorbind despre vedere panoramică. El era înclinat într-un unghi care îi permitea să aibă o vedere perfectă. Ce poziție de rahat să fie: să priveşti cum soarta îţi este pecetluită fără a fi în stare să faci nimic.

Strălucirea verde a ochilor mei căzu pe chipul lui Noah, care mă privea îngrozit. Era expresia la care mă aşteptam, dacă i-aş fi spus ce eram cu adevărat.

Uneori nu e atât de bine când ai dreptate.

-Grendel, a strigat Ian. Cum ai dori să-mi livrezi acest jumătate de vampir?

De cealaltă parte a încăperii se auzi un râs. Un tip chel se ridică încet și fluieră în apreciere.

-O să ţi-o aduc, Ian. Va fi plăcerea mea să o rup în două.

M-am uitat la adversarul meu de sus până jos. *Oh, oh. Asta* ar putea fi o problemă.

36

n primul rând, tipul care s-a ridicat trebuia să aibă cel puţin doi metri. Brațele îi erau mai groase decât talia mea, și picioarele asemănătoare cu trunchiurile de copaci acoperite cu piele. Pentru unul de înălţimea şi mărimea lui, a traversat culoarul cu o grație și viteză uluitoare care mi-a făcut stomacul să se cutremure. Masiv și rapid: nu era bine. Dar ceea ce mă îngrijora cel mai mult era faptul că tipul, care în acel moment intra în arenă, nu era vampir. Era un *zombi*.

Aș fi putut înfige tocurile mele de argint în inima lui la nesfârșit, dar acest lucru nu l-ar fi ucis. Şi nici nu aş fi putut folosi tocurile ca o sabie pentru a-l decapita. Ar fi fost distractiv!

Ian rânji la mine, victoria citindu-i-se pe chip.

-Știi cine este el, Cat? E Grendel, cel mai renumit zombi mercenar. Are aproape şase sute de ani și este un fost *soldat* al armatei Venețiene. Grendel era plătit în funcție de numărul decapitărilor făcute în luptă, și asta, scumpa mea păpuşă, doar cât timp a fost o ființă umană.

Am întâlnit privirea lui Bones. El a ridicat o sprânceană. *Vrei să intervină?* Părea să mă întrebe în tăcere. El putea opri totul scoţând actul de proprietate, ştiam, și expresia lui îmi spunea că Ian nu a exagerat deloc în descrierea lui Grendel.

L-am examinat din nou de sus până jos pe chelul zombi. Da, părea cu adevărat un fiu de căţea mizerabil, fără îndoială. Şi iată-mă aici înarmată doar cu o pereche de tocuri înalte. M-am uitat în sus la Noah, care părea resemnat. În mod clar el se gândea că era un om mort, indiferent de ce se va întâmpa. Aș fi putut ieși din asta prin cea mai ușoară cale. Declarându-mă curva muşcată de Bones şi să plec fără măcar să-mi rup vreo unghie, dar acela nu era stilul meu. Nu, eu aș prefera mai degrabă să lupt cu acest gigant și să-mi *câștig* libertatea, mai degrabă decât să-mi fie atribuită în mod implicit. *Dar unde este un tun când aveam nevoie de el?*

-Nu o răni prea grav, Grendel; am planuri cu ea după, spuse Ian cu un rânjet satisfăcut.

Giganticul zombi râse şi el amenințător.

-Va fi în viață. Orice altceva va ţine de tine să vindeci.

Reconfortant. Am clătinat din cap uşor înspre Bones, indicând faptul că nu voiam să intervină. Apoi, în timp ce priveam cum Grendel se apropia, mi-am trosnit degetele cu o anumită ferocitate. Zombiul m-a privit într-un mod profesionist și detaşat, fără îndoială, pentru a decide care din oasele mele le va rupe mai întâi.

-Ca să-ţi arăt că nu mă tem, a spus el cu vocea lui profundă. Te voi lăsa pe tine să loveşti prima fără să mă apăr.

-Eu nu îţi voi face aceeaşi ofertă, i-am răspuns imediat.

Un zâmbet rece i-a contorsionat chipul.

-Speram să nu. Apoi totul se va termina mult prea repede şi ar strica distracţia.

Drăguţ. Grendel gigantul era un sadic. Cine a spus că în viață este ceva simplu?

Am luat o gură de aer - apoi am sărit pe el, lovindu-l cu toată puterea mea. Tocuri au ajuns în gâtul lui, ieşind pe partea cealaltă, în speranța de a-i rupe coloana vertebrală.

Dar nu s-a întâmplat. Tot ce am reuşit să fac a fost să-i împart în două gâtul său mare, ajungând călare peste el, în timp ce am căzut amândoi din cauza impactului. Am aterizat cu genunchii de-o parte şi de alta a feţei lui într-un mod foarte indecent, aşa că am sărit înapoi.

Ian a râs atât de tare încât ochii i-au devenit de culoare roz din cauza lacrimilor.

-Cu mine nu ai folosit *acea* tehnică de luptă data trecută, Cat. Îndrăznesc să spun că mă simt înșelat.

Grendel nu era de aceeaşi stare de spirit. El s-a ridicat în picioare, şi-a frecat gâtul care deja se vindeca, și mi-a aruncat o privire urâtă.

-Vei plăti cu durere pentru asta.

Ce trebuia să spun? Nu era bine nici pentru mine?

Pumnul lui Grendel ţâşni. Era aproape comic pentru că am văzut doar o pată şi apoi, *bum!* Am fost aruncată în tribuna din spatele meu, ajungând peste doi vampir bine îmbrăcaţi care m-au aruncat efectiv din nou în arenă fără măcar un: *Salut, cum te simţi?* De îndată ce am atins solul, m-am rostogolit, evitând o lovitură care mi-ar fi dus intestinele în cavitatea toracică. Apoi am sărit în sus, pentru a evita o strivire la pământ ca un luptător de wrestling. Rahat, cât era de rapid! Și el nu glumea! Un alt salt și pumnul lui ajunse în umăr în loc de coaste. Se auzi zgomot claviculei rupându-se. Și un altul când am făcut o fantă spre stânga şi el mi-a tras un pumn rupându-mi cel puțin trei coaste. M-am îndepărtat repede de el, gâfâind, dar nu suficient de rapid primind o altă lovitură în spate. Am căzut cu faţa în jos, m-am ridicat în patru labe, şi inima mi-a stat în loc când am simțit mâna care se închidea peste glezna mea.

Grendel m-a tras cu violenţă înspre el, implantându-mi un pumn în partea dreaptă. M-am tras înapoi în ultima secundă, astfel încât nu a nimerit întreaga cutie toracică, ci doar un rinichi. M-am aplecat în două, tuşind un firicel de sânge de un roşu închis, abia putând respira. Grendel îmi dădu drumul la gleznă. S-a ridicat în picioare și a început să râdă.

-Aceasta este temuta Roşcata cu Coasa? *Acesta?*

Izbucni un ropot de aplauze. Evident, nu eu eram favorita mulțimii. Grendel făcu o plecăciune, încă râzând, în timp ce în mine explodă o furie rece. Acest nenorocit *nu* avea să mă predea lui Ian, în timp ce râdea de cât de uşor fusese. Aveam să-l înving, în ciuda durerii. *Hai, Cat. Încă nu s-a terminat.*

-Păsărică.

Am spus pe jumătate cârcită. Grendel s-a oprit din râs instantaneu. S-a abătut asupra mea trăgând înapoi pumnul pentru a lovi.

În loc să mă feresc, am pornit ca o rachetă. Poziţia mea aplecată m-a pus într-o locație perfectă pentru a face cât mai multe daune posibile, cu gura.

Grendel a scos un strigăt ascuțit. Nu am muşcat ulterior, deoarece scopul principal era să-i distrag atenția, și nu era nimic care să atragă atenția unui tip ca o vintre roasă de șoareci. Când el, instinctiv, şi-a dus mâinile între picioare cu un gest rapid i-am sărit în spate ca o maimuță, folosindu-mă de picioarele mele ca să-l ţin. Apoi mi-am băgat degetele în ochii lui.

Atunci Grendel a ţipat pe bune. Am împins degetele şi mai profund, ignorând dezgustătoarea senzaţie de ceva lipicios. El a început să-şi agite brațele înapoi încercând să mă lovească oriunde. Am sărit jos, evitând acele lovituri mortale, și i-am pus piedică. Deși nu mai aveam degetele înfipte în ochii lui, el nu putea vedea încă. El încă nu se vindecase. Aveam la dispoziţie doar câteva secunde.

M-am aruncat din nou pe el, strângându-i capul între palme cu putere şi răsucindu-i-l cu toată forţa pe care o aveam. Se auzi sunetul unei rupturi, dar nu a fost suficient. Mi-am încordat toţi muşchii în timp ce cu un ultim efort, folosind picioarele ca să împing am scăzut pe spate cu capul lui Grendel în brațe, cu două orbite sângeroase care mă priveau.

-Ai uitat... să mă loveşti... în timp ce eram jos, am reușit să șuier.

Momentul şocant de tăcere a fost întrerupt atunci când mai multe voci au început să vorbească la unison. Am scuipat un pic de sânge din gură, fără a mă

preocupa de cât de indecent era pentru o doamnă, și mi-am prins şoldul îndurerat. Grendel m-ar fi învins dacă nu ar fi fost atât de plin de el. O altă lovitură la şold şi nu aş mai fi fost în stare să deschid nici măcar o băutură răcoritoare. Chiar şi aşa, mă simţeam ca şi cum aş fi fost implicată într-un accident rutier. Mai degrabă, unul feroviar. Faţa lui Grendel mă privea de jos, cu pielea care începea să se zbârcească, și am împins departe craniul, dezgustată. Unora le place să păstreze trofee. Nu eram una dintre ele.

M-am ridicat încet în picioare și m-am uitat la Ian, care era încă cu gura căscată.

-Dă... cuşca ... jos.

Încă nu puteam vorbi din cauza presiunii a coastelor rupte. Ian a dat din cap, strângându-şi buzele, și cu un zăngănit metalic, Noah a fost adus pe sol. Când a fost scos din cuşcă, s-a uitat la mine și la zombiul fără cap, cu groază. Apoi a început să țipe.

-Cineva să-l facă să tacă, a ordonat Ian, enervat.

Spade făcut imediat un pas înainte, și cu o privire penetrantă, fără să spună un cuvânt, i-a ordonat lui Noah să se calmeze. Apoi, el l-a condus pe culoarul ce ducea înspre uşile duble, de unde putea să privească. M-am relaxat un pic. Pentru Noah era un loc sigur.

Surprinzător, Ian a început să aplaude, dar într-un mod mai mult de batjocură decât sincer, aşa cum primise Grendel.

-Foarte bine, Roşcata cu Coasa! Acum nimeni nu mai poate să ia în derâdere acest nume. Sunt mai mult decât impresionat, ca toată lumea de aici. Te-ai dovedit plină de resurse, puternică și nemiloasă. Ai câștigat duelul și ţi-am dat unul dintre oameni înapoi. Cu toate acestea... mai am trei încă. Cât de mult valorează pentru tine viaţa lor, păpușă? Alătură-te mie, jură-mi fidelitate, și îi voi elibera. Haide, nu va fi atât de neplăcut. Mai degrabă, vei descoperi că sunt o mulţime de beneficii.

În timp ce vorbea, Ian zâmbea, lăsându-mă cu puţine îndoieli cu privire la ceea ce se referea.

Bones s-a ridicat.

-Am văzut destul, Ian. Acum plec.

-Dar acum începe adevărata distracţie, a declarat Ian, făcându-mi cu ochiul. I-am arătat degetul mijlociu. A râs. Acum îmi citeşti gândurile, Cat.

Bones îşi făcu drum spre scenă. Mai mult de o sută de persoane s-au ridicat și l-au urmat. Ochii mei s-au mărit. Toate acele persoane erau ale *lui?*

-Nu e nevoie să mai stai, prietene. Îţi urez o noapte plăcută.

Când Bones a ajuns aproape de arenă, s-a întors către Ian și i-a zâmbit.

-Dar înainte să plec, cred că voi felicita oaspetele tău de onoare.

Ian râse în hohote.

-Fii atent. Ai putea ajunge la fel ca Grendel.

-Mereu mi-a plăcut să trăiesc periculos, a spus Bones, sărind în spaţiul pătrat cu mine. Odată ajuns lângă mine, zâmbetul lui s-a lărgit.

-Felicitări pentru demonstraţia magnifică de comportament nesportiv. Ce murdar luptător eşti! Cineva *foarte* expert trebuie să te fi antrenat.

Am râs, chiar dacă durea.

-Da. Un ticălos arogant.

-Haide, scumpi, ce zici de un sărut de adio de dragul vremurilor bune?

-Vrei un sărut? Vino și ia-l.

L-am văzut pe Ian, prin dreapta în spatele lui Bones, chicotit și murmurând persoanelor de lângă el, cum că Bones risca să rămână fără buze. Acel chicot s-a transformat într-un pufnet ofensat, atunci când Bones m-a luat în brațe și mi-am pus gura peste a lui. În timp ce îl sărutam nu am închis ochii. Expresia de pe fața lui Ian era de nepreţuit.

-Ce naiba...?

Ian s-a ridicat atât de brus încât banca s-a răsturnat în spatele lui. L-am ignorat, sugând profund din tăietura pe care Bones şi-a făcut-o în aşa fel încât toţi cei prezenţi să vadă. Sângele lui mi-a vindecat toate rănile.

Ian păli, lansându-i lui Bones o privire de smarald furioasă.

-Este de ajuns, Crispin! Cat este a mea acum, deci îţi poţi lua mâinile de pe ia şi să pleci.

În schimb Bones a înteţit strânsoarea.

-Mi-e teamă că nu sunt de acord. Îmi place unde îmi sunt mâinile, chiar foarte mult.

-Ești nebun? a întrebat Ian, sărind în arenă. Dacă ar fi fost om, ar fi avut un atac de cord. Ce înseamnă *asta*? Îndrăzneşti să te întorci împotriva mea pentru o femeie pe care abia o tolerezi? Una pe care nu ai mai văzut-o de ani de zile? Nu este un comportament demn pe care să-l arate un nou lider poporului său, doar dacă nu e ceva la mijloc? Este un fel de scuză pentru a începe un război cu mine?

Bones îi aruncă lui Ian o privire precaută.

-Nu încerc să începe un război cu tine, Ian, dar dacă o vei face *tu*, eu îl voi termina. Este foarte simplu. Nu voi permite ca tu să o constrângi să facă nimic, dar dacă te place pe tine, atunci voi pleca. Deci, scumpi, cu care ai prefera să rămâi? Cu mine sau Ian?

-Cu tine, am răspuns imediat, cu un zâmbet viclean. Îmi pare rău Ian, dar nu ești genul meu. De asemenea, *nu* a fost o mişcare inteligentă să-mi răpeşti prietenii ca să devin trofeul de la braţul tău.

Privirea lui Ian a fost traversată de un fulger de mânie și, când a zâmbit, a devenit periculos.

-Îţi aminteşti când mi-ai ucis prietenul, pe Magnus, Cat? Tocmai ai ales aceeaşi soartă pentru unul dintre prietenii tăi.

Apoi a scos telefonul şi a început să formeze numărul.

-Dacă te îndepărtezi de Crispin în acest moment, aş putea lua în considerare ideea de a te lăsa să încerci să mă convingi să permit acestei persoane să trăiască. Dar ai face mai bine să-mi oferi ceva al naibii de tentant, pentru că deja m-am săturat. Altfel, va fi cazul să aleg care dintre oamenii mei va fi executorul.

Am auzit primul ţârâit provind din telefonul lui Ian. Apoi vocea lui Tate răspunzând.

-Alo, a spus el vesel. Este telefonul lui Francois.

-Dă-l pe Francois la telefon, a izbucnit Ian.

-Bună, amice, am strigat destul de tare pentru ca Tate să mă audă. Vorbești cu Ian. Dă-i vestea cea bună.

Râsul lui Tate țâșni din telefon.

-Oh salut, Ian. Francois nu poate veni la telefon în acest moment. Este legat... cu un cuţit de argint în piept.

Ian închise imediat apelul, și expresia lui se transformă în gheaţă pură.

-Nu ai niciunul din oamenii mei ostatici, Ian, i-am spus decisiv. Dar eu am o mulțime de-ai tăi.

37

Ian se holba la Bones, arătând ca şi cum ar fi vrut să-l atace pe loc.

-M-ai trădat, a spus el cu un mârâit.

Bones nu s-a lăsat impresionat.

-Am luat măsurile necesare pentru a mă asigura că nu o forţezi pe Cat să ia o decizie neînţeleaptă. Noi nu suntem în secolul al XVIII-lea, Ian. Să escrochezi femeile ca să le bagi în patul tău nu mai este la modă.

-Dacă îţi vrei înapoi oamenii, Ian, am spus, atunci vei fi de acord să mă laşi pe mine - și oamenii *mei* - în pace. Nu am omorât pe niciunul dintre ei, şi ţi voi preda nevătămați. Dar mai întâi am nevoie să-mi dai cuvântul tău că nu mă vei mai deranja vreodată. Ce vei alege? Oamenii tăi sau erecţia ta?

Ian aruncă o privire în jur, examinând mulțimea ce aștepta decizia sa. Apoi se opri asupra lui Bones, oferindu-i o altă privire furioasă, și în cele din urmă îşi fixă ochii în ai mei.

-Foarte bine, Roşcata cu Coasa, a spus din nou, dar de data aceasta cu un dram de amărăciune. Se pare că din nou te-am subestimat pe tine... și resursele tale. La fulgerat din nou pe Bones cu ochii de smarald, și apoi a făcut un scurt gest cu mâna. Suntem de acord. Ești liberă să pleci.

Bones a zâmbit, prinzându-mă de brațul, dar eu nu m-am mişcat.

-Nu așa de repede, am spus, respirând adânc. Mai avem de rezolvat o ultimă problemă.

-Pisoiaş, ce faci? a întrebat încet Bones.

Nu m-am uitat la el, în schimb m-am concentrat pe Ian. Dacă i-aș fi spus lui Bones înainte ceea ce aveam în minte, ar fi protestat, spunând că este prea periculos. Dar Bones nu ar fi înțeles că nu aş fi putut ajunge atât de departe și să *nu* fac ceea ce urma să fac.

-Știu că vampirii au dreptul sa-şi sfideze stăpânii. Ei bine, Ian, eu îl sfidez pe tatăl meu, Max. Dacă tu eşti aici, atunci şi el este pe undeva prin apropiere. Scoate-l afară. Revendic dreptul meu de vampir ca să mă lupt cu el.

Bones gemu ceva care suna genul: *La naiba, Pisoiaş*. Și spre surprinderea mea Ian a început să râdă. Încântat. Ca și cum i-aș fi spus cea mai amuzantă glumă din în lume. De fapt, îi apărură lacrimile roz în colțurile ochilor în timp ce şi le ștergea încă copleșit de râs.

-Ce naiba e așa de amuzant? am întrebat.

-Aţi auzit? a întrebat Ian, controlându-şi râsul suficient pentru a face o piruetă și să se întoarcă la publicul nostru. Lângă mine, chipul lui Bones deveni de piatră.

-Ar fi trebui să-mi spui despre asta, Pisoiaş, a spus el scrâşnind.

-Mi-a fi spus să aștept, am șuierat în răspuns, ceea ce îl făcu pe Ian să râdă şi mai tare.

-Oh, desigur că ar fi făcut-o, Cat. Vezi tu, doar ce ai admis că te consideri un vampir. Și *tu,* Crispin, ca toți ceilalți de aici, știi ce înseamnă asta. Dacă eşti un vampir, Cat, îmi aparţii mie, și ţi-aş fi recunoscător, Crispin, dacă te-ai îndepărta de unul dintre oamenii mei.

-Dar eu l-am sfidat pe *Max,* i-am spus furioasă. Deci, el trebuie să accepte. Și dacă îl ucid, voi fi un vampir care va fi doar sub autoritate lui însuși, și *nimeni* nu mă va putea revendica!

Ian râse în continuare, în timp ce Bones mi-a aruncat o privire din care se înţelegea că era tentat să mă sugrume.

-Oh, păpușă, tu ai înțeles greşit câteva lucruri. L-ai *putea* sfida pe Max pentru libertatea ta - dacă ar fi capul propriilor săi descendenți. Dar nu este. Este încă sub protecţia *mea*, și tu, în calitate de cel mai extraordinar nou membru din rasa mea, nu mă poți sfida timp de un an. Această lege a fost introdusă pentru a împiedica nesăbuiţa copiilor de vampir să îndrăzească mai mult decât ar putea duce în primul lor an de viaţă, a explicat Ian cu amabilitate. Deci, după modul în care au decurs lucrurile, nu era nevoie să-ţi răpesc oamenii pentru că tocmai te-ai predat singură. Și mă tem că mai ai încă trei sute șaizeci și cinci zile înainte de a mă putea sfida. Mă întreb ce vom face pentru a ne umple timpul.

Din zâmbetul larg al lui Ian se putea spune că se gândise deja la câteva idei. Am înjurat în mintea mea. La naiba, *de ce* nu am căutat să aflu mai multe despre linii genealogice și neam înainte de a decide că era o idee bună? De ce am lăsat ca dorinţa de răzbunare împotriva tatălui meu să mă orbească şi să-i ascund asta lui Bones? Mencheres a spus că răzbunarea era cea mai goală emoție. Se pare că împingea oamenii să facă lucrurile cele mai stupide.

-Cu excepţia faptul că aparțin deja lui Bones, am spus folosindu-mă de actul de proprietate ca ultimă speranţă. El m-a mușcat *și* în pat împreună am făcut lucruri care cel puțin în unele state sunt ilegale!

-Genealogia este mai presus decât proprietatea, draga mea Roşcata cu Coasa, a declarat Ian în mod convingător. Deci, în timp ce Crispin va avea fără îndoială amintirile dulci din timpul petrecut împreună... amintirile sunt tot ceea ce îi rămân de la tine.

-Permite-mi să nu fiu de acord, Ian, a declarat Bones, îndreptându-şi umerii. Ai dreptate, cererile neamului sunt mai mari decât cele de proprietate. Dar nu ai niciun drept asupra ei dacă este soția mea.

Ian părea confuz la fel ca şi mine.

-Dar nu este, a spus el evident.

Bones a scos un cuțit din buzunar. M-am încordat, presupunând că acesta însemna *liber pentru tot*. Dar Bones s-a limitat doar să-l treacă o dată de-a lungul palmei și apoi a trântit mână însângerată peste a mea.

-Cu sângele meu, te declar soția mea, a afirmat el cu o voce clară. Apoi mi-a spus mai încet: Mă gândisem la ceva un pic mai romantic pentru asta, Pisoiaş, dar circumstanțele nu ne permit.

-Trebuie să fii *nebun!* a strigat Ian, scoţând cuţitul său din pantaloni.

-Nu mişcaţi! a explodat o voce brusc de sus.

Ian a înghețat, și Bones, care era pe punctul de a se arunca asupra lui Ian cu propriul cuțit, a făcut același lucru. O figură cu părul închis la culoare se mişcă silenţios de-a lungul culoarului. Nu era nevoie nici măcar să-i văd faţa ca să știu că era Mencheres. Am înțeles după puterea curată care m-a străbătut.

-Mencheres, a spus Bones, înclinând capul, ipoteza mea este corectă?

-În toate privințele, mai puţin în una, a fost răspunsul liniștit al vampirului.

-Ești mereu de partea lui şi niciodată de a mea! a explodat Ian, pierzându-şi calmul aparent.

Bones dădu ochii peste cap.

-Nu, *nu* din nou.

-Nu este vorba despre a fi de de o parte sau de alta, a spus Mencheres calm. Am spus că Bones are dreptate în toate privinţele, mai puţin în una. Cat nu l-a declarat încă soțul ei.

Ian se agăță de asta.

-Nu știi ce înseamnă asta, Cat. Asta nu este o căsătorie ca între ființe umane, în care divorțul este la fel de normal ca respirația. Dacă eşti de acord, vei fi legată de Crispin pentru tot restul vieţii tale. Nu te vei putea răzgândi, sau să scapi de ea, până când unul dintre voi nu este într-adevăr mort. Dacă te-ai culca cu un alt bărbat, pentru asta Bones ar avea dreptul de a ucide fără să fie pedepsit.

Mencheres zâmbi, dar nu părea vesel.

-Da. Odată ce ţi-ai dat acordul, nu mai poate fi luat înapoi.

Ochii căprui ai lui Bones îi întâlniră pe ai mei atunci când mi-am luat privirea de la Mencheres. Bones îşi arcui o sprânceană, în așteptare.

-Nu crezi că e timpul să-ţi întâlneşti tatăl? a spus Ian.

Asta a atras atenția mea. Am pivotat înapoi în direcţia lui, şi mâna mi s-a încleştat pe cuţitul pe care doar ce îl acceptasem de la Bones.

Ian se folosi de avantajul său.

-Să facem un pact, Cat. Unul foarte diferit de cel de la început. În seara asta poţi să pleci de aici cu promisiunea mea că nu voi mai insista cu privire la drepturile mele asupra ta, şi că *nu* îi voi mai deranja pe oamenii tăi. Mai mult, ţi-l voi preda pe Max ca să faci ce vrei cu el. Tot ce îţi cer în schimb este să refuzi această propunere și să te desparţi pentru totdeauna de Crispin. Dă-mi cuvântul tău.

Am căscat gura, şi degetele mi s-au albit pe mânerul cuțitului.

-Maximillian, vino aici! trâmbiță Ian.

Ușile de la intrare s-au deschis, iar Spade s-a dat la o parte pentru a lăsa să treacă un bărbat înalt. Bine, bine. Se pare că acea fotografie arăta doar o licărire din asemănarea noastră. Față în față nu exista nicio îndoială. Arătam *la fel* ca el.

Mi-am retras mâna din a lui Bones, şocată. Max a ajuns la marginea arenei și apoi s-a oprit fără să se apropie. Eu am micşorat distanţa care separa. Părul lui era de un roşu închis, strălucitor și des la fel ca al meu. Iisuse, *acei ochi,* gri-argintii era exact ca ai mei. Avea pomeți înalți, buze pline, nasul drept, maxilarul puternic... Era exact la fel ca și al meu, dar cu proporțiile de bărbat. Chiar şi postura lui era asemănătoare cu a mea. Era ca şi cum te priveai într-o oglindă magică care te făcea să-ţi schimbi sexul, și pentru un minut nu m-am putu abţine să nu mă holbez.

La rândul său Max nu a spus nimic. În timp ce îşi plimba privirea de la mine la Ian, ochii lui trimiteau fulgere de dispreţ în părți egale. Cu toate acestea, el nu a cerut îndurare. Niciunuia dintre noi. Era curajos... sau o realizare simplă, care nu îi făcea deloc bine?

În cele din urmă mi-am găsit vocea.

-Știi ce mi-am promis atunci când mama mea mi-a spus ceea ce sunt, și ceea ce s-a întâmplat?

M-am apropiat de el, dar fără să-l ating. El a rămas nemişcat, ca o statuie. I se mişcau doar ochii, urmărindu-mă cu maximă atenţie.

-Oh, Max, simt nivelul tău de energie, și nu este atât de mare. Sunt mult mai puternică decât tine, dar știai asta, nu? Și acesta este motivul pentru care ai încercat să-mi zbori creierii, ca să nu te găsesc eu prima. Ai vreo idee de cât timp aştept să te ucid?

El a continuat să nu spună nimic. Ian mi-a aruncat o privire înterogativă, dar l-am ignorat. Era clar că nu știa ceea ce organizase Max. Mă învârteam în jurul tatălui meu, devenind din ce în ce mai furioasă pentru că el nu vorbea.

-Prima dată când am auzit de tine aveam șaisprezece ani. Ce vârstă fragedă, și ce am primit cadou? Tot adevărul despre coșmarul ereditat. Aşa că, *mi-am jurat* că într-o zi te voi găsi și te voi ucide pentru ea. Şi că ai fi plătit cu viața pentru că ai violat-o pe mama. Ai auzit ceea ce mi-a oferit Ian? Fundul tău, cu toate celelalte părți ataşate!

Furia îmi ieşea prin toţi porii, și când am ajuns din nou în faţa lui, l-am fulgerat cu privirea mea de smarald.

-Haide, Max, ce crezi? Frumos cadou, nu? Cine ar putea spune că nu? Pe scurt, în toată viața mea sucită, anormală și disfuncțională, mai mult decât orice altceva mi-am dorit să te ucid!

Cuțitul pe care mi-l dăduse Bones îmi tremura în mână din dorinţa de a i-l înfige în inimă. În cele din urmă, după o altă privire lungă, am chicotit din nou. Era un râs dulce și amar, în același timp. În acea noapte nevoia mea de răzbunare era aproape să mă coste pierderea lui Bones. Cel puțin nu puteam să fac aceeași greșeală de două ori.

-Bucată de rahat inutilă, eşti pe cale să faci primul, ultimul, și singurul lucru pe care l-ai făcut pentru mine ca tată, pentru că în viața mea este cineva chiar mai

important decât dorința de a te ucide. Felicitări, gunoiule. Tocmai ai însoțit mireasa la altar.

În loc să răsucesc cuţitul în inima tatălui meu, l-am trecut peste palma mea şi am plesnit-o peste mâna palidă încă întinsă către mine.

-Legaţi pentru totdeauna, nu-i aşa? Sună bine. Cu sângele meu, Bones, te declar soțul meu. Asta este ceea ce se presupune că trebuie să spun? E corect?

Bones m-am dat pe spate cu forţa sărutului său, și am presupus că acesta a fost răspunsul.

38

Max a rupt tăcerea numai după ce Bones s-a oprit din sărut. El m-a examinat din cap până în picioare, și apoi a zâmbit. Cu răceală.

-Dacă nu îţi iese din prima, încercă și încercă din nou. Nu aşa se face, fetiţo? Eu aşa fac. Ascultă-mă bine, tu și cu mine vom avea ziua noastră.

-El o ameninţă? l-a întrebat Bones pe Ian cu o amabilitate rece, în timp ce eu i-am întâlnit privirea de oţel a tatălui meu. Poate că ar trebui să-i reaminteşti că oricine o vânează pe soția mea - sau pe oricine aparţine ei, cum ar fi unchiul ei - de fapt îmi declară război şi mie. Asta este poziția ta, Ian? Discută în numele tău?

Ian i-a aruncat lui Max o privire cu adevărat periculoasă.

-Nu, şi el nu are nimic de spus pe această temă. Adevărat, Max?

Max s-a uitat, de asemenea, şi la toţi oamenii lui Bones, care îl priveau cu un aer de intimidare.

-Nu, nu mai am nimic de spus despre asta, a spus pe un ton din care se înţelegea clar că el ar mai fi avut multe de spus. Dar trebuie să mai adaug ceva despre mama ei. Şi-a fixat din nou ochii pe mine. Ai fost prost informată. I-am tras-o, desigur, dar nu am violat-o.

Simțind că sunt pe cale să explodeze, Bones a înteţit strânsoarea. Acest lucru nu îi scăpă lui Ian.

-Ai renunțat la șansa ta, Cat, și este valabil în ambele cazuri. Max îmi aparține și este sub protecția mea. Dacă îți pui mâinile pe el, este un act de război.

M-am abţinut. *Într-un alt loc, într-un alt timp.* Nu aici unde s-ar fi transformat într-o baie de sânge între Bones și oamenii lui Ian.

-Probabil ai violat atât de multe femei încât nu îţi mai aminteşti cine era, am spus pe un ton calm.

Max zâmbi.

-Prima dată nu se uită niciodată, iar ea *a fost* prima după ce am fost transformat. Era o brunetă frumoasă, cu ochi albaștri mari și frumoase țâțe rotunde. Atât de tânără şi doritoare. Atât de proaspătă. A fost distractiv să i-o trag pe bancheta din spate a maşinii, și singura dată când a ridicat obiecții a fost după ce am terminat. Ea a deschis ochii, a văzut strălucirea de smarald a ochilor mei, a văzut colţii... şi a

început să țipe ca o nebună. A început să plângă, de asemenea. Doar ţipa isteric și spunea că sunt fiul diavolului sau ceva de genul. A fost distractiv. Atât de distractiv că nu m-am obosit s-o contrazic. I-am spus că avea dreptate, că eram un demon, că toţi vampirii erau, şi că tocmai l-a lăsat pe unul dintre ei să i-o tragă. Apoi, am băut din sângele ei, până s-a oprit din țipat și a leșinat, și asta, fetițo, este ceea ce s-a întâmplat cu *adevărat* între mine şi mama ta.

-Mincinosule, am scuipat.

El mi-a oferit un zâmbet crud de înțelegere.

-Întreab-o pe mama ta.

Era evident că Max ştia să spună minciuni. Oricine ar fi reuşit să pună la cale ucidere propriei fiice, cu siguranţă ar fi minţit cu neruşinare, dar nu știu de ce... într-un fel... nu eram sigură că spunea o minciună în acel moment. De când îmi amintesc, mama mea întotdeauna a afirmat cu vehement că toţi vampirii sunt demoni. Am crezut că era doar un termen general de dezgust, dar poate era mai mult. Dacă Max *i-a* fi spus că era un demon, că toţi vampirii erau, asta explica cu siguranță sentimente ei confuze față de mine, cât şi refuzul ei deschis de a considera vampirii nimic altceva decât demoni.

-Îți amintești de mama ei foarte bine, nu? a întrebat Bones, în timp ce eu eram pierdută printre acele gânduri.

Max nu îşi şterse acel rânjet plin de ură.

-Nu este ceea ce tocmai am spus?

-Care era numele ei? am întrebat din nou, cu calm.

-Justina Crawfield! a izbucnit Max. Ai de gând să mă întrebi ce culoare aveau şi chiloții ei?

Bones zâmbi imediat, dar nu atât de prietenos.

-Când Ian şi-a dat seama că eşti tatăl ei, pun pariu că ţi-a menționat şi că te vrea mort. Aflând că cineva suficient de puternic pentru a fi învins te vâna, te-a speriat de moarte, nu-i aşa? Îţi aminteşti de mama ei - în mod clar aşa cum ai şi dovedit-o - și trebuie să fi fost un joc de copii să cauţi numele fetei pe care a născut-o cu mulți ani în urmă. Ai dat informațiile unui vânător de recompense pe nume Lazarus, nu-i așa? L-ai pus să ucidă acea pereche de bătrâni din casa ei natală pentru a o determina să iasă din ascunzătoare, dar, chiar şi după ce acesta a căzut în capcana lui, el nu a reușit să o ucidă. Apoi, te-ai speriat atât de tare încât te-ai decis să-i dai de urmă folosindu-te de unica sursă pe care o aveai: fratele tău. Știai că a trimis-o să-l vâneze pe Ian, cine altcineva ar fi fost în stare, aşa că ai săpat în căutare unei persoane care ştia totul despre misiunea lui. Cineva care să dea informaţii unui alt vânător de recompense despre: locul în care se află și în special care îi erau punctele slabe. Bun plan, amice, dar eu sunt aici pentru a te informa că spionul și complicele lui au fost exterminați.

-*Nenorocitule!* am suspinat, văzând cum toate piesele de puzzle se potrivesc.

-Ce poveste este asta? a întrebat Ian suspect.

-Max a găsit-o cu mult timp înaintea mea, dar el a păstrat acest detaliu pentru sine. El a plănuit totul pe la spatele tău luni de zile, Ian, încercând să o omoare ca să-şi protejeze fundul mizerabil. Nu foarte loial din partea lui, nu?

-Nu știu despre ce vorbești! a insistat Max.

M-am uitat la cel care era tatăl meu, și am știut că în acea clipă *minţea* cu neruşinare. Pe chipul lui Ian apăru o expresie din care se înţelegea clar că şi el știa asta.

-Ai vreo dovadă, Crispin?

Nimeni nu a fost păcălit de atitudinea lui calmă. Ochii lui Ian deveniră în mod deschis verzi.

Bones dădu din cap.

-Am câteva exemplare de conturi și tranzacții bancare, de la cea mai recentă încercare. Acest bastard tâmpit folosea un cont personal pentru a plăti informatorul din interiorul misiunii unchiului său, și cred că, dacă tu vei verifica, vei afla că acel cont duce la Max. Şi fără îndoială vei găsi, de asemenea, un transfer masiv de numerar în luna aprilie, atunci când au fost ucise persoanele care trăiau în casa ei natală.

Ian păli în jurul buzelor. Eu i-am dat un zâmbet larg şi răutăcios lui Max.

-Oh, oh. Se pare că cineva are probleme.

După expresia lui Ian, cu siguranţă capul lui Max va fi într-un ţăruş. Acesta mai degrabă şi-ar fi dorit să-l fi ucis eu mai devreme.

Ian i-a dat lui Bones o ultimă privire, lungă, și apoi s-a întors, făcându-i semn lui Max să-l urmeze.

-Hei Max, am strigat. Păzeşte-ţi spatele. Nu se știe niciodată când îţi voi înfige un cuţit.

L-am văzut încordându-se, dar nu s-a întors. El a trecut imediat de uşile duble mari și apoi a dispărut. *Ne vom întâlni din nou*, mi-am promis mie însumi. *Acum știu cine ești, și poţi fugi, dar nu te poţi ascunde*.

Poate că cel mai mare șoc al meu a fost atunci când şi ceilalți vampiri au început să dispară, fără cel mai mic șuierat de amenințare. Presupun că au luat în serios avertizarea lui Bones, aceea că: oricine îmi va crea probleme va avea de-a face cu el şi oamenii lui, de asemenea.

Spade îşi croi drum în jos spre arenă ca să-i dea lui Bones o palmă afectuoasă pe spate.

-La naiba, amice. Ești un om însurat? Acum le-am văzut pe toate.

În timp ce zâmbea amicului său, tensiuneau dispăru vizibil de pe faţa lui.

-Charles, a zis el, spunându-i pe numele de ființă umană, cred că avem nevoie de cineva care să ne ducă cu maşina.

***

Spade ne-a dus până la pista de aterizare, unde acelaşi elicopter care m-a adus aici, acum ne-ar fi dus pe toţi înapoi la depozit. Odată ajunşi, Bones a eliberat cei șase oameni ai lui Ian, spunându-le că puteau pleca. Păreau uimiți că erau eliberaţi atât de ușor, dar nu au pus întrebări, și au dispărut în noapte. Apoi, înainte de a merge la sediu, am mai făcut o altă oprire pentru a-l lăsa Spade. În acel moment eram obosită, fizic și emoțional, dar mai erau încă câteva lucruri de făcut.

Când am ajuns, ne-am dus toţi cinci direct în biroul lui Don. Când unchiul meu m-a văzut s-a înroşit, şi şi-a luat imediat privirea de pe mine. Oh, da, am uitat că eram aproape dezbrăcată.

-Ehm, Cat, vrei un halat de laborator sau... altceva?

Bones şi-a dat haina jos.

-Uite, scumpi, pune asta pe tine înainte ca unchiul tău să devină şi mai roşu. Și e mai bine să te acoperi, din moment ce sunt pe cale să-l biciui pe Juan, pentru că încearcă să memoreze fiecare curbă a fundului tău.

Am luat haina pe care Bones mi-a oferit-o, aruncându-i o privire explicită lui Juan. El a zâmbit, liniştit ca întotdeauna.

-La ce te așteptai? Dacă voiai să nu o privesc, *amigo,* nu ar fi trebuit să o laşi să se plimbe aşa în fața mea.

-Sunteți cu toții aici, deci, cu siguranţă, misiunea s-a realizat cu succes. Don trecea direct la subiect, ca întotdeauna. Cat, ai dat instrucțiuni pentru ca Noah Rose să fie dus direct la spital? Ai raportat accidentul de maşină la poliţie?

-Da. Bones i-a scutit pe oamenii tăi care fac spălarea de creier, Don. Noah nu îşi aminteşte ce văzut în seara asta. Tot ce îşi va aminti va fi doar că el a avut un accident de mașină și că va trebui să sune mâine dimineață la asigurare. Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru el.

-Știi, acest lucru ridică o întrebare interesantă. Tate i-a lansat lui Bones o privire ostilă. Cum știm că în tot acest timp nu s-a jucat cu mintea noastră? Poate s-a jucat şi cu mintea ta, determinându-te să-l iei în echipă, Don!

Bones a răspuns la acuzații în locul lui Don.

-Știe că nu a fost așa. Mai întâi de toate, acest birou are o cameră de înregistrare cu baterie în tavan. O aud, bătrâne, a explicat Bones la vederea expresiei uimite a lui Don. Desigur, mă puteam limita să te fac să crezi că ceea ce vedeai era adevărat când de fapt nu era aşa, dar ai fost în alertă din momentul în care ai ştiut că nepoata ta se culca cu un vampir. Ai închis robinetul, ca să spunem aşa, începând să bei din sângele nostru pentru a te apăra de controlul minţii. Simt mirosul lor pe tine.

Fața lui Don a confirmat totul. Am clătinat din cap.

-Nu vei avea încredere în mine niciodată, nu? Uite, sunt obosită, aşa că hai să o scurtăm. Ian și Max sunt încă în viață, dar nu ne vor mai deranja. Am aranjat totul. Potrivit legilor Nosferatu, Bones într-un fel... uh... s-a căsătorit cu mine.

Don îşi arcui sprâncenele atât de mult încât am crezut că or să-şi ia zborul.

-*Ce?*

I-am explicat repede regulile care ne legau, și apoi am ridicat din umeri.

-După legile umane, sunt încă singură. Dar după cele vampireşti, sunt măritată cu Bones pentru totdeauna. Regret că nu am putut să-i transmit cele mai bune urări din partea ta lui Max, Don, dar îl voi prinde într-o zi. Promit.

Aceeași ochi gri-argintii mă fixară. Într-un final, Don zâmbi slab.

-Dar i-*am* trimis ce am mai bun. Tu.

Un nod a crescut vertiginos în gâtul meu, și a trebuit să clipesc des.

-Mai este o altă problemă pe care trebuie să o discutăm, a spus Bones, surprinzându-mă.

-Bine, dar grăbeşte-te. Sunt pe cale să adorm în picioare.

-Ieri Tate mi-a spus că prietenul tău a băut sânge de vampir înainte să moară. Aceasta este un detaliu destul de semnificativ.

M-am încruntat sprâncenele obosită.

-Cum aşa? Asta nu l-a putut transformat într-un vampir. A băut doar câteva înghițituri. L-am îngropat trei zile mai târziu și, crede-mă, era *mort*.

-Exact, în ceea ce privește un vampir sau un uman. Dar mai există o altă specie, nu-i așa?

Toţi l-am privit cu nedumerire. Bones a oftat a înțelegere.

-Vampirii și zombi sunt rase surori, așa cum v-am spus. Știți că un vampir ia naştere după ce o ființă umană este adusă aproape de moarte din cauza lipsei de sânge și apoi îi este dat să bea mult sânge de vampir. Să creezi un zombi nu este atât de diferite. Prima dată se răneşte o fiinţă umană până la moarte, apoi îi este dat să bea sângele unui vampir, dar *nu suficient pentru a supravieţui*. După ce a murit, unui zombi i se ia inima umană și i se pune una de la un alt zombi. Un zombi supravieţuieşte chiar dacă i se smulge inima din piept, de aceea sunt ucişi doar prin decapitare. După ce inimile au fost schimbate, se varsă sânge de vampir. Deci, este activată, nu găsesc un cuvânt mai bun, și aşa i-a naştere un zombi.

Înțelegeam ceea ce voia să spună. Într-o clipă mi-am amintit faţa lui Rodney cu o seară înainte, când i-a aruncat o privire lui Bones și a spus: " Situația complicată." El nu se referea la asasinarea lui Dave. El a făcut aluzie la posibila lui renaștere.

-Dave e mort de luni de zile, Bones. Plantat în pământ după ce a fost umplut de formaldehidă. Tu îmi spui că este posibil? Bineînțeles că da; altfel de ce ai fi adus vorba despre asta? Oh, Doamne. Oh, Doamne.

-Este posibil, dar vrei asta? El va fi întotdeauna prietenul tău, cu toate amintirile și trăsăturile sale personale, cu excepția unuia: ceea ce mănâncă. Acum, zombi mănâncă în principal doar carne crudă, dar din când în când, trebuie să-şi schimbe dieta, și tu *știi* despre ce vorbesc.

-Iisuse, murmură Tate. Am fost de acord cu Tate. După asta mi-a dispărut pofta de mâncare.

-Treceţi peste aversiunea voastră pentru un moment, a continuat Bones. Acum, în mod normal, nu aş lua nici măcar în considerare ideea de a transforma o persoană fără consimțământul ei, dar din moment ce nu este disponibil pentru a răspunde, vă întreb pe voi. Eraţi prietenii lui; ce credeţi că ar alege? Să rămână mort sub pământ... sau să iasă afară?

Șansa de a-l avea înapoi pe Dave - mergând, vorbind, spunând glume și să fie *aici* - era reală. Brusc mi-a trecut oboseala.

-Trebuie să decidem asta acum? a întrebat Don.

Bones dădu din cap.

-În mod normal, întinerirea se face la moarte, din motive evidente. Fiecare zi în plus petrecută sub pământ, îi scad șansele de a fi trezi. După cum stau lucrurile, va fi nevoie de o cantitate semnificativă de energie şi sânge pentru a reuși. Rodney s-a oferit să-i fie stăpân, Pisoiaș, dar el vrea să părăsească orașul, din cauza poveștii cu Ian. El este capul descendenţilor din neamul său, deci nu e sub protecția mea, și el

crede că Ian ar putea încerca să-şi însuşească persoanele care nu pot fi pedepsite. Pleacă mâine, aşa că trebuie să o facem în seara asta, dacă sunteţi de acord.

-Dacă prietenul tău pleacă, ce se va întâmpla cu Dave, dacă o facem? a întrebat Don într-un mod practic. O să plece cu el?

Bones mătură îngrijorarea lui Don cu un gest al mâinii.

-Nu neapărat. Mă pot ocupa eu de el. Vampirii fac pe părinții adoptivi pentru zombi de milenii și viceversa. Așa cum am spus, sunt rase surori. După câteva săptămâni de educaţie, îl veţi avea înapoi mai bun decât înainte, ca să spunem așa.

-Și dacă spunem da, tu o faci, și Dave decide că era mai bine să fie mort decât zombi? Şi apoi? Tate părea chinuit de acest gând. La fel, ca şi mine.

-În acest caz, îi vom satisface dorința sa, a spus Bones încet. Acum este mort, și dacă el va alege să se întoarcă, o va face. De aceea vom avea o sabie lângă mormânt. Vom rapizi, și va fi din nou așa cum a fost.

Doar gândindu-mă îmi venea să vomit. Bones mă strânse de mână.

-Dacă niciunul dintre voi nu-l poate accepta ca zombi, atunci nu vă aşteptaţi ca el să se accepte. El va trebui să aibă tot sprijinul vostru sau această discuţie se încheie aici. Să fie un zombi nu însemnă că se va schimba ca persoană; se vor schimba doar capacitățile sale. Va fi mai puternic, mai rapid, și cu simţuri noi, dar va fi întotdeauna același. Acest om este mai important pentru voi decât repulsia pentru ceea ce mănâncă?

-Da.

Juan fusese cel care vorbise. Ochii îi erau strălucitori, din cauza lacrimilor nevărsate.

-Îl trezim și îl lăsăm să aleagă. Mi-e dor de prietenul meu. Nu-mi pasă ce mănâncă.

Din nou acel grup, consolidat. Lângă mine Cooper a ridicat din umeri.

-Eu nu l-am cunoscut foarte bine, deci opinia mea nu contează. Cu toate acestea, dacă şi Cat poate suporta să fie o ciudăţenie a naturii pe jumătate, nu văd de ce împreună cu Dave nu ar face un întreg.

Tate se uită la Bones prudent și controlat.

-Tu nu dai doi bani pe ce crede restul dintre noi. Te oferi să o faci doar pentru Cat.

-Absolut, a spus Bones imediat. Dar e bine chiar şi pentru voi, nu? Sunteţi doar norocoşi.

-Da, ei bine, atunci eu spun să o facem, însă cred că mănânci rahat și nu vei reuşi să-l scoţi de sub piatra funerară. Dar voi fi pregătit să-ţi cere scuze dacă am greșit.

Don și cu mine eram singurii care nu au spus nimic, trăgând de timp. Bones mă fixa, în timp ce unchiul meu se încrunta.

-Avem o vorbă în armată: "Nu lăsați niciodată oameni în urmă." Până în prezent nu am făcut-o în niciuna dintre misiunile noastre, și nu am de gând să încep acum. Scoate-ţi-l.

Rămăsesem doar eu. M-am gândit la Dave, și la teama de a încerca să-l aducem înapoi și să nu reuşim. Sau, chiar mai rău, că odată ce l-am înviat să fie atât de

dezgustat de el însuși încât să vrea să se sinucidă. Apoi m-am gândit ultimul comentariu mormăit de Dave în timp ce murea în brațele mele: *"...nu ...mă lăsa... să ’or"*

Acest lucru m-a făcut să mă decid.

-Fă-o.

39

Cimitirul a fost complet izolat şi acoperit cu un cort. Întreaga mea echipă era pe poziție în jurul perimetrului, iar mult mai în spate erau alți agenți. Don a luat măsuri de precauţie ca totul să decurgă fără probleme. El pusese, de asemenea, pe unul dintre oamenii mei să înregistreze.

Rodney aruncă o privire la camera de filmat și clătină din cap.

-Cred că faceţi mişto de mine. Uită-te la toate aceste rahaturi.

"*Aceste rahaturi*" includea şi prezența a peste o sută de soldați.

Lui Bones nu-i păsa de spectatori. Atunci când în sfârșit sosi momentul, el a ridicat trei degete. Din zecile de voluntari din unitatea noastră, trei soldaţi au făcut un pas în faţă. Am fi putut folosi pungi cu sânge, dar, potrivit lui Bones sângele proaspăt ar fi fost mult mai stimulent. Cei trei căpitani ai mei și eu nu eram pe meniu în acea noapte, pentru că era nevoie de forţă dacă totul se ducea de râpă. Ca şi capul lui Dave, de exemplu. La picioare ţineam o sabie, nu se ştie niciodată. Aş fi insistat să fiu eu cea care să o folosească, dacă s-ar fi ajuns la asta. Dave era prietenul meu. Dacă el voia să moară a doua oară, ar fi fost de mâna cuiva care ţinea la el, deși, nu ştiu cât de confortabil putea fi acest gând pentru el.

O echipa de medici era pregătită, discret poziţionată. După ce Bones i-a secat până la amețeală, cei trei bărbați şi-au croit drum nesigur către unitate medicală. Ar fi fost supuşi la transfuzie pe loc, datorită științei moderne.

Sicriul a fost scos din pământ. Doar uitându-mă la el mă durea. S-au rupt toate sigiliile, și când capacul a fost îndepărtat cu o lovitură uşoară, lumina reflectoarelor a iluminat fața lui Dave. Deși era întuneric, eram sub un cort. Necesitatea unui cort fusese dictată mai mult decât orice altceva de paranoia lui Don, că cineva ar putea fi martor la această tentativă. O mică resuscitare a unui cadavru îi provoca o stare de nervozitate.

Pentru următorul moment, Rodney avea un cuțit special curbat. În timp ce Dave era ridicat din sicriu și aşezat pe pământ, noi cinci ne-am apropiat mai mult.

-Iisuse, murmură Tate când îl văzu pe Dave în totalitate sub luminile reflectoarelor.

L-am luat de mână și am constatat că tremura. Ca şi mine, de altfel. Chiar şi Juan se clătina lângă mine, l-am luat şi pe el de mână. Am înteţit strânsoarea atunci când i-au tăiat hainele lui Dave de la brâu în sus.

Am înăbușit un icnet, atunci când acea lamă curbată şi-a făcut drum în pieptul lui Dave, la fel de uşor ca un cuțit într-un tort. Rodney a tăiat o bucată considerabilă din cutia toracică, expunând inima și organele care o înconjurau. Bones a pus-o deoparte, cu dezinvoltură, acea bucată pe o tavă care acum părea nimic mai mult decât un platou de servire.

"Cine a comandat cotletele?" acel gând macabru îmi zbura prin cap.

Rodney şi-a dat jos cămașa și a împachetat-o cu grijă înainte de-a o pune în afara cercului, unde avea deja o pereche de pantaloni de rezervă. Apoi s-a ghemuit lângă Bones, care purta doar o pereche de pantaloni scurți negri. Pielea lui strălucea sub luminile fluorescente, dar admiraţia mea obişnuită era absentă. Trebuia să fie din cauza faptului că îl vedeam cum afunda cuţitul în cutia toracică a lui Rodney, răsucindu-l, și apoi scoţând inima acestuia.

Doi dintre donatorii de sânge ce îşi așteptau rândul vomitară. Ceilalţi păreau să vrea să li se alăture. Nu îi puteam codamna, dar spre norocul meu gâtul meu rămase curat. Rodney a fost surprinzător de liniștit pe toată durata procesului, murmură doar câteva mormăieli de cum îşi va lua revanşa după toate astea. La care Bones răspundea cu pufnete amuzante. Inima lui Rodney fusese pusă pe o altă tavă înainte ca atenţia lor să fie concentrată din nou pe Dave.

Scoaseră şi inima lui Dave, pe care Rodney, cu dezinvoltură, şi-o puse în locul celeilalte, în timp ce Bones o puse pe a lui Rodney în cavitatea toracică a lui Dave. În cele din urmă, mulțumit de poziție, Bones se aplecă peste corpul lui Dave, deasupra inimii, și-şi afundă cuțitul în gât.

Strigătul slab ieşi de pe buzele mele, nu de pe ale lui, la vederea gâtului tăiat în două. Bones m-a avertizat că imaginea ar fi făcut impresie, dar un lucru era să auzi și un altul era să vezi. Cu puterea lui, forță sângele pentru a ieși din corpul său. Acest lucru a făcut ca fluxul roșu închis să curgă. El a fost nevoit să-şi taie gâtul de alte trei ori după ce a fost vindecat, și asta a făcut să provoace alte zgomote de indigestie din partea trupelor. Când fluxul roșu în cele din urmă a încetinit, Bones a lăsat cuțitul și a făcut semn spre donatorii rămaşi.

-Mişcaţi-vă, am şuierat atunci când ezitară.

Unul câte unul, cei șapte bărbați au îngenuncheat, Bones bău de la gât lor, și apoi aceştia se îndepărtară cu paşi nesiguri. Când şi ultimul donator se îndreptă spre unitatea medicală, Bones şi-a redeschise artera și robinetul a început să curgă din nou.

Ceva a început să se întâmple. Am putut auzi asta înainte de a vedea. Aerul s-a încărcat de energie. Pielea mi se făcu de găină, în timp ce această energie aluneca peste mine. Sângele continua să țâșnească în pieptul lui Dave, umplând cutia toracică, și apoi inima mea s-a oprit pentru o secundă, când l-am văzut ridicând un deget.

-Iisuse Hristoase, murmură Tate.

Mâna lui Dave se mişcă, flexându-se. Apoi urmară picioarele, cu degetele care se mişcară continuu, ca şi cum ar fi fost curentat, chiar dacă fluxul de sânge din gâtul lui Bones se oprise din nou.

-Are nevoie de mai mult sânge. Adu alţi șase oameni, a strigat Rodney, văzând că Bones cu gâtul deschis nu putea să vorbească.

Am strigat ordinul, incapabilă să-mi îndepărtez privirea de la el. Alţi donatori au făcut un pas în faţă. Rodney i-a ţinut cu fermitate înaintea lui Bones suficient de mult pentru ca el să se realimenteze, iar apoi fiecare a fost târâţi la medici. Speram doar să fie suficient sânge.

Când Dave a înclinat capul într-o parte și şi-a deschis ochii, am căzut în genunchi. Rodney i-a pus la loc bucata de cutia toracică tăiată, ca o piesă de puzzle care se potrivea perfect. Bones a sigilat zona cu sângele care se strâse în jurul lui, și eu a trebuit să încerc de două ori înainte de a putea vorbi coerent.

-Dave?

Gura lui s-a deschis și închis, şi înainte ca el să vorbească lacrimile mele au început să curgă pe obraji.

-Cat? Vampirul... a reuşit... să scape?

Doamne, el credea că era încă în peșteră, în Ohio! Avea sens, din moment ce a fost ultima sa amintire. Bones și Rodney se îndepărtară. Juan plângea, mormăind ceva în spaniolă. Tate îngenunche, în stare de șoc, înainte de a atinge mâna lui Dave, şi a izbucnit în lacrimi la strângerea primit în răspuns.

-Mie nu-mi vine să cred. *La naiba, nu-mi vine să cred!*

Dave se încruntă la noi.

-Ce s-a întâmplat? Voi arătaţi groaznic... Sunt la spital?

Am deschis gura să-i răspund, când el s-a dat înapoi brusc și s-a ridicat.

-Este un vampir! Ce...

În cele din urmă, el a observat sângele. La câţiva centimetri distanţă, Bones era şi el acoperit de sânge. Mi-a pus mâinile pe umerii lui Dave și a vorbit cu grabă.

-Nu te mișca acum. Pieptul tău nu este încă complet vindecat.

-Ce...? Se uită în jos, și apoi de jur împrejur înainte ca ochii lui să se aşeze pe sicriu și piatra funerară care îi purta numele.

-Dave, ascultă-mă. Vocea mea era uşor răgușită. Nu îţi face griji cu privire la vampir; nu o să-ți fac rău. Şi nici de zombiul de lângă el. Tu... tu nu ai fost rănit în peștera din Ohio. *Ai fost ucis.* Acesta este mormântul tău, și acela este sicriu în care ai stat în ultimele trei luni. În acea zi ai murit, dar... te-am adus înapoi.

Se uita la mine ca și cum aş fi nebună, apoi un zâmbet sfâșietor i-a traversat buzele.

-Încerci să mă sperii pentru că nu ţi-am ascultat ordinele. Știam că te vei fi supăra, dar nu am m-am gândit că până în *acest* punct...

-Nu încearcă să te sperie, a croncăni Tate printre lacrimi. Tu ești mort. Te-am văzut murind.

Dave îi aruncă o privire îngrijorată lui Juan, care înghiți în sec și-l îmbrățișă cu putere.

-*Mi amigo,* ai murit.

-Ce... cum...

M-am dus lângă Bones și Rodney, punând câte o mână pe ei.

-Am avut de ales, Dave, și acum va trebui să faci şi tu una. Ei doi te-au adus înapoi, dar este un preț de plătit. Umanitatea ta a murit cu tine, și nimic nu mai poate schimba asta. Acum ești cu noi... doar pentru că ești un *zombi*. Îmi pare nespus de rău

că nu te-am avertizat la timp când acel vampir a ieșit în fugă din peşteră. El te-a ucis, dar *poți* continua ca... mort-viu.

În timp ce ne privea, adică împrejurimile și apoi piatra funerară, trăsăturile feței sale se umplură de negare.

-Uite, amice, atinge-ţi gâtul, a spus Bones într-un mod practic. Nu ai puls. Ia cuțitul. Bones a subliniat instrument care a fost ocupat toată seara. Trece-l peste mâna și vezi ce se întâmplă.

Cu grijă Dave pune două degete pe gât, așteptă, apoi îşi mări ochii. Luă cuţitul plin de sânge şi-l trecu rapid peste antebraţ. Ţâșni un strat subțire de sânge înainte ca rana să se închidă, și apoi țipă.

M-am apropiat de Dave şi l-am luat de mână.

-Dave, lasă-mă să-ţi spun din experiență că poţi trece peste moştenirea neașteptată. Suntem ceea ce am devenit, indiferent de ce. *Nu contează.* Încă ești tu. Vei continua să râzi, plângi, să-ţi faci treaba, să pierzi la poker... Noi toți te iubim, *ascultă-mă.* Este mult mai mult în tine decât bătăile inimii! Mult mai mult.

El a început să plângă, lacrimile roz curgându-i din ochi. Juan, Tate și eu l-am cuprins într-o îmbrățișare de grup, în timp ce el tremura. În cele din urmă el ne-a împins înapoi ștergându-şi ochii, holbându-se la sângele roz de pe degete.

-Nu mă simt mort, a șoptit Dave. Îmi amintesc... că te-am auzit țipând, Cat, și că ţi-am văzut chipul, dar nu-mi amintesc să mor! Și *cum* trăiesc, dacă am murit?

Tate a răspuns cu înverşunare:

-Mort era ceea ce umplea acea cutie, nu ceea ce eşti acum. Ești prietenul meu și vei fi întotdeauna, cui îi pasă ce mănânci. Nu l-am crezut pe acel nenorocit palid atunci când a spus că te-ar putea trezi, dar iată-te, și să nu îndrăzneşti să te gândeşti să te întorci sub pământ, pentru că am nevoie de tine, omule. A fost un iad fără tine.

-Mi-ai lipsit, *amigo,* a spus Juan, cu un accent englezesc aproape de neînțeles. Nu mă poți părăsi din nou. Tate este plictisitor și Cooper vrea doar să se antreneze. Tu rămâi.

Dave se holbă la noi.

-Ce s-a întâmplat, de ce acum aveți un vampir și un zombi care învie morții pentru voi?

L-am luat de cealaltă mână.

-Vino cu noi și îţi vom spune totul despre asta. Vei fi bine, îți promit. Obişnuiai să ai încredere în mine o dată; te rog, *te rog,* ai încredere în mine și acum.

Dave rămase unde era, privind în tăcere la piatra funerară și chipurile din apropierea lui. În cele din urmă un zâmbet strâmb crescu pe buzele lui.

-Cel mai ciudat lucru dintre toate este că mă simt bine, pentru un om mort mă simt destul de al naibii de bine. Suntem într-un cimitir?

L-a aprobarea mea, el s-a ridicat încet.

-Nu-mi plac cimitirele. Să plecăm de aici, la dracu.

Mi-am aruncat brațele în jurul gâtului lui, vărsând alte lacrimi, dar de data aceasta printre ele zâmbeam.

-Voi fi chiar în spatele tău.

Juan l-a condus afară din cort. Fără a vorbi, Don i-a pus o mână pe umeri, chiar și ochii lui se umeziră în timp ce se îndepărtau. Bones era încă pe pământ lângă Rodney. M-am aruncat pe el atât de tare încât a căzut pe spate, indiferentă la sânge ce îl acoperea. L-am sărutat cu toată bucuria mea, și când în cele din urmă m-am tras înapoi, el a zâmbit.

-Cu plăcere.

-Uhm. Rodney rânji. Şi eu l-am ajutat, îţi aminteşti?

În semn de recunoștință i-am dat un sărut apăsat, care l-a făcut pe Bones să mă smulgă înapoi cu un pufnet amuzat.

-Este suficient, scumpi. Nu vei fi în stare să scapi de el, dacă o vei ţine aşa.

-Arăți groaznic, Bones. Iisuse, este întotdeauna așa brutal?

L-a întrebare a răspuns Rodney.

-Nu, de obicei nu. În mod normal, pentru acest truc ar fi fost suficient doar jumătate de litru de sânge ca să funcţioneze. Ai noroc că Bones este puternic.

-Sunt norocoasă, am fost de acord cu Rodney, dar nu numai pentru acest motiv.

-Hei, Gardian de Cripte.

Era Tate, cu o expresie hotărâtă pe chip.

-Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt, deci am venit să-mi cer scuze. Îmi pare rău că a spus că mănânci rahat și, în acest caz, sunt foarte încântat de faptul că am greșit. Cu toate acestea, pentru că vampirii sunt mai mult de acţiune decât de vorbe, poți servi câteva înghiţituri din gâtul meu. Arăţi groaznic. Ţi-a spus vreodată cineva că ești prea palid?

Bones râse.

-O dată sau de două ori, și, pentru că sunt epuizat, îţi voi accepta oferta.

Bones s-a ridicat și Tate a înclinat capul.

-Nu mă săruți înainte? a spus Tate poznaș.

Bones nu a răspuns, doar şi-a înfipt colţii în gâtul lui. După un minut, capul său blond s-a ridicat.

-Scuze acceptate. Pisoiaş, nu vrem să-l facem pe prietenul tău să aștepte. El are multe de învățat. Rodney, am apreciat foarte mult ajutorul tău, dar știu că vrei să pleci. Te sun peste câteva zile.

I-am dat o ultimă îmbrățișare zombiului înainte să dispară în noapte. Bones şi-a pus un braţ în jurul taliei mele în timp ce ne îndreptam spre ceilalţi, iar Tate ținea pasul lângă mine.

-Mai avem un singur lucru de făcut, să o înfruntăm pe mama, am spus.

-Ai dreptate. Nu putem merge înainte cu ea mereu încercând să mă omoare. Dar nu te teme: nu va fi mai dificil de înfruntat ca resuscitarea unui mort.

-Nu fi atât de sigur. Dar nici măcar mama mea nu putea să-mi strice buna dispoziţie. Nu, nu cu mormântul gol din spatele meu și fostul ocupant în fața noastră, care ne aștepta lângă mașină.

SFÂRȘIT